

Wilhelm Reich

De ungas sexuella kamp

Översättning: Bengt Andersson
Partisanförlaget 1972

Innehåll

Inledning.....	1
Förord.....	11
I. Fortplantningen.....	13
A. Könsgorganen och befruktningen.....	13
B. Graviditet och födsel.....	15
C. Om aborter.....	16
D. Preventivmedel.....	18
II. Sexuell spänning och tillfredsställelse.....	21
A. Den sexuella mognaden.....	21
B. Ungdomens onani.....	22
C. Könssakten.....	26
D. Störningar i samlaget.....	27
E. Könssjukdomarna och förebyggandet av dem.....	34
F. Självreglering av sexualitet genom sexuell tillfredsställelse.....	35
G. Avhållsamhet och arbetsförmåga.....	37
III. Till frågan om homosexualitet.....	40
IV. Svårigheterna med ungdomens kamratliga förbindelser.....	43
V. Innebörden av repressionen mot ungdomens sexualliv under kapitalismen.....	51
VI. Den sociala revolutionen som förutsättningen för sexuell frigörelse.....	58
VII. Politiseringen av ungdomens sexuella problem.....	61
Anmärkning till kapitlet om fortplantningen.....	72

Inledning

Vi presenterar denna lilla broschyr av marxisten och psykoanalytikern W. Reich för den svenska ungdomen, övertygade om att en sådan utgåva motsvarar vissa objektiva behov av marxistisk förståelse och kritik hos den ungdom som beslutat sig för att inte underkasta sig sitt av kapitalet och dess ideologer utstakade öde. Den svenska läsaren kommer att bli något förvånad över det radikala innehållet i broschyren, som skrevs av en revolutionär militant i Tyskland 1932. Denna broschyr beskriver i själva verket den politiska atmosfären i den tyska ungdomens kommunistiska massorganisationer just före Hitlerfascismens avgörande uppsving. Den visar på ett mycket klart sätt — vad man än tycker om det — på de politiska problem, som ställes genom ungdomens sexuella behov och genom den revolutionära kampen för den *mänskliga frigörelsen av proletariatet och dess mest utsugna skikt: ungdomen*.

Vi bestämde oss för att publicera denna broschyr i svensk översättning inte enbart för att den har ett värde som ett betydande historiskt vittnesmål, utan också för att detta verk av Reich, som är praktiskt taget omöjligt att finna, är det som den härskande klassen förbannar mest: *Det är faktiskt en direkt uppmaning till ungdomen att kämpa mot utsugning, repression, upplysningsfientlighet och kyrklig förnuftsvidrighet, dvs. en appell för den lyckobringande rätten till ett fredligt och fritt liv*. Dessutom hoppas vi att denna broschyrs utgivning inleder översättningen och publiceringen på svenska av W. Reichs fullständiga verk, som är ett av de sällsynta försöken att radikalt, från en revolutionärt marxistisk utgångspunkt, närma sig detta okuvliga, motsägelsefulla och omätliga som sexualiteten är, dvs. en väsentlig beståndsdel av människornas liv. Reichs verk består inte av ett antal ”vetenskapliga” böcker eller framstående och ”objektiva” sexologiska studier. För att göra en parafra på Marx, består det av en ”kritik av den sexuella ekonomin”, en materialistisk kritik av den alienerade sexualitetens kulturella och sociala grundvalar: Kritik av repressionen mot njutningen, av lyckans brottslighet, av fortplantningens och den borgerliga familjens ideologi.

Den marxistiska kritiken ledde med nödvändighet Reich till en militant kamp för *politisering av ungdomens sexualproblem*. Från denna utgångspunkt är skriftens djupa intresse, det som gör den *explosiv*, att den är avsedd direkt för ungdomen, för dess frigörelse.

Denna karaktär medför naturligtvis vissa brister och luckor, som vi inte försöker dölja i vår översättning. För det första är stilen ofta kantig och avspeglar innehållets propagandistiska aspekt. Dessutom är den anpassad för unga militanter och inte för specialister. Boken är en maning till revolt, till revolutionär kamp och inte en vetenskaplig avhandling. Dessutom hyste

Reich alltid en helig avsky för två kategorier av människor: de mänskliga vetenskapernas pratmakare som nöjer sig med att tolka världen dåligt (om de inte vantolkar den) utan att förändra den och de ansedda specialisterna på ungdomen, litterära marxister och salongssocialister, som på ett pretentiöst sätt och med en innehållslös radikalism grubblar över ungdomens öde utan att hjälpa den att besegra sin misär. Men Reich vänder sig här till unga kommunister, de flesta sexuellt hämmade och ofta dåligt upplysta. Stilen och även framställningens kvalitet bär alltså spår av detta. Slutligen präglades denna skrift starkt av sin tid. Vissa påståenden skulle behöva nyanseras eller t.o.m. helt enkelt korrigeras som ett resultat av dagens verklighet, i synnerhet vad gäller Sovjetunionens roll i uppbygget av socialismen. Trots att det redan 1932 stod klart, åtminstone för det trotskistiska oppositionella avantgardet som motsatte sig den stalinistiska degenerationen, att Sovjetunionen blivit en kontrarevolutionär makt som vägde över mot det borgerliga lägret, trodde Reich som så många uppriktiga kommunister att den byråkratiserade sovjetstaten var socialismen. Under denna tid var det svårt, särskilt i Tyskland, att motstå den

stalinistiska propagandan. På detta sätt kan man förstå Reichs påståenden om Sovjetunionens s.k. socialism, påståenden som idag förefaller oss tragiskt felaktiga. Den stalinistiska socialismen var inget annat än en slakt på revolutionärer, socialisering av misären på arbetarklassens skuldror till förmån för en privilegierad byråkrati.

Även de vetenskapliga, medicinska uppgifterna, med ett trettiotal år på nacken, skulle förtjäna en granskning. Vi har nöjt oss med att låta en kompetent läkare klargöra de väsentligaste punkterna.

Trots dessa obetydliga inskränkningar förblir boken ännu idag *ett dokument vars aktualitet inte kan förnekas*. Dess allmänna hållning förblir sann lika länge som ungdomens politiska och sexuella kamp förblir nödvändig. Den är alltså ett kampredskap, ett "kritiskt vapen" och det är som ett sådant vi presenterar den. Sexologerna, skulle Reich kunnat säga, endast tolkar sexualiteten. Vad det nu gäller är att förändra den.

Det är inte tal om att utförligt beskriva W. Reichs liv och verk inom ramen av denna utgåva. Det skulle kräva en hel bok, så mycket mera som problemen denne författare ställer är grundläggande och ofta passionerat diskuterade. Vi skall nöja oss med att påminna om några stora ögonblick i W. Reichs modiga tänkande och handlande och ge dem deras plats i den revolutionära marxistiska och psykoanalytiska kritiken.

I. Kritiken av det alienerade arbetet och den alienerade tillvaron

Som revolutionär kritiserade Reich hela sitt liv den av den döende kapitalismen förorsakade alienerade tillvaron, de under profitlagen lidande massornas materiella och psykiska misär, arbetsalienation som atomiserar och försténar de mänskliga relationerna, de i de utsugna, krossade och förrådde massorna förankrade neurotiska känslorna. Människans liv är ett inferno av slaveri, repression, underkuvande och försakelse. Precis som Hegel, Marx, Freud, Lukács och Marcuse visar Reich med gripande realism på olyckan och misären i tillvaron för de människor som lider under kapitalismens lagar. De imperialistiska krigen, arbetslösheten, fascismens terror, de ekonomiska kriserna, massornas nöd, sådan är bakgrunden till en stor del av Reichs verk. *Lycka, förnuft och frihet* som utgör den mänskliga tillvarons mening har krossats, slagits sönder av den kollektiva olyckan, av de kapitalistiska lagarnas blinda irrationalitet, underkuvande, slaveri och världsomfattande terror. *Att kämpa för ett lyckligt och fritt, förnuftigt liv* innebär för Reich att påvisa och kritisera den alienerade tillvarons centrala kategorier för att "revolutionarisera" dem genom praktisk, materialistisk, revolutionär och kommunistisk handling. Att vara revolutionär, säger Reich, är att vara radikal. Och att vara radikal är att gå till roten med saker.

1. — Det alienerade arbetet och arbetets ideologi

Inom ramen av ett klassamhälle där den härskande klassen, bourgeoisien, äger produktionsmedlen, tvingas den behärskade arbetarklassen till enformigt arbete, till lönearbete. Arbetaren som bara äger sin arbetskraft måste sälja den för att leva och tvingas därigenom att underkasta sig härskaren över arbetet och produkterna: kapitalisten. Som Lafargue säger: "Från det ögonblick då jag går över verkstadens tröskel, tillhör jag inte längre mig själv. *Jag är härskarens egendom.*" Den senare utsuger denna ägodel i sitt eget intresse, svettar ur honom mervärdet, tvingar honom att öka sin avkastning maximalt. Profitlagen är en grym härskare: ackumulera, producera, arbeta utan avbrott. Detta är nödvändigt för lönearbetet.

I detta samhälle där människan utsuges av människan tvingas arbetaren att arbeta som ett lastdjur i ett mekaniskt system, vars lagar han måste underkasta sig. Lafargue säger: "Arbetaren tänker inte längre. Som ett kugghjul är han infogad i maskinen som står för tänkandet. Den kapitalistiska produktionen förnedrar arbetaren till att bara bli maskinens tjänare." Denna arbetets alienation

känns subjektivt som en förbannelse. Marx uttrycker det på följande sätt: ”Arbetets främmande karaktär framträder tydligt i det faktum att om det inte finns något fysiskt eller annat tvång, då *undviks arbetet som pesten*.” Denna pest är en verklighet i arbetarens dagliga liv. Han tillbringar större delen av sin tid i fabriken, på kontoret eller på byggplatsen. Som Reich säger: ”Uttryckt i sociala termer upplevs arbetet under det 20:e århundradet fullständigt som en *plikt* och som nödvändigt för att leva. Det arbete som utförs varje dag av hundratals miljoner arbetare i hela världen ger dem varken njutning eller biologisk tillfredsställelse. Det är själva urtypen för tvångsarbete i motsats till de biologiska strävandena efter njutning. Man utför det som en plikt eller av medvetenhet för att överleva och i allmänhet till någon annans fördel. Arbetaren har inget intresse för vad han gör och arbetet har förvandlats till en börda.”

För att få denna börda accepterad har bourgeoisien sina lakejer och ideologiska överstepräster som har till uppgift att helga och förhårliga arbetet. ”De används, säger Marcuse, till att rättfärdiga ett fullständigt accepterande av arbetet som innehållet i individens hela liv.” Och Lafargue fortsätter: ”Industribourgeoisien måste ha yrkesmässiga förslöare till sitt förfogande för att fylla denna uppgift (...) Lönearbetaren *måste tålmodigt finna sig i sitt öde*. Den sociala funktionen som arbetsutsgare kräver att borgaren sprider den kristna religionen och predikar ödmjukhet och underdånighet inför Gud, som väljer härskarna och utser tjänarna.” Det kapitalistiska samhället utsöndrar arbets- och prestationsideologin med lika stor nödvändighet som levern utsöndrar galla. Låt oss inte glömma Lukacs påstående: ”Ideologin är inte enbart ett resultat av samhällets ekonomiska organisering. Den är också en förutsättning för att samhället skall fungera fredligt.”

2. — *Den frustrerade tillvaron, försakelsens ideologi*

Lönen gör det nätt och jämnt möjligt för arbetaren att överleva och för hans familjemedlemmar att leva ett ”värdigt” liv. Alla livets verkliga nöjen är förbjudna för arbetaren. Denna måste arbeta i sitt anletes svett och — som den mycket helige fadern Leo XIII förklarar — ”fullständigt och pålitligt fullfölja hela arbetet han påtagit sig genom ett fritt avtal” (encyklika *Rerum Novarum*). Tillvaron blir på detta sätt en lång oavbruten kedja av plikter, tvång, försakelser, olyckor, från födelsen till döden. Detta påpekar Lafargue med bitter ironi: ”Vilka plikter åläggs du av kapitalets religion? Två väsentliga plikter: plikten att försaka och plikten att arbeta. Min religion befäller mig att arbeta från barndomen ända till döden (...) att arbeta överallt och alltid (...) att förlänga fastan till hela året, att leva på försakelser, att inskränka mitt köotts alla behov och att trycka ned min andes alla strävanden.” Kapitalismens fruktansvärda verklighet är den frustrerade verkligheten, förnekandet av njutningen och förtrycket av drifterna. Hela den sociala ordningen mobiliseras mot behovens tillfredsställelse, mot njutningen. ”Den viktigaste dogmen (för den kapitalistiska moralen) är försakelsen och uppgivandet av livet och alla mänskliga behov”, säger Marx. Moralen fördömer njutningen och lyckan (glädjen), som är förbunden med behovens tillfredsställelse. Alla präster, kyrkliga eller lekmän, har som uppgift att tillsammans med Vatikanens avlidne chefsvakthund, Leo XIII, upprepa: ”Ja, sorg och lidande är människans lott” (*Rerum Novarum*). Och Thiers, en annan känd prästvän, sade 1849: ”Jag vill göra prästerskapets inflytande allomfattande, därför att jag litar på att de kan sprida denna goda filosofi, som lär människan att hon är nere för att lida och inte den andra filosofin som säger tvärtom till människan: njut.”

3. — *Den förtryckande ordningen, underkastelsens ideal*

Varje statlig förtryckarapparat har som mål att bevara den borgerliga ordningen, dvs. relationerna mellan herren och slaven, mellan förtryckaren och den förtryckte. I ett samhälle som sönderslitits av klassantagonismer förutsätter den sociala organisationen, dvs. den av motsättningarna härjade

konstruktionens bevarande, att de sociala rollerna är strängt avgränsade och fastslagna. De förtryckta måste finna sig i förtrycket. De måste acceptera det eller snarare inte uppfatta det som förtryck, som ett ständigt latent våld. Därför, säger Marx, är det kommunisternas uppgift att göra förtrycket ännu mer förtryckande genom att till det lägga medvetenheten om förtrycket. För att kvarhålla arbetarklassen i slaveri förfogar bourgeoisien över ett fruktansvärt vapen: statsapparaten. Denna stora vakthund förutsätter hierarki och disciplin och kräver slaviskhet, lydnad och foglighet av de förtryckta. Religionen är statens största bundsförvant; dess uppgift är att göra det möjligt att utvärda den oändliga förnedringen: människans förslavning av människan. Som Marx säger: "Kristendomens sociala principer rättfärdigade antikens slaveri och förhärligade medeltidens träldom. De är vid behov redo att urskulda även förtrycket av proletariatet, de behöver bara spela medlidande. Kristendomens sociala principer predikar nödvändigheten av en härskande klass och en förtryckt klass. De nöjer sig med en from önskan att den förra skall visa barmhärtighet mot den senare. Kristendomens sociala principer predikar feghet, självförakt, förnedring, slaviskhet, ödmjukhet, kort sagt pöbelns egenskaper." För att bevara sin ställning förkväver den härskande minoriteten alla försök från massornas sida att handla och tänka självständigt, dvs. revolutionärt. Och all ideologi har i sista hand bara en funktion: att få den rådande ordningen accepterad, att skapa underkuvade och fogliga varelser. Det viktigaste känslomässiga, ideologiska, stödet för detta förtryck utgörs av den omsorgsfullt upprätthållna tron på den rådande ordningens, den nuvarande statens, naturliga och eviga nödvändighet. Bourgeoisien lyckas inympa stora arbetarskikt med känslan att "staten, den borgerliga rätten och ekonomin är den enda möjliga tillvaron ... (att dessa) utgör samhällets naturliga grundval", säger Lukacs. Proletariatet fås på så sätt att tro att det går mot katastrofen om det överskrider den "sociala naturens" lagar, precis som barnet inte vågar överskrida familjens bud. Frukten för att överskrida de av auktoriteten fastslagna gränserna är en av det borgerliga samhällets mäktigaste ideologiska stöttepelare. *All uppfostran inriktas sålunda på respekt för auktoriteten*: ledarens, arbetsköparens, statens, faderns och det heligas auktoritet m.m. Hela samhället är alltså grundat på avstående från den verkliga friheten och uppgivande av självständigheten, och den sociala strukturen domineras av auktoritetens centrala kategori.

II. Kritiken av den sexuella repressionen

W. Reichs verk är en kritik av den sexuella repressionen. Det är i namn av det revolutionära kritiska medvetandet, i namn av det kommunistiska medvetandet, om vilken redan Marx sade att "dess väsentligaste känsla är förbittring och dess väsentligaste uppgift är avslöjande", som Reich inringar repressionen och påvisar dess *politiska* och sociala roll. Reich visar att det inte är en tillfällighet att den katolska kyrkan, reaktionen, fascismen och stalinismen stöder den sexuella repressionen. Och när Pius XII i sitt salvelsefulla jesuitspråk talar om att "tygla köttets drifter", då har detta en exakt innebörd. Vilken är alltså den sexuella repressionens funktion?

1. — Förberedelse för den sociala underkastelsen

Familjen är den borgerliga statens ideologiska agentur, den är förbindelselänken mellan individen och staten och dess mål är att framställa en rad "anpassade", nöjda, individer. Minoritetens dominans över majoriteten är faktiskt möjlig endast genom de utsagnas (relativa) samtycke, vilka blir agenter för sitt eget slaveri. Familjen framställer de människor som samhället behöver. Trotskij undersökte denna realitet vad gäller den stalinistiska förtryckarregimen. Han säger i *Den förrådade revolutionen*: "Det viktigaste motivet bakom den nuvarande kulten av familjen är utan tvekan det behov byråkratin känner av stabila hierarkiska relationer och av en ungdom, som disciplineras genom fyrtio miljoner stödjepunkter för auktoriteten och makten." Vi vet också att alla auktoritära regimer (Hitler, Pétain, Franco) bemödar sig om att stärka familjen, eftersom den

utgör ordningens starkaste fäste.

Reich säger: ”Syftet med den sexuella aktivitetens undertryckande är att framställa en individ som anpassar sig till den auktoritära ordningen och som underkastar sig den trots all misär och all förnedring. Först tvingas barnet att anpassa sig till den auktoritära statens miniatyr, familjen, vilket längre fram gör det fullständigt underdånigt inför det allmänna auktoritära systemet.” Familjen massproducerar det ”*fåraktiga medvetandet*” som Marx talar om. Och det är, säger Reich, för att ”den sexuella aktivitetens undertryckande hos barn och ungdomar är den grundläggande mekanism som framställer karaktärsstrukturer anpassade till politisk, ideologisk och ekonomisk förslavning”.

Nämligen: ”Repressionen mot barnets naturliga sexualitet, särskilt mot könsmodnaden, gör barnet ängsligt, blygt, fogligt och skrämt inför auktoriteten, ”snällt” och ”lugnt”, den förlamar dess upproriska tendenser, eftersom upproret förknippas med ångest; genom att förhindra barnets sexuella nyfikenhet förorsakar den en allmän fördunkling av dess kritiska känsla och själsliga förmåga.” *Samhället har ett vitalt intresse av att förvrida individens kritiska förnuft.* Därför erbjuder det individen den massförsoffning som för den goda sakens skull döpts till fritidskultur, masskultur, överflödssamhälle! Det alienerade samhället framställer den allmänna olyckan, alienationen och reifikationen som eviga beståndsdelar i det sociala livet, som naturliga existensvillkor. Det kapitalistiska samhället skapar ett eget klimat, som hindrar folk från att genomskåda de mekanismer och motsättningar som krossar individen. Som psykoanalytikern I. Caruso säger: ”Medvetandeblivandet om dessa motsättningar skulle ifrågasätta den sociala strukturen. Detta bekämpas alltså med hjälp av ideologiska mystifieringar och genom att gynna bakåtsträvande tendenser: skeptisk spiritualism (...) ”teknikens” och ”framstegens” fiende, ytlig reformism, naiv positivism i vetenskaperna, agnosticism och idealism i filosofin, nihilism, esteticism, pessimism, mysticism, kult av det irrationella, esoterism, ockultism; allt detta vid sidan av den mest snikna materialism i det praktiska livet, vilken i sista hand endast erkänner pengarnas makt, rashat, etniskt och politiskt hat, krigspropaganda och upprustning, våldsamt undertryckt men klart överspänd kriminalitet; för massorna: organiserad försoffning med hjälp av innehållslösa nöjen, kult av sensationsnyheter, avlänkning av intresset på olika saker som prinsgiftermål, hjärtespalten, antikommunistiska rop, m.m.” Med andra ord, samhället lär individen att kapitulera, att bli medskyldig till sin egen alienation.

2. — Skapandet av en repressiv karaktärsstruktur hos massorna

I sin kontinuitet ”förnyar” familjen hos varje generation skapandet av en psykisk struktur, som motsvarar den rådande sociala ordningen och detta i alla befolkningsskikt, säger Reich. Familjeordningen är en kopia av den sociala ordningen och avspeglar denna, som Engels visade i Familjens, privategendomens och statens ursprung. Psykoanalysen återupptäckte denna verklighet på sitt eget sätt. I. Caruso uttrycker det mycket riktigt så här: ”Familjen som flyter omkring i det allmänna psykiska och sociala klimatet försöker anpassa sig till det (...) och i så stor utsträckning som möjligt även barnet, som den 'skänker' samhället.” ”Familjen besvarar faktiskt de nevrosskapande förhållandena med nevrotiska reaktioner. Familjens anpassning till ett aggressivt förtryckarsamhälle framkallar nödvändigtvis aggressiva försvarsreaktioner, konformism, rädsla, osäkerhet, m.m. och ger barnet en modell för den första driftsutvecklingen: introjektionen och identifikationen sätter en outplånlig stämpel på bildandet av överjaget och repressionen av instinkterna. Innan 'barnet ens kommit i kontakt med den stora världen faller det offer för den nevrotiska treenigheten: ångest, aggressivitet, skuld känslor. Som vuxen livnär han sedan den nevrotiska kultur som det stora samhället utgör.” Detta är innebörden av vad Freud kallade familjens öde.

Men det var Reich som gick längst i denna kritik av familjen. Via denna reaktionära fabrik, säger han, ”skapar varje social ordning den psykiska struktur inom massorna, som motsvarar dess viktigaste målsättning. Utan denna kollektiva psykologiska struktur vore inget krig möjligt. Det finns ett mycket viktigt samband mellan ett samhälles ekonomiska stomme och dess medlemmars kollektiva psykologi (...) Motsättningarna i ett samhälles ekonomiska struktur förankras i den kollektiva psykologin. Ägarna av produktionsmedlen utnyttjar sällan våld för att förtrycka de arbetande klasserna; deras viktigaste vapen är ideologin som tynger ner de förtryckta, vilket ger staten en mäktig stödjepunkt.” Karaktärsstrukturen förändras väsentligt genom repressionen, vilket redan Freud påpekade. Och denne visade i *Kollektiv psykologi* och jag-analys att den sexuella repressionen ökade den sociala sammanhållningen och förstärkte de kollektiva banden. Han säger faktiskt att ”de hämmade sexuella drifterna visar sig synnerligen förmögna att skapa varaktiga band”. Freud visade dessutom att de kretsar som fullständigt utesluter sexualiteten, som armén eller kyrkan, är de stabilaste och mest varaktiga. Men i ett samhälle som sönderslits av klasskonflikter måste den lilla härskande klassen säkerställa sin dominans genom att bevara ordningen, dvs. sammanhållningen och jämvikten mellan de antagonistiska beståndsdelarna. *Moralen är just detta mäktiga sammanhållande medel i den meningen att den får den rådande ordningen accepterad inifrån.* Moralen är repressionens ideologiska avtryck inom massorna. Det är detta Trotskij uttrycker när han säger att moralen är outhärligt kitt för ett av konflikter härjat samhälle. Den repressiva moralen fäster de förtryckta vid förtryckarna. Den gör dem solidariska till den grad att, säger Marcuse: ”den sociala auktoriteten uppgår i individens medvetenhet och i hans omedvetna och arbetar som om den vore hans egen önskan, hans egen moral och hans egen personlighet”. Han fortsätter: ”Att lyda den blir instinktivt och nästan automatiskt. Plikt, arbete och disciplin används alltså som mål i sig (...) Försakelsen blir en integrerad del av individens själsliga värld (en grundläggande del så att säga) och överförs från generation till generation via uppfostran och det sociala klimatet”. Detta är innebörden av repressionen mot det sexuella livet: ”Undertryckandet av den sexuella aktiviteten har som mål att mekanisera massorna och göra dem oförmögna till självständighet”, säger Reich. När detta har uppnåtts är bajonetterna överflödiga: individen är spetsad på sin egen bajonett. *Kritiken har blivit självkritik*, så att — enligt Marcuses uttryck — repressionen ”spontant reproduceras av de förtryckta individerna, vilket möjliggör en lindring av den yttre, våldsamma repressionen”. Bourgeoisien måste få sitt klassvåld att uppfattas som en enkel naturnödvändighet. Den gör allt för att de förtryckta massorna inte skall bli medvetna om det systematiskt organiserade våldet, och *framför allt om möjligheten att avskaffa det*. I själva verket kan inget klassherravälde hålla ut i längden genom vanligt våld. Redan Talleyrand anmärkte att ”man kan göra vad som helst med bajonetter, men man kan inte sätta sig på dem”.

3. — Förberedelsen inför arbetet och det äktenskapliga infernot

Den sexuella repressionen är en direkt förberedelse inför frustreringen, det alienerade arbetet och den monogama familjen. Sexuell njutning förtrycks eftersom den i sin verkliga, icke-alienerade form är oförenlig med alienationens grundvalar. Njutningen tillåter faktiskt ingen begränsning eller försakelse, som den kapitalistiska realitetsprincipen kräver. Som lidandets negation utgör den redan en stimulans till kamp mot lidandet. Njutningen är längtan efter ”ett vackert liv som är värt att leva”, enligt Lafargues uttryck. Han tillbad ”lättjans rike”, ”för att njuta jordens glädje, för att älska och ha roligt; för att festa till ära för lättjans muntra Gud.” Å andra sidan utgör sexualiteten en möjlighet till stark och grundläggande tillfredsställelse. Men som en psykoanalytiker, E. Fromm, säger: ”Enbart förverkligandet av denna möjlighet till grundläggande lycka skulle nödvändigtvis leda till en ökning av kraven på tillfredsställelse och lycka på andra områden av den mänskliga tillvaron. Uppnåendet av detta krav kräver att man förfogar över

nödvändiga materiella medel för att tillfredsställa det och *skulle därför medföra den härskande sociala ordningens sammanbrott.*” Därför sublimeras, förändligas, den sexuella energin, dvs. den förtrycks till fördel för arbetet och prestationsförmågan som förevisar den sociala alienationen och kvarhåller arbetarklassen som arbetsredskap. *Man måste göra arbetet till livets mening.* På samma sätt kräver det monogama sexuallivet ett hårt förberedelsearbete. All extra och pregenial sexuell njutning kanaliseras i fortplantning, dvs. i reproduktionen av den för kapitalet nödvändiga arbetskraften. På detta sätt förvrids t.o.m. lastdjurets enkla njutning genom hotet om det ”betungande” barnet, genom ”hemmets” nödtorft. De demografiska behoven, med andra ord det tryck på arbetsmarknaden som möjliggörs genom skapandet av en arbetslöshetsarm, detta är den verklighet som påtvingar sexualiteten den barnalstrande monogamin och den för- och utom-äktenskapliga repressionen (oberoende av ordningens och ”sedernas” bevarande). Det är alltså inte förvånande, säger Reich, att ”den sexuella begränsningen som de vuxna måste ålägga sig för att klara tillvaron i äktenskapet och familjen får återverkningar på deras barn”.

Genom familjen bevaras och förevisas alltså den sexuella repressionen genom generationerna, vilken utgör grundvalen för massornas underkuvande, för den kritiska känslans tillintetgörande, för rädslan att överskrida den rådande ordningen, för skuld känslorna för lyckan, för allt som garanterar den kapitalistiska statens och förtryckarapparatens fortbestånd.

III. Proletariatets och den proletära ungdomens revolutionära kamp

Efter studier i medicin inriktade Reich sig på psykoanalys. 1922 öppnade han en rådgivningsbyrå och blev Freuds första assistent på den psykoanalytiska kliniken i Wien. För honom var teorin oskiljaktig från praktiken. Under Freuds genialiska påverkan var psykoanalysen ett redskap för att medvetandegöra och befria individen som krossades av de kapitalistiska motsättningarna, förlamades av den sociala reifikationen och blev nevrotisk av familjens försvagande atmosfär. Reich tänkte fullfölja freudismens revolutionära praktik och utveckla psykoanalysens revolutionära innehåll. Men Reich förstod snart att det var utsiktslöst att försöka bota individen utan att förändra det samhälle som gjorde just dessa individer nevrotiska. Han förstod att det var meningslöst att rada upp dessa människor en efter en på den psykoanalytiska soffan i hopp om att bota det sjuka samhället. Som Caruso säger är det ett idealistiskt bedrägeri att tro ”att soffan på vilken våra patienter lägger sig är den säng där en ny mänsklighet skall födas”. Detta kände Reich mycket djupt: ”Efter två års arbete på kliniken blev jag övertygad om att den individuella psykoterapien har ett mycket begränsat verkningsfält.”

Det individuella ödet är i själva verket oskiljbart från det allmänna ödet. Lyckan kan endast förverkligas genom förnuftig och fri organisering av den sociala tillvaron. Innan man försöker reformera människorna individuellt, måste man därför ”revolutionarisera” samhället. ”Det finns miljontals människor vars psykiska struktur förstörts av nevroser och vilka inte längre kan njuta av livet och utföra sitt arbete. Under varje timme av dagen skapar familjens uppfostran och de sociala förhållandena miljontals nya nevroser.” ”Jag försökte visa, säger Reich, att nevroserna är frukten av patriarkalisk uppfostran och förtrycket av den sexuella aktiviteten och att den enda utvägen är att förebygga nevroserna. I vårt nuvarande sociala system existerar inte grunden för ett praktiskt förebyggande program. *Den kan endast uppstå genom en radikal revolution i de sociala inrättningarna och ideologierna, en förändring som är beroende av utgången av vårt århundrades politiska strider.*”

Dessa politiska strider, denna kamp för arbetarnas frigörelse, förde Reich under en viss tid tillsammans med det tyska kommunistpartiet. För honom var revolutionen oupplösligt förbunden med den sexuella revolutionen, och denna var ett av den sociala revolutionens mål. *För Reich var revolutionen ”en förändring av den sociala ordningen i termer av jordisk lycka”.* Därför blev

Reich kommunist, ty han trodde att för kommunisterna ”är målet massornas materiella och sexuella jordiska lycka”. Den första segerrika proletära revolutionen, den ryska revolutionen 1917, förde med sig en mycket stor frigörelse från de sexuella sederna. Den socialistiska revolutionen framstod alltså som ett *löfte om ett fritt och lyckligt mänskligt liv*. Men Sovjetregimen, som befann sig i avsevärda svårigheter, degenererade snabbt under den stalinistiska byråkratins tryck till en terrorregim, i synnerhet efter elimineringen av Trotskij. Sovjetregimen som för de utsugna massorna och medvetna kommunisterna varit den mänskliga frigörelsens ”underbara gryning”, återgick nu till förtryck, till tvångsarbete och till sexuell puritanism. Stalinismen blev en karikatyr av bolsjevismen. Hela Kommunistiska Internationalen staliniserades. De nationella partierna, bland dem det tyska, blev enkla bihang till den stalinistiska politiken och diplomatin. Kommunistpartiernas mål var inte längre att göra världsrevolution, utan att försvara Kremles egna intressen. Friheten till kritik och diskussion minskade snabbt, eftersom den var oförenlig med byråkratin. De av den stalinistiska propagandan bedragna västeuropeiska kommunisterna höll trots allt fast vid det ”fascinerande exemplet” och varken kunde eller ville medge den degenererade verkligheten. Reich tvingades icke desto mindre att öppna ögonen. 1932 försvarade han fortfarande Stalin (i broschyren vi publicerar här), om vilken han sade ”att vi inte får tro att han var en blodig diktator”. Men 1932 angrep två av partiets tidningar, *Fichte* och *Roter Sport*, Reich och förbjöd spridandet av hans böcker i cellerna. Något senare uteslöts Reich ur partiet. Därigenom eliminerades en mycket besvärlig person. Orsakerna till uteslutningen var enkla. Reich, liksom andra medvetna kommunister, anade utvecklingen mot återupprättandet av den sexuella reaktionen och familjeideologin. Han förstod att den var intimt förbunden med byråkratiseringsprocessen i Sovjetunionen. Som han själv sade i *Orgasmens funktion*: ”Redan vid denna tid började krossandet av Lenins sociala demokrati, upprättandet av diktaturen i Sovjetunionen och övergivandet av alla begrepp om sanning i det sociologiska tänkandet.” Som uppriktig kommunist och psykoanalytiker, fullständigt hängiven proletariats frigörelse från sin psykiska misär, från ”pesten” som han kallade den, förstod Reich att ”den ursprungliga sociala demokratin i Ryssland på alla sätt var den mest mänskliga lösning, som kunde genomföras under de rådande förhållandena av den mänskliga strukturens historia”. Men nu tvingades han se klart: ”Det råder inget tvivel om att Lenins sociala demokrati har degenererat i dagens diktatoriska stalinism.”

Men Reich var en av dem för vilka revolutionen inte var ett föremål för söndagsdiskussioner. Han försökte verkligen försvara massornas intresse och behov. De ”marxister” som sade honom att nevroserna bara var borgerlig eller småborgerlig inbillning, att det sexuella behovet inte var ett materiellt behov, svarade Reich: ”Som om det sexuella behovet inte också det är ett materiellt behov!” Dessutom är nevroserna, långt ifrån att vara borgerliga sjukdomar, ”mycket spridda på ett epidemiskt sätt (...) Den arbetade klassens nevroser skiljer sig inte från andra annat än genom frånvaron av kulturell förfining. De innebär en starkare och mindre beslöjad revolt mot *den psykiska massaker som alla är underkastade*. Den rike medborgaren bär sin nevros med värdighet eller kommer förbi den på ett eller annat sätt. Hos individerna i de arbetande klasserna får den just den groteska aspekt som den verkligen har.”

Reich förstod alltså att ”psykoanalysen inte är ett botemedel ägnat att tillämpas i stor skala”. Han startade en revolutionär organisation, *Sexpol*, avhängig av III:e Internationalen, vars syfte var agitation, förklaring och revolutionär politisk och sexuell propaganda, särskilt inom den kommunistiska ungdomen. Reich organiserade möten och konferenser i fabrikerna och bland ungdomsorganisationerna, där han förklarade nödvändigheten av ungdomens revolutionära sexuella, dvs. kommunistiska, kamp. Det är dessa erfarenheter och denna aktivitet som speglas i broschyren vi publicerar här. Den formulerar problemet tydligt: sexuell reform eller revolution,

för övrigt i förbindelse med det allmänna problemet: politisk reform eller revolution. Reich säger så här: ”Den sexuella reformen syftar till att från det sociala sexuallivet avlägsna vissa olägenheter som i sista hand är förbundna med det ekonomiska systemet och vilka får sitt uttryck i individernas moraliska lidande. I ett samhälle byggt på klasser fördjupas motsättningarna mellan den rådande moralen, som ålagts hela samhället av de härskande klasserna som är måna om att bevara och befästa sitt herravälde, och de naturliga fordringarna från individens sexualitet, parallellt med de ekonomiska konflikterna och kampen mellan idéerna. I ett givet ögonblick ger dessa motsättningar slutligen upphov till en kris, som förblir olöslig inom ramen av den rådande sociala ordningen. Den sentimentale borgaren förstår aldrig att den sexuella misären är en egenskap hos den sociala ordning han försvarar.” Reich gjorde sig alltså inga illusioner om sexualreformens möjligheter. Han visste att det var illusoriskt att tro på ”sexualitetens frigörelse i ett reaktionärt samhälle”. Reich var inte så naiv att han trodde, vilket exempelvis Marcuse felaktigt påstår, att ”den sexuella frigörelsen i sig” är ”universalbotemedel för allt individuellt och socialt ont”. Han var tvärtom fullkomligt klar över att det ”i det kapitalistiska samhället inte kan förekomma någon sexuell frigörelse för ungdomen eller något sunt och tillfredsställande sexualliv”. Han visste att det ”inte finns någon annan väg för den sexuella frigörelsen än revolutionens väg”. Men Reich insåg också att man inte kunde vänta på socialismen för att företa sig något med sikte på proletariats och dess ungdoms sexuella frigörelse. Eftersom sexualiteten är ett materiellt intresse måste den försvaras i samma mån som arbetarklassens andra intressen. Reich godtog inte den ultravänsteristiska inställningen, som består i att ständigt upprepa att man inte kan göra något innan socialismen. För det första är socialismen en process, sade han, och inte ett givet statiskt tillstånd och för det andra döljer denna skenbart radikala inställning i själva verket ett accepterande av den rådande ordningen. Visserligen kan bara revolutionen lösa den sexuella frågan, men medan man väntar måste man politisera denna fråga, göra den till föremål för agitation och organisering av arbetarna i förbindelse med den konkreta klasskampen, med kampen mot repressionen. Eftersom kommunisterna inte har några intressen skilda från hela arbetarklassens intressen är det dessutom partiets plikt att försvara arbetarungdomen mot den sexuella repressionen, mot den kyrkliga upplysningsfientligheten och mot det auktoritära underkuvandet under den reaktionära familjen. Vad skall man då göra praktiskt? *Organisera ungdomen för revolutionär kamp.* ”Vi har bevisat att endast socialismen kan förverkliga den sexuella frigörelsen. Därför gäller det under kapitalismen att sätta alla krafter i rörelse för att övertyga de miljontals förtryckta om detta perspektiv och mobilisera dem till en outtröttlig kamp mot det som motsätter sig denna frigörelse. Ungdomen går i första ledet i denna rörelse just på grund av det kraftiga materiella, auktoritära och sexuella förtrycket den lider under och vilket förenar alla ungdomar (...) Vi kommer att vinna ungdomen och entusiasmera den för revolutionens sak i samma utsträckning som vi förstår dess sexuella misär och övertygar den om att det enda man ansvarsfullt och sanningsenligt kan säga den är: ”Om du vill avskaffa den sexuella misären, kämpa då för socialismen”. Reich tillägger också att ”vi måste lösa den sexuella frågan på ett revolutionärt sätt, genom att komma fram till en klar sexual-politisk teori och sedan till en revolutionär sexuell praktik. Vi är övertygade om att detta är den verkliga vägen till en slutgiltig lösning.” När problem uppstår kräver de ett svar: ”Vi måste politisera den sexuella frågan, vi måste omvandla ungdomens dolda eller öppna sexuella revolt till en revolutionär kamp mot kapitalismens sociala ordning.”

Den internationella reaktionen tog inte miste på dessa parollers innebörd: utesluten ur kommunistpartiet, utesluten ur internationella psykoanalytiska föreningen brändes hans böcker av fascisterna och hans verk förbigicks under tystnad och föll offer för fiendskapen från den officiella vetenskapen och den lyckade anpassningens teoretiker, från de ”ortodoxa” psykoanalytikerna och de småborgerliga ”marxisterna”, från de som teoretiserar över ”var och en

klarar sig så gott han kan” eller den vulgära parollen: ”sexualiteten är en borgerlig angelägenhet”.

Idag gäller det att återuppliva Reichs verk, först att lyfta upp det ur mörkret och sedan att nå fram till den avgörande kärnan: kritiken av den sexuella repressionen, av den psykiska pesten, av tillvarons irrationalitet och kampen för lyckan och friheten som livets verkliga innehåll. Verket innehåller i sig själv möjligheterna till sitt eget överskridande. Att kritisera Reich betyder alltså att förbli trogen hans verk. Reichs förtjänst var i alla fall att han var den förste att formulera problemet på ett radikalt sätt.

”Att vara radikal, säger Marx, är att gå till roten med saker. Men roten till människan, det är människan.”

Jean-Marie Brohm. Paris 1972.

Förord

Denna bok är skriven för ungdomen utan någon övre eller undre åldersgräns. Dess syfte är inte de vanliga ”förklaringarna” som undviker frågan om ungdomens sexuella förbindelser. Den vill i enlighet med vetenskaplig övertygelse ge de unga exakta svar på den stora frågan om deras sexuella mognad. Utifrån de av sexualvetenskapen och sociologin hittills uppnådda resultaten vill den dra de slutsatser som, även om de är obevekliga, dock ständigt undviks. Den yngling som tar denna bok i sin hand vill veta:

- vari den sexuella mognadsprocessen består;
- varför sexualfrågan behandlas så hemlighetsfullt av skolan, familjen och hela den allmänna opinionen;
- vad förstämningen, tillstånden av upphetsning, de tvångsmässiga dagdrömmarna och de andra symptomen som framträder i denna ålder betyder;
- vilken utväg det finns och om lösningen av ungdomens sexualproblem är möjlig eller inte under de nuvarande sociala förhållandena.

Det är den sociala situationen, familjens och skolans nuvarande karaktär och inflytande från hela den allmänna opinionen, som medför att pojkar och flickor ur arbetar-, tjänstemanna- och bonde-miljön ivrigt griper efter sexuella upplysningsskrifter.

I 99 fall av 100 stöter de därvid på smörja, undermåliga arbeten av samvetslösa bedragare eller av läkare som inte känner till de sexuella frågorna, men vilka förstår att grundligt utnyttja det behov av klarhet ungdomar ur alla miljöer känner. Myndigheterna påstår sig skydda ungdomen från sexuellt fördärv, när den liksom tidigare med alla medel kvarhåller de unga under 18 år i okunnighet. Moral och avhållsamhetspredikarna å ena sidan och den sexuella smutslitteraturen å andra sidan förgiftar i själva verket ungdomen på ett mycket farligt sätt, den första inte mindre än den andra.

Den sexuella misären för dagens ungdom är omätlig. Det mesta utspelas underjordiskt och når aldrig upp till ytan, eftersom de rådande förhållandena inte tillåter detta. Och vår sexualvetenskap är medskyldig, ty antingen förfalskar den fakta eller undviker konsekvenserna, såvida den inte finner så stort behag i människovänliga klagosånger och moraliskt frasmakeri att den inte riskerar att gå utöver detta in på allmänna åklagarens område. Vi vill peka på fakta, som visar att hela ungdomsfrågan inte ligger till som man i allmänhet tror, att det inte gäller: moraliskt och avhållsamt liv eller sexuellt snusk, utan: sunt eller sjukligt könsliv. Ty alla ungdomar och barn utan undantag, även kristna, är sexuellt aktiva, även de som skriker högt om ”sexuell sedlighet”. Det måste en gång för alla fastslås att den moraliska dressyren i sista hand har samma effekt som den verkliga pornografiska litteraturen och de eländiga materiella förhållanden i vilka den stora massan av vår ungdom växer upp.

Den centrala frågan för ungdomen gäller könsumgänget i ungdomsåldern och den sociala ordningens, den borgerliga statens och dess myndigheters inställning till detta. Ungdomen har inte bara rätt till ”upplysning”; den har full rätt till sin sexualitet. Denna rätt har man tagit ifrån den. Hos otaliga ungdomar har t.o.m. medvetenheten om sexualiteten försvunnit, vilket leder till mycket svåra störningar i den psykiska jämvikten i pubertetsåldern. Vi ger därför inga råd ”ovanifrån” och ”upplyser” inte, utan vi är beslutna att visa ungdomen den fulla, osminkade verkligheten, att få dem att förstå i vilken situation de befinner sig och att de måste ta saken i egna händer, om de verkligen en gång för alla vill göra slut på det elände som det talas så mycket

om. Vi vill övertyga dem om att man inte tigger om en självklar rättighet, utan att man kämpar för den. Vi är också beslutna att övertyga de ungdomar som på ett grumligt och oklart sätt följer moralpredikarna, som de uppfattar det, och därvid förorsakar sin egen undergång. Det finns många pojkar och flickor mellan 13 och 17 år, som tycker att de här behandlade frågorna är självklara eller utan större möda förstår dem. Det finns många andra ungdomar i samma ålder som inte utan svårigheter kan tillgodogöra sig denna broschyrs innehåll. Och det finns åter många andra i samma ålder som är så blockerade av moral och uppfostran, att de till att börja med blygt eller förargat kommer att avvisa den. Många mognande ungdomar skapar sig en moraliskt avvisande hållning både mot sin omedvetna sexualdrift och mot varje utifrån kommande upplysning, enbart för att få ett konstlat stöd. Han är omedveten om sambandet mellan sina plågsamma dagdrömmar, sin förstämning, upphetsning, övriga nöd och sexualiteten; han handlar och tänker under en främmande viljas tvång, vilken förbjuder honom att motta sexuell kunskap. Denna främmande vilja uppkommer ur uppfostran och blev till en del av hans väsen, som nu kommer i motsättning till hans egen biologiska konstitution. Vi måste vara helt på det klara med att ungdomens sexuella fråga inte bara är mycket svår, utan att den också i många fall är en rent av explosiv fråga. Genom att vi ställer frågan så öppet, kommer den att förorsaka stor uppståndelse. Men man får inte rygga tillbaka inför detta. Det finns ingen annan väg. Man måste bestämma sig: antingen fortsatt själslig misär, lidande, självmord och aborter utan ände eller också sanningen, som under de nuvarande förhållandena ibland kan få hårda resultat, men vilken också visar på perspektivet för en slutgiltig lösning.

Denna broschyr lästes, kritiserades och kompletterades av företrädare för olika ungdomsorganisationer. Den återger alltså inte bara mina åsikter. Och till ungdomen riktar vi den enträgna uppmaningen att inte vara en passiv läsare, utan att ta aktiv, kritisk ställning till denna skrift och att skriftligt meddela förlaget sin åsikt om brister, nödvändiga kompletteringar eller förändringar genom att fylla i det bifogade frågeformuläret. Den slutliga grundläggande linjen för ungdomens sexualpolitik måste utarbetas kollektivt och detta av ungdomen själv.

Januari 1932 Wilhelm Reich I.

I. Fortplantningen

A. Könsorganen och befruktningen

Könsorganen har hos kvinnan liksom hos mannen, från lägsta ålder till högsta, funktionen att ge njutning och sexuell tillfredsställelse; från könsmognaden då fortplantningsförmågan börjar till den s.k. "kritiska åldern" då fortplantningsförmågan upphör (hos kvinnan vanligtvis mellan fyrtio och femtio år och hos mannen mellan femtio och sextio år), tjänar de dessutom fortplantningssyftet. Redan av detta framgår att funktionen att ge sexuell tillfredsställelse i könslivet är viktigare än fortplantningen. Trots detta undviker man en noggrann diskussion om detta inför ungdomen, just när man borde tala om det, och begränsar sig vanligen till fortplantningsfunktionen. I de följande avsnitten kommer vi att diskutera de politiska orsakerna till denna rädsla.

Fortplantningen måste behandlas, eftersom alla som är mogna för barnalstring och befruktning inte bara måste känna till denna verklighet, utan också måste veta vilka faror detta är förknippat med för ungdomen i det borgerliga samhället. Om vi här betonar farorna sker detta icke i avskräckande syfte, utan för att möjliggöra en effektivare kamp mot dem. Vi stökar inte undan frågan om fortplantningen, som prästerna i upplysningskläder gör, genom att predika avhållsamhet för ungdomen. Det gäller att veta hur man blir havande, varför ungdomens hälsa, liv och tillvaro i det kapitalistiska samhällssystemet hotas av en stor fara om de blir havande och hur man därför på bästa sätt kan förhindra befruktning.

På ett med verkligheten överensstämmande sätt skiljer vi alltså den sexuella tillfredsställelsen från fortplantningen och företräder den ståndpunkten att sexuell tillfredsställelse måste vara tillgänglig för alla, utan att han därför blir slav under fortplantningen.

Närmast skall vi beskriva de manliga och kvinnliga könsorganens anatomi.

De manliga könsorganen omfattar följande delar: testiklar, bitestiklar, sädesledare, sädesblåsor, prostata, Cowpers körtlar och lemnen.

Testiklarna är de organ där sädescellerna och de manliga sexualstimulerande medlen, även kallade hormoner, bildas. De är bildningar av ett hönsäggs storlek, som ligger i en hudsäck (pungen) och består av sädeskanaler, i vars inre könsceller ligger. I könscellerna bildas sädescellerna eller spermatozoerna. Samtliga små sädeskanaler mynnar i ett kanalsystem, som kallas bitestikelhuvudet och ligger ovanför testiklarna, något vid sidan av dem. Härifrån går sädesledarna först nedåt, sedan uppåt genom ljumsken till bukhålan för att utvidgas till sädesblåsorna. Dessa utgör förvaringsrum för de bildade sädescellerna. De är cirka 6 cm långa och 2 cm breda säckliknande utbuktningar på sädesledarna och har som funktion att tillföra sädescellerna en slemmig, äggvitehaltig vätska, som bildas i sädesblåsornas körtlar. Därifrån sänker sig sädesledarna till den plats där de förenas med urinröret. Här finns ytterligare en körtel, prostatakörteln, som utsöndrar en mycket lättflytande vätska vilken tillförs sädescellerna. I närheten mynnar också Cowpers körtlar som utsöndrar ett alkaliskt ämne; detta har uppgiften att göra urinröret halt och hålla sädescellerna vid liv. Alkalisk är motsatsen till sur. I sura vätskor dör sädescellerna, medan de bevaras mycket bra i alkaliska.

Själva lemnen, även kallad penis, tjänar både som urinledare och till den sexuella föreningen med kvinnan. Den varierar i storlek hos olika män; dess längd i styvt tillstånd varierar igenomsnitt mellan 12 och 16 cm. Dess längd i slakt tillstånd säger inget om längden i styvt tillstånd, ty denna är enbart beroende av lemmens inre kärlsystem. Lemmens erektion kommer till stånd när blodkärlen fylls med blod under starkt tryck, på grund av en nervretning. Det finmaskiga

kärinätet finns i de tre s.k. svällkropparna, av vilka två ligger på sidorna och en på undersidan. Lemmens yttre spets, ollonet, är utrustad med mycket fina och retbara nervändar, däribland särskilt konstruerade små känselkroppar. Ollonet omges av en veckad hud, förhuden, som börjar vid ollonets rot, sträcker sig framåt och täcker ollonet, för att sedan gå tillbaka till ollonets rot. Omskärelsen består inte, som många barn och ungdomar tror, i en förkortning av lemmen, utan i avlägsnandet av denna hud som täcker ollonet. Den praktiseras idag bara av muhammedaner, särskilt araber, rättrogna judar och andra semitiska folk.

De kvinnliga könsorganen består av äggstockarna, äggledarna, livmodern och slidan.

Äggstockarna, ovarierna, är kvinnans viktigaste könskörtlar. De innehåller två sorters körtlar, varav den ena producerar äggen och den andra de sexualstimulerande medlen. De är ungefär av ett duväggs storlek och ligger till höger och vänster om livmodern djupt inne i bukhålan. Därifrån går modertrumpeterna och äggledarna till livmodern. Deras uppgift är att föra äggen, som en gång varje månad lossnar från äggstockarna, till livmodern. De är cirka 12 cm långa, spiralformade kanaler, som förgrenar sig till höger och vänster från övre ändan på livmodern för att mynna ut fritt i bukhålan lite ovanför äggstockarna. Mynningarna är trattformigt utvidgade och försedda med fransar. Äggledarnas inre är täckt med täta flimmerhår, som har till uppgift att föra ägget till livmodern, när det kommit från äggstocken till äggledaren. Livmodern ligger djupt nere i bukhålan bakom blygdbenet och urinblåsan. I livmodern skiljer man bl.a. mellan livmoderkroppen och livmoderhalsen. Från den övre delen utgår äggledarna. Livmoderkroppen är päronformad. Den innehåller livmoderhålan, som, hos kvinnor vilka ännu inte fött, inte utgör något verkligt hålrum utan bara en smal spalt mellan de intilliggande livmoderväggarna. Den nedersta delen av livmodern, livmoderhalsen, går in i slidan och har där en öppning, modermunnen, som går genom livmoderkanalen till livmoderhålan.

Slidan, eller vaginan, används till den sexuella föreningen med mannen och mottar mannens sädesvätska. Den är ett veckrikt, mycket elastiskt rör, vars främre och bakre vägg ligger tätt intill varandra och är täckta med mycket ömtåliga och känsliga slemhinnor. Längst upp finns livmoderhalsen mot vilken man, som vi skall se senare, anbringar kvinnans preventivmedel, pessaret¹. Liksom lemmen är även slidans väggar utrustade med ett komplicerat uppbyggt blodkärlssystem, som fylls med blod under hårt tryck vid sexuell upphetsning. Slidan mynnar utåt mellan låren. Om något samlag ännu inte ägt rum, så är slidan delvis tillsluten utåt av en liten slemhinna, mödomshinnan (hymen); denna hinna brister vid första samlaget, vilket förorsakar helt obetydlig smärta och en liten blödning. Betraktar vi könsorganet utifrån, ser vi först de stora blygdläpparna, som i normalt tillstånd är tillslutna. Särar vi på de stora blygdläpparna ser vi uppiifrån och nedåt i liggande ställning (eller framifrån och bakåt i stående ställning) först kittlaren eller clitoris, sedan en mycket liten öppning, urinrörets mynning, och därefter den sprickformade slidmynningen, som omges av två slemhinneveck eller de små blygdläpparna. Kittlaren är en svällkropp och motsvarar ett outvecklat manligt könsorgan. Den är sexuellt mycket retbar, men överför hos den friska kvinnan retningen till slidan, som är det egentliga sätet för kvinnans sexuella upphetsning.

Under den sexuella mognaden, ungefär mellan det tolfte och sextonde levnadsåret, blir pojken mogen för barnalstring och flickan för befruktning. I pojkens testiklar och i flickans äggstockar börjar nu helt små celler mogna, vilka man inte kan se med blotta ögat. De manliga sädescellerna eller spermatozoerna, som tjänar till befruktningen, har ett litet huvud och en lång svans, som gör dem rörliga. De kvinnliga äggen är runda, mycket större än de manliga cellerna och orörliga. I

¹ Pessaret används inte längre i samma utsträckning.

testiklarna finns det hundratals miljoner sådana sädesceller och i äggstockarna ungefär 200.000² ägg, av vilka emellertid endast några hundratals mognar fullständigt under loppet av ett liv. Vid samlaget når sädescellerna in i slidan. De rör sig snabbt uppåt mot modersmunnen och tränger genom livmodershalsen in i livmoderhålan. Särskilt livaktiga sädesceller vandrar vidare genom livmoderhålan ända till livmodertrumpeterna. Om sädescellerna där träffar på ett ägg så tränger de sig fram till detta och försöker genomborra det förtjockade membranet, för att nå in i ägget. Om en av sädescellerna lyckas med detta, så hårdnar äggets membran, så att andra sädesceller inte längre kan genomborra det. Befruktningen har ägt rum.

Det i sig själv orörliga ägget kommer fram till livmoder-trumpeten från äggstocken genom flimmerhårens rörelser. När ett ägg är på väg, vilket är fallet en gång per månad, gör sig slemhinnan, som täcker livmoderhålan inre, beredd att ta emot ägget; detta innebär att slemhinnans celler ökar i antal, blodkärlen fylls med blod under hårt tryck och slemhinnan tjocknar.

Man skiljer mellan säkra och osäkra tecken på havandeskap.

Under havandeskapets första veckor uppstår lätt svindel, illamående, kräkningar, dålig aptit eller tvärtom glupskhet. Detta är osäkra tecken, eftersom de kan uppträda utan att havandeskap föreligger; de kan exempelvis förorsakas av *omedvetna havandeskapsfantasier*. Utebliven menstruation kan ibland också ha andra orsaker, även om det vanligen är ett tecken på havandeskap. Man kan inte fastställa graviditeten genom att känna på den växande livmodern förrän i fjärde till sjätte havandeskapsveckan. I femte månaden börjar modern känna det säkraste tecknet på graviditet: barnets rörelser. Då kan man också höra barnets hjärtslag. Man skall emellertid endast lita på diagnosen från en gynekolog, som man bör uppsöka så snart menstruationen uteblivit.

Om ägget inte befruktats, så fäster det sig inte i slemhinnan. Den förtjockade slemhinnan lossnar från livmoderväggen och rinner ut genom slidan tillsammans med blodet. Detta är de månatliga regleringarna (menstruation, ”illamående”), som i medeltal uppträder med 28 dagars mellanrum.³ Om den månatliga blödningen äger rum, så föreligger alltså inget havandeskap. Om ägget däremot blivit befruktat, så fäster det sig i slemhinnan som då inte lossnar: det uppstår därför ingen blödning, dvs. menstruationen uteblir och denna slemhinna blir det befruktade äggets framtida näring, den s.k. moderkakan (placantan).

B. Graviditet och födsel

Ägget börjar nu dela sig. Först uppstår 2, sedan 4, 8, 16, 32, 64, osv. celler ur den första. Ägget blir till en synlig cellanhopning. Ur celldelningen och deras utformning uppstår först en bildning, som liknar ett ihåligt klot. Klotet viks sedan in och bildar en dubbelväggig säck med en öppning. Ur den på detta sätt formade cellanhopningen utvecklas under loppet av nio månader den mänskliga kroppens alla organ. Ur säckens yttervägg uppstår hjärnan, huden och känselorganen och ur den inre väggen uppstår genom fortsatt delning tarm, blodkärls-system och muskulatur.

Det är en gemenskap av levande celler, men ända till graviditetens tredje månad finns det ännu inte något nervrör; hjärnan är outvecklad, knappast mer än en stor blåsa, så något medvetande finns inte. Det måste sägas här, eftersom Kyrkan och läkarna i dess sold försäkrar att man begår ett ”mord på ett levande väsen”, om man avbryter havandeskapet under de tre första månaderna.⁴ Men samma präster och prästerliga läkare har inget emot att modern dukar under av sjukdom eller nöd på grund av denna cellanhopning.

² i tyska upplagan 40.000 (ö.a.)

³ ...och varar tre till fem dagar (ty.) (ö.a.)

⁴ genom att skrapa ut slemhinnan och det befruktade ägget. (ty.) (ö.a.)

Under havandeskapets gång genomgår embryot flera utvecklingsstadier, innan det får en mänsklig varelses fullt utbildade gestalt. Efter nio månader, mera exakt mellan den 270:e och 280:e dagen räknat efter den sista menstruationens första dag, inträffar under normala omständigheter födseln. Barnets huvud, som vid havandeskapets slut vanligtvis ligger stadigt vid livmoderhalsen, utvidgar denna; den tunna hud som omger barnet brister och fostervattnet rinner ut. Födseln börjar. Livmoderns muskler dras regelbundet samman (födslovärkarna) och driver barnets huvud framåt. Detta utvidgar gradvis slidan och banar sig på så sätt väg till vulvan. Hos normala och friska kvinnor är födseln riskfri och smärtorna minskas i våra dagar alltmer genom lätta bedövningsmedel.

C. Om aborter⁵

Så länge det rör sig om naturliga fenomen är allt i sin ordning, särskilt som den medicinska förlossningstekniken nästan fullständigt utesluter alla faror. Men i det borgerliga⁶ samhället har graviditeten blivit ett enormt problem, som idag berör miljontals människor i alla kapitalistiska länder och framför allt i deras kolonier. För att förstå hela frågan om födelsekontroll, diskussioner om abortförbud och propaganda för preventivmedel, måste vi kort klargöra varför kvinnorna under kapitalismen tvingas att sätta varje barn till världen, även om de redan har många barn de inte kan föda, om de lider av svår materiell nöd, även om de själva är så sjuka att deras liv mycket ofta hotas av graviditeten.

Abort är förbjudet i de flesta kapitalistiska länder och bestraffas hårt. Dessutom tar man inte någon som helst hänsyn till moderns nöd eller sjukdom, lika lite som till massornas hunger eller bristen på bostäder. Varför?

Kapitalismens ekonomiska system vilar på utsugningen av befolkningens flertal, som bara äger sin arbetskraft, genom de kapitalistiska klasserna⁷ som förfogar över produktionsmedlen; med dessa produktionsmedel framställer arbetarna alla livsnödvändiga varor. Men arbetaren producerar mycket mer värde än han erhåller för sitt arbete i form av lön från kapitalisten, som äger fabrikerna och maskinerna. Han får inte hela värdet av de varor han producerat, utan i bästa fall bara vad han behöver för att inte dö av hunger; och detta helt oberoende av hur mycket han producerar. Arbetaren arbetar alltså gratis för kapitalisten under åtskilliga timmar av dagen. Detta kallar man efter Marx ”mervärdet” som skapas av arbetaren.

Om det finns fler arbetare till kapitalistens förfogande än han sysselsätter, dvs. om det ständigt finns arbetslösa som söker arbeten, då kan kapitalisten lättare sänka de sysselsatta arbetarnas löner. För att kunna sänka arbetarnas löner behöver kapitalisten alltså en permanent arbetslöshetsarmé; de behöver den också för att i rätt tid få tillgång till tillräcklig arbetskraft, när de på grund av konjunkturen får stora beställningar och måste ha ett ökat antal arbetare. Av detta skäl har de stort intresse av befolkningsökningen, men kapitalisten säkrar denna ökning bara genom att tvinga de fattiga kvinnorna. Därtill kommer att de kapitalistiska länderna för krig mot varandra om områden, där de kan avsätta sina överflödiga varor. Ett kapitalistiskt land råkar i konflikt med ett annat i kampen om avsättningsmarknader för sina varor och kapitalinvesteringar. Sådana konflikter leder till krig mellan de olika länderna (imperialistiska krig); för att föra krig behöver man kanonmat, dvs. arbetarmödrarnas miljontals barn som sätts till världen i nöd och elände för att sedan skjutas ned som harar på ”ärans fält”. Av dessa skäl har de flesta⁸ kapitalistiska länder lagar, som

⁵ Abortparagrafen (ty.) (ö.s.)

⁶ kapitalistiska (ty.) (ö.a.)

⁷ kapitalägande skikten (ty.) (ö.a.)

⁸ alla (ty.) (ö.a.)

under alla omständigheter förbjuder graviditetens avbrytande. Allt efter den härskande kapitalistklassens intressen tillämpas lagen mer eller mindre strängt och straffen är mer eller mindre hårda.

Vid sidan av dess omedelbart ekonomiska orsaker inverkar även den borgerliga ”moralen” på ett avgörande sätt. Borgarna är motståndare till utomäktenskapliga förbindelser, särskilt bland ungdomen och tror att de kan hålla kvar ungdomen i ett ”kyskt levnadssätt” genom lagparagrafer som förbjuder aborter.

Den socialdemokratiska socialhygienikern Grotjahn sade exempelvis på ett offentligt möte, att han var mot ett upphävande av abortförbudet, eftersom detta kunde få katastrofala effekter på umgänget mellan ”förlovade”. Mannen är bekymrad! Inte de tiotusentals kvinnor som störtas i olycka, utan ungdomens ”kyskhet” och ”moral” bekymrar honom. Varför kapitalet och dess försvarare är så angelägna om ”moralen” skall vi förklara senare. Faktum är att ingen avstår från könsumgänge på grund av abortförbudet. Lagen bevaras, även om den inte fyller sin uppgift, därför att fri abort och fria preventivmedel skulle innebära en minskning av auktoriteten och därigenom ett erkännande av de utomäktenskapliga och ungdomliga sexuella förbindelserna.

Medan de fattiga kvinnorna på detta sätt tvingas producera kanonmat och industriella reservarméer, kan varje rik kvinna för mycket pengar låta avbryta sin graviditet. De fattiga kvinnorna, som fysiskt och psykiskt bryter samman under barnrikedomen eller på grund av sin nöd vill undvika denna ”rikedom”, kringgår lagen och gör abort på de mest skilda och skadliga sätt hos kvacksalvare och folk som inte ens känner till hur kvinnans kropp är byggd. Varje abort som inte utförs av speciellt utbildade läkare är livsfarlig. Änglamakerskorna använder så farliga medel som strumpstickor, tänger och liknande föremål. Det uppstår lätt perforeringar av livmodern, kraftig blodförlust eller infektioner i den blödande livmodern. I Tyskland utförs exempelvis varje år ungefär en miljon aborter trots förbudet. På grund av abortens riskabla utförande dör varje år 10.000 till 20.000 kvinnor, 60.000 till 80.000 insjuknar och 6.000 till 8.000 hamnar i fängelse. När den kommunistiska riksdagsfraktionen i februari 1931 i samband med arresteringen av Kienle och Wolf f ställde en proposition om abortparagrafens avskaffande, då röstade den socialdemokratiska fraktionen mot den. Socialdemokraterna och kommunisterna skulle tillsammans ha erhållit tillräckligt många röster för att avskaffa den. Denna ”bedrift” av socialdemokraterna kostade dem många anhängare, men ännu har alltför få förstått detta partis verkliga roll som den kapitalistiska ordningens stöttepelare.

I Sovjetunionen där arbetarna, bönderna och tjänstemännen gripit makten genom att jaga bort kapitalisterna och lägga beslag på produktionsmedlen och jorden, där utsugarsystemet avskaffats, där det alltså inte finns något behov av en arbetslöshetshär,⁹ där har varje kvinna rätt att låta göra abort till tredje månaden. Dessa aborter utförs bara av läkare på allmänna sjukhus, gratis eller mot minimal ersättning för välbeställda. I syfte att så småningom göra aborter överflödiga har man i Sovjetunionen en ständigt ökande samhällelig vård för modern och barnet och distribuerar de bästa preventivmedlen.

Sovjetunionens budget för vård av modern och spädbarnet utgjorde:

1925/6	22.800.000	rubel
1926/7	32.800.000	”
1927/8	40.000.000	”
1928/9	40.300.000	”
1930/1	77.000.000	”

⁹ och kanonmat (ty.) (ö.a.)

Spädbarnsvårdens framsteg kan man även se av det ökande antalet sommarbarnkrubbor:

1924	950
1925	2.614
1926	4.052
1927	5.391
1928	6.697

I Berlin däremot spärrades enbart i distrikten 1 till 20 75 % av krediterna för spädbarnsvård i januari 1931 och vid den tredje nödförordningen, som trädde i kraft den 1 juli 1931, ströks 206 miljoner mark från tjänstemännens barntillägg (förutom ytterligare 1.600 miljoner mark som den arbetande befolkningen fick bära i form av skatter, sänkningar av arbetslöshetsunderstödet, lönesänkningar, m.m.).

D. Preventivmedel

Vi får inte tro att det är tillräckligt att här och där informera ungdomsgrupper om preventivmedel. Vi hävdar att det stora flertalet ungdomar mellan 12 och 20 år, särskilt de ur proletär och fattig bondemiljö samt handelsanställda, inte är undervisade om preventivmedel, även om många av dem har samlag och på så sätt blir offer för aborter utförda av kvacksalvare.

Under förevändning att beskydda ungdomen från de faror som graviditet och sexuella förbindelser medför i socialt avseende, i verkligheten för att hålla kvar dem under moralens ok, predikar man kysk avhållsamhet för dem och blundar inför faktum att detta råd bara följs av ett mycket begränsat antal ungdomar. På samma sätt är rådet att ha tålmod till äktenskapet löjligt, ty problemen med graviditeten inom äktenskapet är knappast annorlunda än utanför äktenskapet. Dessutom gör sig de äktenskapliga moralpredikarna löjliga ty de vet lika väl som vi, att ungdomen idag inte får ett fast arbete utan hamnar direkt från skolan i stämpelkön och att äktenskap alltså är fullständigt uteslutet. Frågan står därför inte så här: graviditet eller avhållsamhet, utan så här: elände på grund av aborter hos kvacksalvare eller effektiva preventivmedel, genom vilka man undviker graviditet.

I Tyskland bestraffas enligt § 184 med fängelse i ett år eller motsvarande böter den ”som utställer föremål avsedda för otuktigt bruk på för allmänheten tillgänglig plats eller den som informerar allmänheten om sådana föremål och gör reklam för dem” (avsnitt 3). Och enligt ett förslag (§ 225, avsnitt 1) från de tyska och österrikiska parlamentskonferenserna (Riksdagens bulletin, 21:a utskottet, 70:e och 71:a sammanträdet den 11 och 12 juni 1929) bestraffas ”med fängelse i 1 till 2 år den som i abortsyfte till allmänhetens kännedom sprider kunskap om föremål eller förfaringsätt, gör reklam för sådana eller utställer dem”. Enligt artikel 2 är det inte straffbart att ”annonsera sådana medel till läkare eller till personer som driver laglig handel med dem samt i medicinska facktidskrifter”. Felix Halle skriver helt riktigt i sin bok *Sexualitet och straffrätt*: ”Födelseregleringen motsvarar fullständigt de existerande klassförhållandena och deras styrkeförhållanden i Mellaneuropa. Genom förbudet mot att utställa och göra reklam för preventivmedel vill man förhindra att befolkningens massor får kännedom om dem. Å andra sidan beskyddas tillverkarnas (t.ex. de stora kemitrusternas) och massdistributörernas kommersiella intressen. En läkarkår, vars inställning är anpassad till borgarklassens intressen, har privilegiet att underrättas om de nyaste medlen, föremålen och metoderna, för att på detta område kunna tillfredsställa en privat kundkrets ur den härskande klassen som kan betala.”

Och i ett lagförslag ”till det tyska folkets försvar” (tryck nr. 1741 av den 12 mars 1930) har nationalsocialisterna infört följande § 5, som kännetecknar deras ”positiva befolkningspolitik”:

”Den som på konstlad väg försöker hämma det tyska folkets naturliga fruktbarhet till den tyska nationens skada, eller den som gynnar sådana ansträngningar i ord, skrifter, trycksaker, bilder eller på annat sätt, eller den som genom sammanblandning med individer ur den judiska blodsgemenskapen eller färgade raser bidrar eller hotar att bidra till det tyska folkets rasmässiga försämring eller upplösning, skall straffas med tukthus för rasförräderi.”

Och påven tillägger: ”Varje äktenskapligt förbund, som genom människornas fria vilja berövar sexualakten dess naturliga förmåga att väcka nytt liv, bryter mot Guds och Naturens lag.” (Encyklika om ”det kristna äktenskapet”, 1930).

Så ser den internationella reaktionen ut.

Många ungdomar frågar om de nuvarande preventivmedlen är hundra procentigt säkra, hur man får tag på dem och varför de är så dyra. På den första frågan kan man bara svara att det inte finns några hundra procentigt säkra preventivmedel; man kan emellertid uppnå en mycket hög grad av säkerhet genom att använda de bästa existerande preventivmedlen och rådgöra med och låta sig kontrolleras av en läkare. De otaliga broschyrer i vilka man under vetenskaplig täckmantel behandlar dussintals preventivmedel är meningslösa. De förvirrar bara ungdomarna, som till slut står som åsnan mellan hötapparna och frågar sig: ”Vad skall jag alltså göra nu?” I det kapitalistiska systemet finns inga sexualrådgivningsbyråer för ungdomar. Det är de revolutionära organisationernas uppgift att upprätta sådana.¹⁰ Och om sedlighetspolisen lät dem hållas, skulle man snart konstatera att de var otillräckliga. Bristen på sexualrådgivningsbyråer kommer inte att märkas förrän alla ungdomar använder dem. Men eftersom det nu knappast finns några i åtskilliga områden och särskilt på landsbygden, måste vi här nämna de bästa preventivmedlen.¹¹

Det förhållandevis säkraste är en bra kondom (gummi), som man trär på den fuktade lemman innan den förs in i slidan. Den har nackdelen att den sänker känsligheten mer eller mindre starkt och därigenom stör njutningen. Den är också mycket dyr för arbetare, särskilt för unga arbetare, eftersom den kostar ungefär 30 pfennig. Man kan köpa dem i alla apotek, droghandlare och även hos frisörer. Tills nyligen fanns det kondomautomater på de offentliga toaletterna. För att skydda den borgerliga moralen har den preussiske inrikesministern Severing, som kallar sig socialist och demokrat, bestämt att dessa automater skall avlägsnas. Många ungdomar vågar inte köpa kondomer; de som inte kan övervinna denna blyghet bör be en äldre kamrat köpa åt dem.

Kondomen fyller sin uppgift endast om den inte är för gammal. Man undersöker dess fasthet genom att hålla upp den mot ljuset och kontrollera att den inte har några revor, veck eller fläckar. Man måste också kontrollera tänjbarheten; en skadad kondom brister lätt. Man bör inte ha den i västfickan, eftersom den tar skada av värme. Om en kondom spricker och man märker det först efter samlaget, bör flickan genast skölja ur slidan med en lösning bestående av en sked ättika i en liter vatten. Proletära ungdomar kommer här med rätt att säga att omständigheterna under vilka de har samlag sällan tillåter en sådan ursköljning. Utan tvivel. Men det är ytterligare ett skäl att inte bara bekymra sig om möjligheterna till samlag, utan att också kritisera¹² den sociala ordning som ger ungdomen sådana svårigheter. Man förstår då lätt att det borgerliga samhället inte bryr sig om denna fråga, därför att det har ett alldeles bestämt intresse av att försvåra och omöjliggöra ungdomens sexualliv.

Man undviker svårigheter om man i stället för kondom använder ett bra pessar för flickan. Pessaret består av en ihålig kula av silver, aluminium, gummi eller celluloid, som sätts på

¹⁰ De revolutionära organisationerna kan försöka upprätta sådana (ty.) (ö.a.)

¹¹ Se anmärkning allra sist i boken

¹² lära sig förstå (ty.) (ö.a.)

livmoderhalsen. Pessaret måste sättas på och kontrolleras av en läkare. Det har fördelen att det inte kräver några störande eller obehagliga åtgärder, före, under eller efter akten. För att höja säkerheten är det bra att dessutom använda ett kemiskt preventivmedel, som även det bör fås genom en läkare. Men eftersom det idag mycket ofta händer att en läkare vägrar ordinera ett sådant medel och passa in ett pessar bara för att flickan inte är sexton år eller inte har ett vigselbevis i fickan; vidare, eftersom sådana läkarbesök är dyra i områden där det inte finns några rådgivningsbyråer, så är dessa råd till ingen nytta och pojken måste alltså använda kondomer. Enbart kemiska medel är inte säkra. Det höjer bara pessarets effektivitet. Sådana kemiska medel är: semoritabletter, spetonabletter, patentaxtabletter eller antibiontabletter. Semori- och spetonabletter förs djupt in i slidan just innan samlaget. Dessa medel är alla mycket dyra, och tillverkarna gör stor profit på dem. De vore uppenbarligen mycket billigare om det som i Sovjetunionen fanns en statlig central för preventivmedel, där man kunde dela ut dessa medel till självkostnadspris eller gratis till obemedlade. Vilken ung människa kan idag offra tre till fyra mark på en gång för ett dussin sådana tabletter? Vad kan vi göra åt det? Inte klaga, utan förstå varför tillverkarna har sådan makt och berikar sig, förstå att detta beror på den kapitalistiska samhällsordningen.

Till sist måste vi tala om det avbrutna samlaget, som många ungdomar idag använder som preventivmedel. Vi måste absolut varna för detta förfaringssätt. Den som under en lång period avbryter samlaget löper risk att få nervösa sjukdomar. Man avbryter ju samlaget just när upphetsningen är som störst, just när hela kroppen och psyket motsätter sig det. Det innebär en våldsam hämning av nervupphetsningens naturliga utlösning. Dessutom är tillfredsställelse omöjlig både för kvinnan och för mannen, eftersom själva tillfredsställelsen störs och båda parter måste ”passa på”, så de inte missar rätt ögonblick. För övrigt är samlagets avbrytande en mycket osäker metod, ty antingen sker det för sent, eller också hamnar sperman på de yttre delarna av kvinnans könsorgan och de rörliga sädescellerna når trots allt in i livmodern.

Föreställningen att kvinnan under vissa tider är fullständigt oemottaglig är vitt utbredd. Enligt denna skulle befruktningen vara omöjlig just efter menstruationens slut. Det är visserligen riktigt att kvinnans mottaglighet är mindre då, men man får absolut inte förlita sig på sådant.

II. Sexuell spänning och tillfredsställelse

Man brukar för det mesta börja och avsluta upplysningen för ungdomen med ”fortplantningens mysterium”. Men vi vet och vill klart säga (vilket alla vet, men ingen vågar säga): det är frågan om den sexuella upphetsningen och den förbjudna njutningen vid tillfredsställelsen som vållar ungdomen huvudbry. Vi vet också att det är just denna aspekt av den sexuella frågan, som de ömhjärtade ”upplysarna” undviker, som en katt går de kring het gröt.

Det är mycket sällan en man och kvinna har samlag i medveten avsikt att alstra ett barn. Kyrkan, den borgerliga skolan och vetenskapen vill i alla fall få oss att tro att de sexuella förbindelserna bara finns till för fortplantningens skull. Om det vore så, då skulle mänskligheten säkert vara utdöd inom loppet av två eller tre generationer, särskilt under massornas nuvarande ekonomiska misär. Man har i själva verket samlag på grund av driften och den sexuella spänningen och även på grund av tillfredsställelsen det ger. Den sexuella tillfredsställelsen säkrar fortplantning, eftersom befruktningen är förbunden med sexualakten. Kyrkan hänvisar alltid till ”Naturen”, när den påstår att varje samlag som tjänar något annat syfte än fortplantningens är ”mot Naturen”. Naturen har emellertid konstigt nog begått ett allvarligt fel: könsapparaten yrkar inte på samlag bara så många gånger man vill och kan ha barn, utan den är inrättad så att en man i god hälsa vill ha i medeltal ett till tre samlag i veckan. En man har alltså några tusentals samlag under sitt liv, varav i medeltal två eller tre syftar till fortplantning. Ännu märkvärdigare ur Kyrkans och den borgerliga moralens synpunkt borde det faktum vara, att fortplantningen i hela djurriket (till vilket även en människa hör) är förbunden med höggradig sexuell njutning. Men det är just detta vårt samhälle vill ignorera och som ungdomen inte har någon rätt att upplysas om. Vi måste alltså säga: Den som talar om sexualfrågan och förbigår sexuell njutning under tystnad hamnar fel, med eller utan avsikt, och befinner sig, medvetet eller omedvetet, i den härskande klassens tjänst. Vi inte bara påstår det, vi tänker bevisa det.

Vi måste här särskilja följande frågor:

1. Vilken är könsapparatsens normala verksamhet?
2. Hur är klassamhällets inre beskaffenhet? Hämmas eller gynnas människornas sexuella tillfredsställelse av det?
3. Om det verkar hämmande, av vilka orsaker och i vilket syfte?
4. Är det möjligt att avskaffa ungdomens sexuella misär i det kapitalistiska samhället?
5. Om inte, under vilka förutsättningar är ungdomens sexuella frigörelse möjlig och vad måste ungdomen göra idag för att nå fram till denna frigörelse?

A. Den sexuella mognaden

Den sexuella spänning eller upphetsning som varje ung människa känner är ett resultat av en kroppslig process, som består i att könsorganen (hos mannen vissa delar av testiklarna, hos kvinnan vissa vävnader i äggstockarna) producerar vissa ämnen, s.k. hormoner, vilka kommer in i blodomloppet och försätter nervsystemet i ett tillstånd av sexuell upphetsning. Testiklarna och äggstockarna är faktiskt de viktigaste källorna till den sexuella upphetsningen, men de är inte de enda. Förutom dem tjänstgör andra inresekretoriska körtlar som källor till sexuell upphetsning, såsom sköldkörteln, hypofysen, m.fl. Den sexuella stimulans som kommer från sinnesorganen, från ögat, huden, luktsinnet, hörseln, är också mycket viktig; det finns faktiskt ingen del av kroppen från vilken inte mer eller mindre stark sexuell stimulans utgår. De delar av kroppen som

är särskilt retbara sexuellt kallas ”erogena zoner”. Det kroppsliga tillståndet av sexuell spänning uttrycks medvetet som längtan efter avspänning, dvs. sexuell tillfredsställelse. Vetenskapen har under tiotals år inte sett (och detta av moraliska skäl, vilket kan bevisas) att dessa sexuella spänningar inte uppkommer och börjar verka först under puberteten, utan redan i den tidiga barndomen. Vid könsmognaden blir de särskilt starka, eftersom könsorganen börjar producera fortplantningsceller och hela kroppen når fullständig mognad.

Könsapparatusens ökade verksamhet medför också en förhöjd psykisk retlighet, som — under de förhållanden ungdomar av idag lever i — nästan alltid framkallar ångest, dagdrömmar och en översvämmande fantasi. Könsmognaden börjar olika tidigt hos olika ungdomar, men i medeltal börjar den mellan det tolfte och fjortonde levnadsåret. Hos pojkar blir rösten rå, en kraftig hårväxt dyker upp kring könsorganet och ofta uppträder också de första nattliga sädesuttömningarna. Hos flickorna växer bröstet och menstruationen börjar. Hos båda könen uppkommer gradvis ett tillstånd av allmän spänning. I denna ålder brukar arbetsförmågan sänkas, eftersom uppmärksamheten allt starkare riktas mot de sexuella frågorna. Pojkens otaliga erektioner och den kraftiga genomblödningen och spänningarna i den unga flickans könsorgan visar att kroppen är mogen för sexuella förbindelser.

Den fullständiga mognaden tar olika lång tid för olika ungdomar; för den ena tar det veckor eller månader, för den andra år. Frågan om när man är mogen för samlag kan alltså inte besvaras på ett allmänt sätt. Det finns ingen regel som gäller för alla. I vår kulturkrets sammanfaller emellertid inte den psykiska mognaden med den kroppsliga mognaden på grund av den rådande sociala¹ ordningen och den förtryckande sexualuppfostran: det moraliska förtrycket mot sexualiteten leder vanligtvis till en försening av den psykiska mognaden.

Den avsevärt ökade sexuella spänningen söker en utväg. Här börjar ungdomens problem, ty det finns bara tre möjligheter: sexuella förbindelser, onani eller avhållsamhet. Innan vi undersöker var och en av dessa tre möjligheter, måste vi vara helt på det klara med att verkligheten är mycket varierande, alltefter vilka samhällsskikt ungdomarna kommer från. Frågan ställs på olika sätt för storbourgeoisens ungdom, bankir- och fabriksägarbarn, för småborgarna, söner och döttrar till köpmän eller tjänstemän och för unga proletärer vars föräldrar arbetar i fabriker.

Denna skillnad uttrycks redan i den kroppsliga mognaden, ty undernäring försenar kroppens mognadsprocess. Därför kan man så ofta se unga proletära pojkar och flickor på 14, 15 eller 16 år, som kroppsligt liknar 10-åringar men i övrigt ser ut som gamlingar på grund av nöd, umbäranden och andra eländiga levnadsförhållanden. Däremot ser man ofta hos den borgerliga ungdomen välnärda individer med en kroppslig mognad över den normala för deras ålder, vars psyke är försenat och barnsligt. På grund av de dåliga bostadsförhållandena har proletära ungdomar ofta samlag för tidigt i förhållande till sin mognad. Med ”sexuell brådmognad” får vi emellertid inte förstå pubertetsungdomens sexuella aktivitet i allmänhet, utan endast formerna i vilka den tar sig uttryck, om de motsvarar hans ålder eller inte.

B. Ungdomens onani

Innan ungdomen uppnår könsmognad, redan i den tidiga barndomen faktiskt, ger sig sexualdriften till känna i de mest varierande former. En av dessa, den som slutligen alltmer kommer i förgrunden och leder över till det mogna sexuallivet är onanin (masturbation, självtillfredsställelse). Kyrkan och den borgerliga vetenskapen har framställt barns och ungdomars onani som en svår synd, som mycket farlig och skadlig för hälsan. Först den moderna sexualvetenskapen har

¹ sexuella (ty.) (ö.a.)

gått med på att erkänna onanin som en helt normal övergångsform för barns och ungdomars sexualitet. Man har grubblat mycket över orsakerna till att ungdomar drivs till onani. Först efter att ha gjort sig av med uppfattningen att onani är en synd var det möjligt att fastslå att den helt enkelt är ett uttryck för den kroppsliga och själsliga sexuella spänningen i ungdomens organism; att den i princip inte alls skiljer sig från om man kliar sig på ett irriterande hudställe, eftersom även detta beror på spänning i ett organ, en spänning som kan avlägsnas genom kliandet. Onanin skiljer sig visserligen från det vanliga kliandet genom den mycket starkare intensiteten i spänningen och tillfredsställelsen.

Man har även livligt diskuterat om onanin är skadlig eller oskadlig. Somliga påstår att den är oskadlig, andra påstår lika tvärsäkert att den är skadlig. Frågan är felformulerad på det sättet. Vi måste fråga oss, när och under vilka omständigheter onanin är skadlig eller ej. Tills helt nyligen har man framställt avhållsamheten som ungdomens enda möjliga levnadssätt och som den bästa lösningen på svårigheterna; sedan begick man det motsatta felet och framställde onanin som helt ofarlig och som den enda utvägen och bästa lösningen på ungdomens problem. Vi skall senare se, att denna uppfattning bara innebär en flykt från den viktigaste och svåraste frågan i ungdomens sexualliv: frågan om de sexuella förbindelserna. Barns och ungdomars självtillfredsställelse eller ömsesidiga tillfredsställelse har före könsrodnaden i huvudsak bara kroppsliga och naturliga orsaker. Men under den fullt utvecklade könsrodnaden är onanin, som ungdomens enda sexuella aktivitet, redan socialt betingad, eftersom sexuella förbindelser i denna ålder officiellt är förbjudna, bestraffas och på olika sätt försvåras eller omöjliggöres. Onanin är inte längre en naturlig sexuell aktivitet i puberteten. Hos vissa primitiva folkslag, där man inte hindrar ungdomens sexuella förbindelser, spelar den bara en underordnad roll.

För att kunna bedöma onanin på ett riktigt sätt, måste vi skilja på självtillfredsställelsens störda former och dess normala former.

För att bedöma vilken onanins sunda, oskadliga form i början av puberteten är, måste vi hålla oss till de ungdomar som tillfredsställer sig själva utan att ha påverkats av sina föräldrars eller Kyrkans fördomar och av pornografisk litteratur. Pojken känner en spänning i könsorganet, känner på det och griper tag i det, första gången helt omedvetet; han får ofta en helt överraskande sädesuttömning, som leder till sexuell avspänning. Under två till fyra eller fem dagar råder sexuell lugn, tills den sexuella spänningen åter inställer sig. Han är redan bekant med känslan av sexuell spänning och avspänning, så han onanerar nu med ökad medvetenhet. Han har inga skuld känslor, ingen föreställning om att han skadar sig genom att göra det, och därför stör han inte upphetsningens utlösning.

Dessa ungdomar förblir helt sunda, ända tills de blir uppskrämda av en kamrat, sina föräldrar eller får tag på en av de vanliga pornografiska böckerna; först nu kommer de på tanken att de gör något helt fruktansvärt; först nu börjar de bekämpa driften till självtillfredsställelse. Detta utspelas på exakt samma sätt hos pojken som hos flickan. Antingen försöker de helt förtränga sexualdriften, eller så medger de onani till en viss grad, men tror i allmänhet att den sexuella tillfredsställelsen — som yttrar sig i en lätt bedövning av medvetandet (hos flickan dessutom i stark genomfuktning av slidan) — är särskilt skadlig. Och det är just detta som är fel; det är först nu verkliga kroppsliga och psykiska skador börjar utvecklas, eller rättare sagt: skador på grund av hämning eller blockering av den sexuella upphetsningens normala utlösning. Nervsystemet skadas genom den förhindrade utlösningen för upphetsningen och de besvär dessa ungdomar klagat över uttrycker en reell kroppslig skada. Det är alltså inte onanin, utan hämningen, skuld känslorna, rädslan och ångern, som förorsakar besvären. Därför måste man absolut avsluta onanin, när man väl påbörjat den, för att inte störa tillfredsställelsen. Den som har medvetna eller

omedvetna skuldkänslor för onanin måste gå till en sexualrådgivningsbyrå eller anförtro sig åt sin gruppleddare, vilken måste visa förståelse för detta.² Ty skuldkänslorna endast ökar genom hemlighetsmakeri och isolering. Vi vill här nämna några former av onani, som är skadliga för hälsan: upphetsning utan slutlig tillfredsställelse (hos pojken genom förhindrande av sädesuttömningen), förlängning av upphetsningen genom alltför många uppehåll eller genom ett avbrytande av den, försök att få erektion på den slappa lemnen i frånvaro av sexuell upphetsning. Hos flickor: onani med vassa eller spetsiga föremål i slidan (vilket är mycket vanligt), ömsesidig upphetsning mellan pojkar och flickor, flickor och flickor eller pojkar och pojkar utan slutlig tillfredsställelse.

Sexuella fantasier är också alltid förknippade med onanin, medvetet eller omedvetet. Så länge pojkar och flickor onanerar under fantasier om samlag, kyssar eller omfamningar, finns det ingen anledning att oroa sig. Men om sadistiska eller masochistiska fantasier (eller andra av liknande innehåll) börjar uppträda vid självtillfredsställelsen, bör han genast gå till en sexualrådgivningsbyrå eller åtminstone anförtro sig åt sina äldre kamrater, såvida han inte själv finner vägen till samlag. Ohämmade och tillfredsställande samlag är vanligtvis det bästa botemedlet för sådana begynnande störningar av sexualiteten. Detta förutsätter att hemlighetsmakeriet i gruppen eller organisationen försvinner. Varje pojke och flicka måste vara fast övertygade om att de lugnt kan tala om sina sexuella svårigheter med kamraterna i gruppen.

Många ungdomar är rädda att de genom onanin kan skada könsorganen eller att de så småningom kan bli impotenta. Vi kan redan idag med full säkerhet säga, att så länge självtillfredsställelsen förlöper utan störningar /och ger full tillfredsställelse och avspänning/³ finns det ingen risk vare sig för nuet eller för framtiden. Varaktigheten för detta tillstånd av tillfredsställelse genom onani är emellertid mycket varierande för olika ungdomar. Hos vissa är onanin störd från början, nämligen om de påbörjar sin sexuella aktivitet i allmänhet med skuldkänslor och ångest på grund av erhållen sexualuppfostran. Detta gäller idag de flesta. Andra kan utan att ta skada av det hålla till godo med tillfredsställelse genom onani i några år, innan det upphör att ge dem fullständig avspänning. Hos ytterligare andra uppkommer ett tillstånd av otillfredsställelse mycket snabbt under eller efter onanin. Ur strikt medicinsk synvinkel kan vi inte säga annat än detta: så snart onanin inte längre fyller sin tillfredsställande funktion, så snart den börjar förknippas med äckel, skuldkänslor och olust, bör de unga inte tveka inför att ha sexuella förbindelser. Men denna rent medicinska ståndpunkt är knappast möjlig att förverkliga för de flesta ungdomar (vilket de är väl medvetna om av personlig erfarenhet). Nu reses på nytt frågan om hur vårt samhälles sexualordning förhindrar ungdomens sexuella förbindelser. En yngling som till sitt sjuttonde eller artonde år kan nöja sig med onani, befinner sig i en ganska enkel situation. Men om en pojke eller flicka redan tidigare är fullständigt mogen både kroppsligt och själsligt, inte längre står ut med onanin och inte kan behärska sin intensiva strävan efter sexuella förbindelser, då står vi inför ett svårt problem, inte enbart i varje enskilt fall, utan även för hela massan av dessa ungdomar.

Det är absurt att slå fast en åldersgräns för att avgöra mognad eller icke-mognad, genom att säga ungefär så här: ”Innan du fyllt sexton år får du inte ha samlag, men när du fyllt sexton får du.” Dessa ungdomar känner på ett oerhört mycket starkare sätt onanins nackdelar⁴ i förhållande till samlag. Olusten och äcklet efter onanin är större, men även de faror som är förknippade med den otillfredsställande onanin ökar. Vi skall här nämna några: om ynglingen av inre eller yttre orsaker inte lyckas ta steget till sexuella förbindelser och ett moget sexualliv, om vägen *framåt* är spärrad

² Först då kommer han att kunna följa denna regel (ty.) (ö.a.)

³ /.../ finns ej med i tyskan (ö.a.)

⁴ vilka annars mer eller mindre befinner sig i bakgrunden (ty.) (ö.a.)

för honom, då kan han lätt gå *bakåt*, dvs. återvända till barnsliga fantasier som leder bort från det nu naturligt givna målet. Vi ser hur olika tendenser förstärks alltmer hos dessa ungdomar. Den normala böjelsen till samma kön förstärks exempelvis. Spridningen av den homosexuella ömse-sidiga onanin i vissa ungdomsgrupper förorsakas huvudsakligen av att samhället hindrar sexuella förbindelser och skiljer könen åt. En lysten böjelse att betrakta nakna kroppar, att blotta de egna könsorganen eller att utöva sexualitet med barn uppträder ofta för första gången; sadistiska (att slå) och masochistiska (att bli slagen) böjelser, som i normala fall förträngs och försvagas av den sexuella aktiviteten, får nu sin fulla effekt genom den blockerade sexuella energin, ett resultat av otillfredsställelsen. Vi vill inte skrämna någon, vem det vara månde. Vi påstår bara att man kan förorsaka sådana besvär genom att hindra den unge från att inleda ett normalt sexualliv, när han känner ett trängande behov av det. Vi kan inte bortförklara det borgerliga samhällets sexualordning, som ställer till med sådana besvär för ungdomen. Vi måste med all vår kraft förklara för massan av ungdomar att deras onanikonflikter, deras skuld känslor och deras sexuella förvirring varken är deras egen skuld eller ärftliga, utan i allt väsentligt är följer av den borgerligt-kapitalistiska sexualordningen, som pressar in sexualitetens utveckling och dess naturliga och normala förlopp i en ram, där det är omöjligt för alla ungdomar att passa in.

Onani under puberteten har för övrigt ur rent sexualhygienisk synvinkel en hel rad nackdelar i förhållande till samlag. Den gör ungdomens sexualliv inåtvänt, underlättar uppnåendet av tillfredsställelse och försvagar därigenom driften att söka en sexualpartner och utveckla kropp och själ i detta sökande.

Den är orsak till en enorm mängd ungdomars — såväl pojkars som flickors — isolering, ty onani-perioden varar hos de flesta ungdomar av idag längre än den tid under vilken den är oskadlig, på grund av samhällets hinder för sexuella förbindelser. Faran att förfalla till dagdrömmeri och att intresset avlänkas från de viktiga politiska frågorna hänger samman med onanin; även om detta inte sker till en början så växer faran med tiden. Då borgarna även gör allt för att skilja och avlägsna könen från varandra, gynnar de alltså den homosexuella onanin bland pojkar och flickor; de skapar alltså själva det, som de sedan straffar hårt med sina homosexualitetsparagrafer. /Vi måste varna mot risken med alltför långvarig onani utan därpå följande övergång till sexuella förbindelser: många ungdomar som äcklas av onani kan inte heller⁵ ha sexuella förbindelser av inre eller yttre orsaker (sexuella hämningar, fördomar, brist på pengar, alltför stor materiell nöd). Om de också avvisar lösningen med homosexuell aktivitet börjar de slutligen i sjutton, arton eller nitton års ålder, alltså just vid tiden för sexualitetens fulla uppblomstring, förtrycka denna och förtränga sina sexuella föreställningar. De bereder därigenom väg för sexuella besvär, potensbesvär eller njutningsstörningar under samlaget och lägger alltså ofta grundvalen för senare psykiska störningar.

De flesta sexuella besvär vi möter i sexualrådgivningsbyråerna (80 % av de sökande är sexuellt störda) har sin grund antingen i störningar av sexuallivet under barndomen, i förtrycket av den sexuella aktiviteten under puberteten eller i längre avhållsperioder efter en mer eller mindre långvarig onaniperiod under puberteten.

Sammanfattningsvis kan vi alltså säga: Onanin under puberteten är förvisso den bästa lösningen under de nuvarande villkoren för ungdomens sexualliv i kapitalismen. Men bara för en viss tid; dessutom gäller detta inte alla ungdomar, eftersom många måste ha sexuella förbindelser mycket tidigare.

⁵ Som en sista nackdel med alltför långvarig onani utan därpå följande övergång till sexuella förbindelser, måste vi nämna att många ungdomar som äcklas av onani inte heller kan ... (ty.) (ö.a.)

De flesta ungdomar kan inte tillfredsställas med lösningen de får genom onanin; de har redan skadats så allvarligt av förtrycket mot sexualiteten under barndomen, att de inte kan hänge sig åt onani utan skuld känslor. Onanin innebär alltså på intet sätt lösningen av ungdomens sexuella problem, som många tror.

C. Könsakten

Innan vi går in på ungdomens svårigheter i sina sexuella förbindelser, svårigheter som förorsakas av det kapitalistiska samhället, måste vi först undersöka hur den sexuella tillfredsställelsen i könsakten utspelas under naturliga betingelser, som man kan iaktta hos ungdomar som lever i en moderrättslig urkommunism och hos enstaka friska ungdomar i vårt samhälle.

Könsakten — som ynglingen blir redo för under könsmognaden och till vilken han i normala fall drivs, såvida han inte förträngt den sexuella upphetsningen och de sexuella föreställningarna — inleds genom lemmens erektion hos pojken och en retning av könsorganen hos flickan. Som vi redan nämnt, består denna förberedelse för dem bägge av en kraftig genomblödning av könsorganen. Vi skall med hjälp av en kurva (fig. 1) försöka åskådliggöra könsaktens faser hos en frisk människa. Den kroppsliga och psykiska spänningen har en viss styrka. Innan könsaktens början ökar denna spänning genom smekningar, kyssar och andra kärlekshandlingar, för vilka man inte kan ge några moraliska regler.

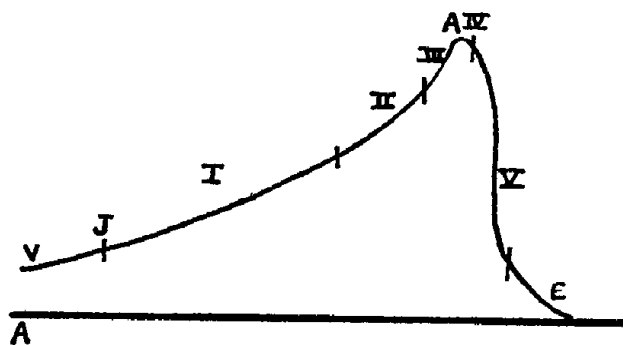

Fig. 1 Kurva visande upphetsningen vid normalt samlag mellan en man och kvinna.

A = ingen upphetsning

V = förspel

J = samlagets början

I = fas under vilken man fullständigt kan behärska upphetsningen

II = ökning av upphetsningen till en nivå, där man inte kan behärska den

III = plötslig ökning av upphetsningen

A = "utlösningens" början

IV = orgasm

V = sjunkande upphetsning - avspänning

E = upphetsningen sjunker till fullständig vila

Börjar man genast samlaget utan något förspel, så utvecklas bara en del av den tillgängliga sexuella upphetsningen och man förblir otillfredsställd efter akten. Särskilt flickan lider av detta. Ett brådstörtat samlag som genomförs utan att man klär av sig och vid första bästa tillfälle följs därför oftast av olust och äckel. Under förspelet bör man komma ihåg att kyssar på bröstvårtorna och öronsnibbarna och smekningar av de små blygdläpparna och klitoris stegrar kvinnans upphetsning i hög grad och därmed bidrar till full tillfredsställelse; detta är saker som alla friska personer själva känner till.

Många kvinnor vågar inte smeka penis, vilket stör den sexuella överensstämmelsen för många par. Det är inte nödvändigt att här beskriva förspelets alla varianter. Den som kan göra sig fri från

sina sexuella hämningar märker själv vad hans partner begär. Sexuell skicklighet kan man inte lära sig ur böcker. Man måste bara veta att ingenting är omoraliskt, såvida det inte skadar partnern och om det ger ökad njutning.

Den egentliga könsakten börjar med att lemnen långsamt förs in i slidan. I den första fasen (I) kan båda parterna behärska sin upphetsning och höja eller sänka den efter behag. Kvinnans slida är hal, så lemmens införande och rörelser i den är inte smärtsamma utan mycket behagliga. Ju mjukare och långsammare rörelserna är, desto större blir njutningen som förbereder den fullständiga tillfredsställelsen. Den i vår kulturkrets vanligaste ställningen för samlaget är att kvinnan ligger på rygg med brett särade ben och mannen ligger ovanpå henne och stöder sig på knäna och armbågarna. Hos många naturfolk genomförs samlaget i hukande ställning. Det är absurt att bli moraliskt upprörd över att någon intar en annan ställning, som exempelvis den att flickan "rider" på pojken eller att samlaget genomförs bakifrån eller från sidan. Detta är var och ens ensak, eftersom det inte skadar någon, så länge båda parter är överens och blir tillfredsställda. Bäckens, dvs. höfttraktens rörelser är ömsesidiga och dessa överför alltmer den allmänna spänningen i kroppen till könsdelarna, tills den uppnår en sådan intensitet att den inte längre kan behärskas (II och III). Såvida de är helt friska känner båda parterna att upphetsningen överväldigar dem, att de inte längre varken kan eller vill behärska den. Utlösningen eller den slutliga tillfredsställelsen som nu följer ger sig hos pojken till känna genom att "såden kommer" och hos flickan genom ett våldsamt begär att motta hela lemnen. Där kurvan stiger brant (III), sedan plötsligt slår om (IV och V) för att så småningom sänkas helt (E), antyds utlösningen. Denna består alltså i en plötslig stegring av upphetsningen ända till lätt medvetlöshet, som sedan övergår i tillfredsställelse och avspänning. Det är lätt att förstå att varje avbrott eller störning i just denna sista fas av samlaget måste få skadliga effekter för allmäntillståndet: exempelvis om samlaget i förebyggande syfte avbryts genom att lemnen dras ut eller om parterna just i detta ögonblick måste passa på, så att de inte överraskas, m.m.

Efter tillfredsställelsen (som är störst om båda parter upp når orgasm samtidigt eller nästan samtidigt) känner man sig avspänd, lugn, trött, men utan att vara matt; man känner stark ömhet till partnern och faller i djup, lugn sömn, om omständigheterna tillåter det. När man vaknar känner man sig stärkt, glad, full av arbetslust och man har ett starkt självmedvetande. Tillfredsställelsen av sexualdriften medför nämligen att man inte splittras av sina sexuella behov och man kan lugnt ägna sig åt arbetet. Det tillfredsställande samlaget har även betydelse för hela kroppen, ty den starka genomblödningen av alla vävnader gynnar ämnesomsättningen. På detta sätt förklaras sexuellt tillfredsställda människors friska och kraftiga utseende och den bleka degiga uppsynen hos de avhållsamt levande människorna, offren för det kyrkliga och borgerliga inflytandet över sexuallivet.

Samlagets naturliga förlopp, som vi har talat om här, klingar främmande i många människors öron. Många har känslan att saker och ting inte utvecklas lika smärtfritt och utan störningar för dem. Vi skall nu också tala om varför det inte går så enkelt, varför det förefaller dem främmande och varför verkligheten ser helt annorlunda ut. Samlagets ostörda förlopp, som vi beskrev ovan, är inte ett fantasifoster, men det är en norm hos ungdomarna i det urkommunistiska samhället.

D. Störningar i samlaget

De skriftliga frågor som ungdomar brukar ställa på möten och gruppaftnar efter föredrag om sexualitet, visar att de framför allt intresserar sig för störningarna i sexualfunktionerna. Detta gör de rätt i, ty många ungdomar lider faktiskt av sexuella besvär, men vi måste också helt klart inse att det här rör sig om en uppfostringsfråga, i sista hand alltså om en fråga som berör vår

samhällsordning. Många av dessa störningar, som genom sin varaktighet redan förstört många ungdomars liv eller gjort dem arbetsoförmögna, kan lätt botas när de dyker upp om man känner till deras exakta natur. Men de kan förvandlas till permanenta störningar, om man inte känner till de verkliga förhållandena. Vi måste därför ta upp deras allmänna aspekter, även om vårt utrymme är begränsat.

En av de vanligaste frågorna som ungdomarna ställer, gäller vad man kan göra mot flickans frigiditet och pojkens för tidiga sädesuttömning. För att svara på detta, måste vi först slå fast vilka störningar som förekommer och hur de uppkommer (fig. 2).

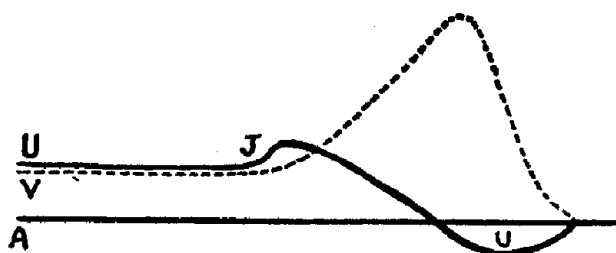

Fig. 2 Kurva vid för tidig sädesuttömning streckad linje = normal upphetsning

streckad linje = normal upphetsning.

V = förspel

U = överkänslighet (oftast på grund av rädsla inför samlaget)

J = lemmens införande; sädesuttömningen kommer strax därefter, upphetsningen kan inte ökas och tillfredsställelsen uteblir

u = efterföljande obehag

Både hos pojken och flickan finns tre slags viktiga störningar. Pojkens störningar är:

1. — Bristfällig eller ofullständig erektion, s.k. impotens

Bortsett från undantagsfall som är kroppsligt betingade, beror denna på en omedveten rädsla för samlaget eller blyghet inför kvinnans könsorgan. Denna rädsla eller blyghet yttrar sig för det mesta som sexuell mindervärdeskänsla. Avhållsamhetsideologin har mycket ofta sin grund i en potensstörning. Man tror sig förkasta samlag av moraliska skäl, men är i verkligheten bara rädd för samlaget. Genom att medvetandegöra de omedvetna ångestföreställningarna, som orsakar impotensen, kan den botas. Vid impotensens början är det ofta bara en av uppfostran betingad allmän blyghet inför det andra könet, som hämmar den sexuella upphetsningen genom ångestföreställningar. Impotensen består alltså i att pojken tror sig stå inför en mycket svår uppgift, när han tänker ha samlag med en flicka. Hans rädsla bara växer: man kan inte bli sexuellt upphetsad om man är rädd. Vanligtvis försöker pojken då inför sig själv och inför flickan bevisa att han inte är impotent; han försöker alltså genomföra samlaget, trots att det naturligtvis inte kan lyckas under sådana omständigheter. Flickorna å sin sida gör i sådana fall ofta narr av pojken, vilket endast ökar hans blyghet och impotenskänsla. Han blir då så småningom verkligen störd, om han låter denna känsla ta överhanden. Sådana begynnade hämningar förekommer mycket ofta även hos helt friska ungdomar. De kan lätt botas om man undviker att göra just vad man inte får göra, nämligen att försöka ha samlag även om man inte har lust eller om man känner blyghet. Erektionen kan aldrig tvingas fram genom en viljeanstängning, ty den är en omedveten känslprocess och varje medveten avsikt eller tvång framkallar motsatt resultat. Om man i ett sådant tillstånd av nervositet inte gör något, utan lugnt ligger kvar och väntar, om flickan inte begär dumheten att göra narr av pojken (ansvaret för detta vilar enbart på vår sexualuppfostran,

som ofta gör sexualiteten till en fråga om stolthet), då återvänder erektionen förr eller senare, om pojken är frisk i övrigt.

På grund av den sociala, medicinska och kyrkliga inställningen till onani, tror de flesta ungdomar att de blir impotenta av självtillfredsställelsen. Det är fel. Tillfredsställande onani utan störningar leder aldrig till impotens. Det är endast ångest- och skuld känslorna som vår moral och uppfostran förknippar med onanin, som förstärker sexualångesten och bereder väg för potensstörningar. Det bästa sättet att bekämpa sådana svårigheter vid inledningen av samlag är att vänta tills erektionen uppkommer vid lämpligt tillfälle, då rädslan är mindre. Om pojken en gång upplevt den sexuella njutningen i ett samlag, så förstärks hans potens alltmer ju regelbundnare sexuella förbindelser han har. Ännu en gång: inget är sämre för begynnande hämningar än förtvivlan och tvång mot sig själv. Om det fanns tillräckligt med rådgivningsbyråer för ungdomar, om samhället bekymrade sig om dessa frågor, då skulle det inte förekomma självmord av sådana skäl, det skulle inte heller uppstå en utbredning och fördjupning av de begynnande hämningarna till verklig impotens.

Mycket ofta rör det sig om mycket djupgående besvär av psykisk natur, som kan botas med en psykoanalytisk behandling, eftersom denna befriar människan från den omedvetna rädslan. Men här dyker en ny svårighet upp: det finns knappast en bråkdel av de behandlingsställen, som vore nödvändiga för att behandla alla sexuella störningar; inte heller läkarna är vuxna sin uppgift, eftersom deras uppfostran och utbildning på universitetet inte förbereder dem till att förstå eller lösa sådana problem på ett riktigt sätt.

Även den sexualförtryckande uppfostran är skuld till potensstörningarna. Denna börjar när föräldrarna (som inte anar någonting) hotar barnet som onanerar (vilket han naturligtvis gör) med alla möjliga straff (skära av penis, binda hans händer, åkalla Djävulen och Gud, som ser allt). De utdelar härmed det första hårda slaget mot barnets framtida potens och sexuella hälsa. Vi skall längre fram se att föräldrarnas handlande indirekt har sin rot i borgarklassens intressen. Detta gäller också för de andra störningarna, som vi nu skall behandla.

2. — För tidig sädesuttömning

Denna störning består i att pojkens sädesuttömning inte kommer först efter en viss tid av samlaget (ungefär 5 till 15 minuter), utan antingen innan lemmens införande i slidan eller strax därefter. För tidig sädesuttömning förhindrar full sexuell avspänning, som man kan se av figuren (fig. 2). Den sexuella upphetsningen hinner inte koncentreras till könsorganen; hela den befintliga upphetsningen kan alltså inte utlösas. Den för tidiga sädesuttömningen förhindrar naturligtvis också flickans tillfredsställelse. Även denna störning är ett resultat av förtrycket mot barnets sexualliv och uppkomsten av sexualångest. Den kan ofta lätt botas eller mildras genom ett lämpligt uppträdande. Den beror ofta på ångslig brådskan under samlaget eller på alltför kraftig upphetsning innan det; särskilt hos unga proletärer beror den ofta på att dessa har samlag utan att klä av sig och under ständig rädsla för att bli upptäckt. Inte så sällan är den för tidiga sädesuttömningen helt enkelt ett resultat av alltför sällsynta samlag.

Alltefter orsaken kan man undanröja störningen genom att undvika brådskan vid samlaget och i stället inleda det långsamt och försiktigt, genom att undvika att ha samlag påklädd och i stället vara naken, genom att inte upphetsa sig alltför länge innan det samt genom att ha samlag så ofta som är nödvändigt. Ungdomar kommer här med rätta att säga, att det är lätt att dela ut sådana råd, men vad skall man göra när man inte har tillfälle att ha samlag naken och i lugn och ro, när man under vår proletära ungdoms levnadsvillkor måste vara glad, om man kan tillfredsställa sina sexuella behov då och då? Genom detta svar uttrycker ungdomen själv vad vi ständigt upprepar, nämligen att en segerrik kamp för ett tillfredsställande sexualliv bara kan föras genom en kamp

mot kapitalismen och den sexuella reaktionen. Vi måste också hjälpa oss själva, genom att med de revolutionära organisationernas hjälp upprätta sexualrådgivningsbyråer för ungdomen, där denna inte bara får preventivmedel utan också *korrekt* politisk och sexuell upplysning. Det gäller också ungdomens kampförmåga och dess intellektuella styrka, ty det finns inget som undergräver den mer — förutom materiell nöd — än sexuallivets svårigheter.

3. — Störning av njutningsförmågan ⁶

Om den unge har svårigheter med erektionen eller för tidig sädesuttömning, så är naturligtvis även tillfredsställelsen störd. Mycket ofta förekommer emellertid att i övrigt helt friska ungdomar inte upplever någon verklig avspänning vid den slutliga tillfredsställelsen. Detta hänger framför allt samman med de hämningar som skapas av den nuvarande uppfostran och med de villkor under vilka ungdomar ur proletära skikt har samlag, vilket hindrar dem från att hänge sig fullständigt. Fullständig avspänning och tillfredsställelse är uteslutet i ett samlag som genomförs i närvaro av en tredje person, med kläderna på eller under rädsla för upptäckt. Därtill kommer att alla ungdomar, dels på grund av inre psykologiska svårigheter och dels på grund av den miserabla sociala situationen, inte kan bygga upp de relationer, som möjliggör uppkomsten av ömsesidig sexuell överensstämmelse. Ungdomar byter mycket ofta partner, när de börjat ha sexuella förbindelser; vi vill inte bedöma detta moraliskt, utan medicinskt och politiskt utifrån den förtryckta klassens synvinkel. Alltför täta partnerbyten utesluter just den sexuella överensstämmelsen och alltså den fullständiga tillfredsställelsen av sexual- och ömhetsbehoven i könsakten. Vi vill därmed inte (efter välkänt mönster) ta parti för evig trohet och mot varje byte av partner i allmänhet. Vi anser att en sådan ståndpunkt är fullständigt oberättigad.

Men man måste skilja mycket noga mellan partnerbyte och partnerbyte, ty de har mycket olika orsaker som man måste bedöma dem efter.

Det händer mycket ofta att en pojke eller flicka letar innan de finner en lämplig partner och lägger sig med den för att sedan leta vidare. Det finns absolut ingen orsak att fördöma detta, ty uppfattningen att man vid första ögonkastet känner igen den lämpliga partnern är inte särskilt olik den kyrkliga och borgerliga övertygelsen att man först måste binda sig för alltid inför Gud, innan man har rätt att lära känna varandra kroppsligt, trots att man därvid i 99 fall av 100 köper grisen i säcken!

Det är nödvändigt att byta partner om man inte, eller inte längre, passar ihop sexuellt eller om man inlett en allvarlig förbindelse. Ett sådant byte är alltid en mer eller mindre smärtsam process för den andra. Ju friskare den andra partnern är, desto lättare övervinner han skilsmässan; ju mer beroende han är av den andra genom uppfostran och andra omständigheter, vilket i våra dagar framför allt gäller flickorna, desto mer lider han. Det är därför bäst att inte inleda en sexuell förbindelse, när man ser att en framtida brytning skulle kunna växa ut till en katastrof för den andre.

I ungdomsåren är den psykiska utvecklingens tempo och form så olika att med tiden svårigheter uppkommer i förhållandet, vilka leder till en brytning.

Det förekommer emellertid också partnerbyten av sjukliga orsaker: oförmåga att hålla fast vid en partner, oförmåga till sexuell tillfredsställelse i allmänhet, undertryckt och förträngd homosexualitet, som stör varje heterosexuell förbindelse eller inte tillåter ett fördjupande av den. Det förekommer också snabba partnerbyten på grund av ärelystnad ("Jag måste ha 'haft' så och så många pojkar resp. flickor").

⁶ *förmågan till tillfredsställelse (tv.) (öa)*

Ett sådant uppträdande är inte bara skadligt för personen i fråga, utan också för de andra. Det stör också för det mesta samarbetet i gruppen. När exempelvis en pojke byter flickor utan uppehåll, lider flickorna svårt av detta. Erfarenheten visar att en sådan pojke inte är sexuellt normal. /Det är också ett tecken på att de sexuella förbindelserna är osunda⁷, när en flicka av ärelystnad eller maktbehov förför flera pojkar, leker med dem som katten med råttan, inte tar någon av dem på allvar, njuter av att upphetsa dem, men inte blir någons sexuella vän. Detta beror alltid på en störning hos flickan: i stället för kärleken har dominansen gjort sitt inträde.

När vi säger att man ofta måste lägga sig med den ena eller den andra innan man finner en lämplig partner, så skall man inte utveckla en teori av detta. Faktum är att en sexuellt utvecklad och sund pojke eller flicka redan i förväg kan känna om en flicka eller pojke passar eller inte. Man kan naturligtvis alltid göra misstag. Den sexuella överensstämmelsen och tillfredsställelsen är beroende av så många faktorer, att man aldrig kan bestämma dem exakt (förmåga till ömsesidig förståelse, kamratskap, temperament, intressegemenskap, könsorganens utseende, de sexuella behovens rytm, m.m.). Och borgerlig sexualuppfostran har komplicerat dessa betingelser oerhört genom att förkväva sexualiteten redan från barndomen, så att svårigheterna blivit regel och det lugna, ordnade och tillfredsställande sexuallivet blivit undantag.

I detta avseende finns det ingen hjälp för massorna under kapitalismen. Men det står höjt över alla tvivel att klassmedvetandet och ett betydande och ansvarsfullt politiskt arbete även förändrar inställningen till sexualiteten; att det ofta kan ge en utväg ur dessa svårigheter genom att frigöra en överspänd sexuell energi, som inte kan avlägsnas på annat sätt, och därmed möjliggöra ett tillfredsställande sexualliv.

Om vi vill bringa ungdomens sexuella intressen i harmoni med dess politiska uppgifter, som vi sätter främst, då måste vi ta ställning för ett ordnat och tillfredsställande sexualliv. Men ett sådant skapas för det mesta varken genom evig trohet eller genom ett sexualliv enligt ”ett glas vatten-teorin”. Vi vill inte heller här uppställa några moraliska principer, eftersom de aldrig kommer att passera. Vi erkänner bara en enda moralisk princip och den lyder: Vi behöver din kraft för de stora uppgifter, som vi alla måste genomföra, för att befria människan från alla former av kapitalistiskt slaveri; befria dig därför så gott du kan från den borgerliga moralen och reglera din sexualitet så gott du kan. Vi är också av den uppfattningen (i motsats till många kamrater som inte är särskilt klara över dessa saker) att man inte får blekna eller rodna eller fördöma ungdomen, när den vid ett eller annat tillfälle omsätter ”ett glas vatten-teorin” i praktiken. Vi varken fördömer eller föraktar den som lyckas leva enligt den eviga trohetens princip. Ännu en gång, vår enda uppgift är att vinna ungdomen för klasskampen, att göra den så stark och beslutsam som möjligt och även att föra denna kamp till socialismens fullständiga seger. Vad gäller ungdomens sexualliv kan vi bara upplysa den utan uppehåll och hjälpa den att avlägsna sina svårigheter.

Flickor har störningar av samma skäl som pojkar, men på ett mycket mer uttalat sätt. Dessa störningar åskådliggör vi på följande teckning (fig. 3).

Vi ser den streckade linjen som visar den sexuella upphetsningens ostörda och fullt tillfredsställande förlopp hos flickan. Vi ser dessutom fyra andra kurvor som visar fyra olika störningar.

⁷ /Lika osunt, skadligt och ett tecken på vår förruttnande sexualordning är det/ (ty.) (ö.a.)

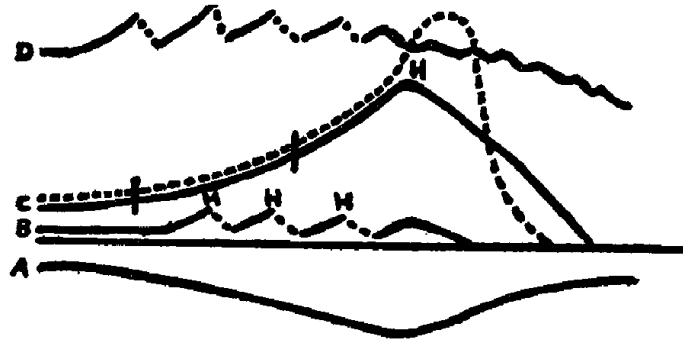

Fig. 3 Kurva över störningar i kvinnans känslighet streckad linje = normal känslighet.

streckad linje = normal känslighet

A = fullständig okänslighet i slidan och obehag (smärta, äckel) under samlaget; samlaget bereder olust i stället för lust

B = minskad känslighet; upphetsningen kan på grund av hämningar (H) inte öka; tillfredsställelsen uteblir fullständigt

C = normal känslighet vid samlagets början; hämningen (H) sätter inte in förrän just före utlösningen; den slutliga tillfredsställelsen uteblir eller blir ofullständig

D = störningar av sexualiteten vid "karltokighet"; upphetsningen är från början på en onormalt hög nivå, men kan varken stiga eller sjunka. Tillfredsställelsen uteblir och den sexuella upphetsningen är ofta starkare än innan samlaget.

1. — Fullständig okänslighet, s.k. "könskyla" (frigiditet)

Den sammanfaller vanligtvis med smärta eller stark olust för flickan under könsakten. Detta är linje A. Sådana flickor finner ingen tillfredsställelse i samlaget. Tvärtom, de avskyr det och äcklas av det. Deras genitala sexualitet är fullständigt undertryckt av omedveten ångest eller motvilja inför mannen, ofta dold av homosexuella eller manliga tendenser. Mycket ofta rör det sig emellertid bara om en ytlig störning som försvinner med tiden, om pojken är potent och lyckas väcka flickans sexualitet. Det finns flickor som är överkänsliga i klitoris och fullständigt okänsliga i slidan. De har ofta ett mycket sexuellt yttre uppträdande, men hyser i själva verket ångest inför könsakten och avvisar den.

2. — Linje B visar bristande känslighet i slidan

Flickan känner en viss njutning under samlaget, men kan inte uppnå full sexuell tillfredsställelse.

3. — Linje C visar det speciella fallet

med en flicka, som under könsakten känner fullt normal njutning, men sviker precis innan orgasmen. Detta beror ofta på rädsla för upphetsningen under orgasmen, då den plötsligt ökar och bedövar medvetandet. Åtskilliga känner denna rädsla på ett fullt medvetet sätt och är rädda att något fruktansvärt skall hända dem. Sådana flickor upplever alltså njutningen till en viss grad, men inte den verkliga, normala avspänningen. Störningarna av typen B och C kräver antingen psykisk behandling eller så försvinner de med tiden, förutsatt att pojken uppträder tillräckligt skickligt och tar stor hänsyn till flickan. Vi måste absolut varna mot att låta behandla dessa störningar med den nuvarande — för dylika frågor helt oförstående — medicinens metoder, såsom utvidgning av slidan eller liknande förehavanden. Detta gäller i synnerhet *slidkrampen*, som är en försvarsreflex mot lemmens inträngande. Den hänger alltid samman med svår ångest inför samlaget och en våldsamt utvidgning av slidan är inte bara helt utan värde, den förstärker även flickans sexualångest, eftersom den förknippas med smärta.

4. — Linje D visar följande störning

Flickan är överupphetsad och verkar uppleva stark njutning.⁸ Men så är inte fallet. Upphetsningen befinner sig bara på en viss nivå, men den kan varken stegras till orgasm eller sjunka genom tillfredsställelse. Sådana flickor är alltid mycket olyckliga och lider svårt, eftersom de ständigt befinner sig i ett icke tillfredsställt, sexuellt upphetsat tillstånd; de är vanligen, som man så vackert säger, ”karltokiga”; i ungdomens sexualliv spelar de en mycket störande roll, eftersom de försöker förföra varje pojke med ett något så när sexuellt yttre. Man skall varken förakta eller fördöma dem, ty de är för det mesta offer för en mycket komplicerad och konfliktladdad uppfostran och behöver en djupgående psykisk behandling. När de blir av med sin sexuella störning, genom en behandling, genom en särskild sexuell upplevelse eller genom att de föder ett barn, upphör deras ”karltokighet” genast. Det säger sig själv att de aldrig kan bli ”hederliga”, borgerliga fruar. Den som fördömer kvinnor som ”oproletära” är själv en oproletär, borgerligt fördomsfull moralist. Om de stör organisationen, måste man tala med dem som kamrater och få dem att gå till rådgivningsbyrån för ungdomar.

De sexuella störningarna är i allmänhet mycket vanligare hos flickor och kvinnor än hos pojkar och män. Detta beror naturligtvis på det faktum att kvinnorna är mycket mer förtryckta sexuellt alltsedan barndomen, /både bland borgarna och bland arbetarna/⁹, och att de även i proletära familjer fått en mycket strängare sexualuppfostran än pojkarna.

I det matriarkaliska och urkommunistiska samhället existerar inget sexuellt och materiellt förtryck av kvinnan och alltså inte heller några sexuella störningar; på samma sätt kommer kvinnans sexuella störningar att försvinna i det kommunistiska samhället och därmed också den borgerliga sexualvetenskapens spekulationer över temat: ”Kvinna, vilken är din natur?”. Ty den socialistiska revolutionen frigör kvinnorna inte endast från arbetsköparnas materiella utsugning och den äktenskapliga förslavningen, utan även från förtrycket av deras sexualliv. Just detta måste vi tala om för alla flickor som livligt diskuterar dessa saker (det vet vi att de gör), men som inte kommer till oss i organisationen, eftersom de inte tror att de behöver politisk och sexuell kunskap. Vi måste dra till oss dessa flickor som söker sexuell tillfredsställelse på dansgolvet, som nöter ut sig själva och därigenom går förlorade för kampen för kvinnans frigörelse; vi måste vinna över dem med alla medel; hos oss kan de finna •den enda möjliga utvägen ur sin misär. Ty på den andra sidan, i Kyrkans, barernas och den amerikanska ”jazzens” läger förtrycks de inte endast materiellt, deras kroppar utnyttjas även sexuellt. Där går de fysiskt och psykiskt under, efter att i ett kort ögonblick, bländade av strålkastarnas narrspel och den borgerliga levnadsstilen, ha trott sig finna ett sätt att njuta av livet. De hör hemma här hos oss, där de i stället för ett framtida sammanbrott på grund av könssjukdomar, psykiska sjukdomar eller ett tröstlöst borgerligt äktenskap kommer att finna ett visserligen kampfyllt liv, men även intellektuell tillfredsställelse, sport och — under gynnsamma omständigheter — ett tillfredsställande sexualliv, som de förgäves söker på andra sidan. De hör hemma i flickornas och kvinnornas front som kämpar mot det kvinnliga könets och hela proletariatets förnedring och utsugning, som leder den förtryckta klassens kamp mot utsugarna och lägger grunden till socialismen. Det är vår plikt att övertyga dem om detta.

⁸ tillfredsställelse (ty.) (ö.a.)

⁹ i det borgerliga samhället (ty.) (ö.a.)

***E. Könssjukdomarna och förebyggandet av dem*¹⁰**

Könssjukdomarna (veneriska sjukdomar) är en form av infektionssjukdomar. De skiljer sig från andra smittosamma sjukdomar endast genom att de överföres mindre lätt: medan man exempelvis kan överföra influensa eller tuberkulos genom vanlig hosta, krävs en mycket intim kontakt för överföring av könssjukdomar, exempelvis ett samlag. Den farligaste könssjukdomen, syfilis, kan även överföras genom kyssar. Under de senaste åren har könssjukdomarnas spridning minskat. Detta beror inte så mycket på förebyggande åtgärder som på ökningen av sexuella förbindelser med flickor ur samma miljö, vilket leder till att pojkar inte går till prostituerade så ofta. Könssjukdomarna är ett resultat av den borgerliga dubbelmoralen och äktenskapsinstitutionen. Till och med de borgerliga sexualvetenskaparna måste erkänna att fria sexuella förbindelser inte leder till en ökning av könssjukdomar, utan tvärtom till en minskning, eftersom prostitutionen avtar.

Den vanligaste könssjukdomen är *gonorré* även kallad *dröppel*. Tre till fjorton dagar efter det smittande samlaget uppträder hos mannen klåda i urinröret, smärta vid urinering och variga utsöndringar. Hos kvinnan uppkommer kraftiga variga utsöndringar och smärtor i urinblåsan. Symptomen kan emellertid vara obetydliga eller t.o.m. saknas helt. Gonorré är visserligen i allmänhet harmlös och kan botas inom tre till sex veckor, om den inte kommer under behandling för sent. Inte så sällan tillstöter emellertid komplikationer: den kan spridas till urinblåsan, de intilliggande körtlarna, bitesticklarna eller ägglarna. Då uppstår svåra följsjukdomar, som nödvändiggör sjukhusvistelse och åstadkommer arbetsoduglighet i flera månader. Dubbelsidig bitestikel- eller ägglarinfektion leder till barnlöshet, även om bara en av parterna insjuknar. Gonorréinfektion i ägglarna är den vanligaste orsaken till många kvinnosjukdomar. Särskilt för proletära kvinnor, som inte kan låta sig behandlas i månader på kurort, blir en inte alltid framgångsrik operation nödvändig.

Den andra sjukdomen, som vanligtvis förlöper på ett mycket harmlöst sätt, är den *mjuka chankern*. Den framträder redan efter två till tre dagar. Vanligtvis uppkommer flera helt ytliga, variga bölder, som vid lämplig behandling läker inom några dagar. Som en obehaglig komplikation utvecklas ibland en smärtsam inflammation i lymfkörtlarna, en svulst, som kan börja vara och då måste skäras bort.

Den mjuka chankern blir farlig endast om den döljer en *hård chanker*. Denna framträder vanligtvis inte förrän efter tre till fyra veckor och utgör början till *syfilis*. Den hårda chankern yttrar sig som ett varigt sår, som så småningom blir hårt och upphöjt. Sjukdomsspridaren, syfilispirillen, kan dödas genom en energisk kur, om behandlingen sätts in inom de sex första veckorna efter smittotillfället. Sjukdomen angriper annars blodet och hela kroppen, sedan lymfkörtlarna svullnat och hårdnat, dock utan att bli ömma som i den mjuka chankern. I detta stadium uppträder ofta hudutslag. Alla dessa symptom kan emellertid försvagas eller försvinna (även om behandlingen är otillräcklig eller helt frånvarande), men de kan inom några år leda till tumörer eller svåra sjukdomar i nervsystemet, såsom ryggmärgsförtvining eller hjärnuppmjukning. Den senare har hittills alltid varit dödlig, men har på sista tiden kunnat hejdas i sin utveckling, ja till och med botas, genom malariavaccin.

Vad förebyggandet av könssjukdomar anbelangar, är det viktigt att undvika alkohol, åtminstone under pubertetsåren. Under alkoholens inflytande knyter man alltför lätt sexuella förbindelser med personer, som man inte känner tillräckligt väl. Lika viktigt är att man regelbundet använder kondom, när man byter sexualpartner. Man bör aldrig ha samlag utan kondom med personer, som

¹⁰ Den utförliga medicinska framställningen är hämtad från Dr. R. Rosenthals artikel i *Warte*, organ för enhetsförbundet för proletär sexualreform och moderskydd, oktober 1921.

man just lärt känna. Om man inte använder detta skydd, är det nödvändigt att göra en kemisk desinfektion inom två timmar. På varje apotek kan man finna "Dublosan"-tuber, som bör skyddas mot syfilis och gonorré; man kan också låta göra en desinfektion på varje gratis-klinik. Om man inte utför en desinfektion i tid, bör man följande dag gå till läkare och få en förebyggande spruta. Särskilt viktigt är det emellertid att gå till läkaren om man lägger märke till utsöndringar eller sår på könsorganen. Endast en specialist eller en rådgivningsbyrå ledd av specialister kan avgöra om det rör sig om en harmlös katarr eller början till gonorré, en irriterad fläck eller chanker. Såväl begynnande gonorre som hård chanker kan kvävas i sin linda, om de kommer under behandling i tid. Men man får inte förlora en enda dag, särskilt inte vid gonorré. Anskaffandet av försäkringsbesked måste komma i andra hand.

Spridandet av könssjukdomar sker nästan aldrig av illvilja, utan enbart på grund av slarv eller bristande kunskap. Den smittosamme partnern vet i allmänhet inte om att han bär på smittan vid tiden för samlaget. Man kan vara smittobärande redan i perioden mellan smittotillfället och sjukdomens utbrott. Man bör därför aldrig ha samlag med personer, vars namn och adress man inte känner till.

Det är mycket viktigt att upplysa ungdomen om könssjukdomarnas natur och hur man förebygger dem. Men endast ett kommunistiskt samhälle kommer att kunna göra detta effektivt. De borgerliga "upplysningsfilmerna" är faktiskt farliga, eftersom de injagar en fruktansvärd skräck för sexualitet i allmänhet, eftersom de vill påtvinga avhållsamhet och på så sätt skapar en mängd hypokondriska tillstånd (inbillade sjukdomar) och ångest. De står i filmindustrins sold, vilken å ena sidan gör stora profiter på det sexuella temat, men å andra sidan inpräntar den borgerliga avhållsamhetsmoralen i åskådarna.¹¹

F. Självregering av sexualitet genom sexuell tillfredsställelse

Man frågar sig överallt i våra dagar hur man skall kunna undanröja det sexuella trasket, den sexuella olyckan, morden och självmorden, kvalen och eländet, som uppkommer en masse ur de sexuella svårigheterna; borgarklassens alla schatteringar utfärdar ständigt nya moralrecept, predikar ansvar, fördömer och spärrar in massvis av ungdomar för sexualbrott, men ser inte den mest grundläggande verkligheten: att sexualbrott, nöd och elände nödvändigtvis reglerar, så länge denna samhällsordning med sitt förtryck av sexuallivet består. Vi skall längre fram ytterligare gå in på frågan om innebörden av det sexuella förtrycket, som ger upphov till så mycket elände i det kapitalistiska samhället. Men redan nu skall vi slå fast en självklarhet: liksom hungern förmår människan till brott och mord, om hon inte engagerar sig i massornas gemensamma kamp för att medvetet krossa kapitalismen, förvandlar den sexuella hungern människorna till vilda bestar (exempelvis Haarmann och Kürten), när den inte leder till isolering eller självmord. Den som är mätt stjäl inte. De primitiva folk som lever i ett urkommunistiskt samhälle har inget ord för stöld, helt enkelt därför att något sådant inte existerar. Stöld och rånmord gör sitt intåg i det mänskliga samhällets historia tillsammans med nöden och det materiella förtrycket. Det samma gäller sexualbrott. Hos primitiva folk som för ett tillfredsställande och obehindrat sexualliv förekommer

¹¹ Även på könssjukdomarnas område har mycket hänt sedan denna boks första utgåva. Inte vad gäller deras symptom, som naturligtvis är likadana, men vad gäller deras farlighet: de moderna behandlingsmetoderna har gjort komplikationerna mycket mindre allvarliga, förutsatt att de sätts in mycket snabbt och på rätt sätt. Man får aldrig tveka att uppsöka en läkare vid minsta tvivel: det är bättre med ett onödigt besök än en försenad behandling. Man får aldrig påbörja en behandling utan att ha låtit göra laboratorieundersökningar för att bekräfta sjukdomen. Gonorré behandlas med antibiotika eller sulfa under några dagar, antingen som sprutor eller som tabletter. Syfilisbehandlingen har förändrats fullständigt genom penicillinet och man tillfrisknar i våra dagar från syfilis genom en relativt kort behandling.

inte sexualbrott, sexuella avvikelser eller brutalitet mellan man och kvinna. Våldtäkt är otänkbar, eftersom det inte är nödvändigt för dem. Deras sexuella aktivitet löper i ordnade banor, den fyller alla präster med förbittring och skräck, eftersom man där inte ser det borgerliga samhällets bleka och asketiska ynglingar och dess fruar, som är desto mer skvalleraktiga och slår barnen hårdare, ju ”trognare” de är. De älskar att vara nakna och sexualiteten gör dem lyckliga. De har ordnad ekonomi, även om den står på en låg nivå, och de genomför en rättvis fördelning av arbetsprodukterna. De förstår inte varför pojkar och flickor inte skulle få njuta av sin sexualitet. Först med de kapitalistiska rövarnas och Kyrkans invasion, som ger dem ”kultur” tillsammans med utsugning, alkohol och syfilis, börjar hos dem samma elände som hos oss.

De börjar leva ”moraliskt”, dvs. de börjar förtrycka sitt sexualliv och faller djupare och djupare ned i den sexuella misären, som är ett resultat av det sexuella förtrycket; samtidigt blir de farliga; mord på äkta makar, sexuella sjukdomar och sexualbrott börjar dyka upp. Medan de tidigare inte begick sexualbrott, eftersom de inte behövde det, börjar de nu göra det, drivna av det nu vaknande sexuella begäret.

Endast en otillfredsställd individ med ett av moraliska hämningar drabbat sexualliv blir sexuellt farlig. Däremot utgör en sexuellt sund och tillfredsställd individ, även om han har mycket talrika sexuella förbindelser, i sig själv ingen fara för det sociala samlivet (vilket inte är att förväxla med att vara ”ofarlig för den borgerliga staten”). Detta kan vi lätt konstatera hos oss själva. Finns det friska, sexuellt mogna och tillfredsställda vuxna människor, som förgriper sig på minderåriga eller mördar dem för att tillfredsställa sig på deras lik? Finns det sexuellt friska män eller pojkar som förgriper sig på kvinnor eller — utom i tider av yttersta sexuella nöd — går till prostituerade? Finns det flickor eller kvinnor med fullt utvecklad sexualitet, som vet vad sexuell tillfredsställelse betyder i fråga om hälsa och handlingskraft, men som ger sig åt första bästa utan urskiljning? Nej, det finns det inte. Den sexuella tillfredsställelsen, den regelbundna utlösningen av de sexuella spänningarna reglerar sexuallivet av sig själv, med hjälp av ett inte alltför hårt arbete. Kan de grundläggande förutsättningarna för sexuallivets självreglering uppfyllas under kapitalismen? Nej, ty den kapitalistiska sexualuppfostran förstör systematiskt förmågan till sexuell tillfredsställelse och den kapitalistiska arbetsprocessen, den ohämmade utsugningen och den djävulska arbetsakten uttömmar kroppens krafter.

Den sexualfientliga, moraliska uppfostran inpräntas med kraft i massan av barn och ungdomar, så att dessa blir oförmögna att njuta av sin naturliga sexualitet och aldrig kan bli kvitt sina spänningar. Så uppstår hysterin, så blir sexuallivet värdelöst, jämförbart med tarmtömning, så uppstår begäret och lystnaden, brotten, de våldsamma förförelserna och sexuamorden på barn. Det här är inte platsen att utförligt bevisa dessa påståenden. Det kommer vi att göra på annat håll med en mängd material ur denna ruttna samhällsordnings verklighet. Dess predikare och försvarare — hur högt de än må stå i aktning och rang — kommer inte att kunna finna något annat svar än att anklaga oss för ”kulturbolsjevism”. Men detta låter sig bara göras med den revolutionära ungdomens hjälp. Vi känner till hundratals fall, massan av ungdomar känner till och upplever tiotusentals fall. Om vi på rätt sätt samlar allt detta och undersöker det ur medicinsk och politisk synvinkel, då kommer vi att slita bort masken från den reaktionära kyrkan, skolan och universitetet, från de reaktionära vetenskapsmännen och från alla dem som pratar om moral och störtar ungdomen i olycka. Och vi kommer att kunna övertyga oss om att bakom denna askes och moralism, liksom bakom den ekonomiska utsugningen, gömmer sig en vidrig och grotesk figur: Kapitalet.

G. Avhållsamhet och arbetsförmåga

En av de borgerliga sexual- och ungdomsforskarnas viktigaste invändningar mot ungdomens sexuella förbindelser, vilken föranleder dem att kräva avhållsamheten av den, är att ungdomens sexuella förbindelser är menliga för deras "kulturella" prestationer, som de uttrycker det.

Man kan sammanfatta deras ståndpunkt på ungefär följande sätt: "Du förfogar över en viss mängd sexuell energi. Den sexuella energin kan avlänkas och användas för icke-sexuella syften. Om du använder tio procent av den till arbete, är du inte särskilt produktiv; om du använder trettio procent är det redan bättre, sextio procent är ännu bättre, men allra bäst om du använder hela din sexuella energi till ditt arbete; då presterar du inte endast maximalt mycket, eftersom du inte "plottrar bort" något, du besparar dig också många svårigheter som sexuallivet bereder ungdomen; du undviker "bortplottrandet" av dina krafter." Denna "hundraprocentiga ståndpunkt" som kräver fullständig avlänkning av de sexuella behoven och deras användning för andra ändamål, är för det första objektivt felaktigt och för det andra en ståndpunkt för borgerliga munkar, även om socialister och kommunister försvarar den. Ty genom att acceptera den undviker de det enda objektivt sanna svaret. Sanningen är att just förbudet mot sexuella förbindelser genom uppfostran och hela den kapitalistiska sexualordningen bereder ungdomen de största svårigheterna. Man kan inte uträtta någonting om man predikar ogenomförbara former av avhållsamhet. Men vi vill inte inbilla oss något: denna ståndpunkt har aldrig genomförts och kommer aldrig att genomföras. Den har heller inte någon annan grund än den borgerliga. Den är objektivt felaktig, för även om det är sant att de sexuella behoven kan avlänkas tillfälligt (fullständigt under korta perioder och bara delvis under längre), så är en fullständig, långvarig avlänkning skadlig. Om avlänkningen går för långt, slår ungdomens icke-sexuella, politiska och vetenskapliga intressen liksom deras arbetsförmåga (som man ville uppmuntra), om i sin motsats: den förtryckta sexualdriften börjar störa arbetet. Vi skall alltså här företräda den bevisligen riktigare ståndpunkten: den sexuella energin och spänningen kan till en viss grad omsättas i intresse för arbete, politik och vetenskap; utöver en viss gräns börjar hämningen av den sexuella tillfredsställelsen störa arbetet. Och detta av följande skäl: efter en viss tid av avhållsamhet, under vilken man kastat sig över ett viktigt arbete och lyckats kväva sexualdriften, börjar förträngningsprocessen försvagas och hos de flesta ungdomar tränger medvetna eller omedvetna sexuella fantasier alltmer fram i förgrunden. Erfarenheten visar att störningar i arbetsförmågan blir kraftigare, ju mindre medvetna de sexuella fantasierna är, eftersom man då använder större mängder psykisk energi till att förtränga dem. Som första tecken på den sjunkande arbetsförmågan framträder svårigheter med uppmärksamheten ("tankspriddhet"), bristande koncentration, "glömska" som ungdomar säger, dåligt humör, nervositet och olust. De sexuella behoven som inte kan förträngas utan snarare kräver tillfredsställelse stör arbetet. Ju mer den unge försöker stöta sig in i arbetet för att uppväga sina arbetssvårigheter, ju mer han vill ta sig samman och ju fler förebråelser han gör sig, desto mindre lyckas han. Han blir förtvivlad över sina dagdrömmar och fantasier, men han kan inte behärska dem och lyckas bara göra det under korta perioder till priset av stora ansträngningar. Den praktiska erfarenheten från sexualrådgivningsbyråerna visar på ett ovederläggligt sätt att om en yngling överger avhållsamheten i tid, antingen genom att börja onanera eller genom att skaffa sig sexuella förbindelser, då kommer hans arbetssvårigheter omedelbart att försvinna. Vi kommer längre fram att se att denna lösning är mycket svår, om inte omöjlig att tillämpa för de flesta ungdomar under kapitalismens nuvarande villkor. Ibland lyckas visserligen några få ungdomar undgå sexuallivets svårigheter i flera år genom något slags arbete. Och avhållsamhetens apostlar hänvisar ständigt till dessa sällsynta individer som lyckats. Men i hälsans intresse måste vi här fördöma en sådan ståndpunkt, ty vi har inte att ta hänsyn till några isolerade fall, utan till massan av ungdomar som

inte står ut med långvarig avhållsamhet.

Många rekommenderar sport som en möjlig avlänkning för de sexuella behoven. Det är visserligen sant att sport, till en viss grad och för en viss tid, kan hjälpa mot svårigheterna, eftersom det ökade muskelarbetet förbrukar mer sexuell energi. Men de som, i likhet med ungdomsläkarna vid de sexuella rådgivningsbyråerna, sett den långa raden stora och starka idrottsmän i 25-, 28- och 30-årsåldern komma och klaga över sexuella störningar eller andra nervösa sjukdomsyttningar, han förstår genast att alla de som skenbart utan svårigheter lever avhållsamt i sin ungdom utsätter sig för mycket allvarliga framtida risker. Därför måste vi kraftfullt bekämpa avhållsamhetspredikarna, om inte annat så ur rent medicinsk synvinkel. Moralisterna ser bara det som förefaller dem bekräfta deras teorier. De ser inte och vill inte se att deras läror inte kan tillämpas på massan av ungdomar, och särskilt inte den proletära. Och de undviker sitt ansvar för vad som kan inträffa i framtiden, om man följer deras läror. Könnsapparaten reagerar på samma sätt som alla andra organ, vars naturliga aktivitet förhindras under en lång period: den skadas. Gör en arm orörlig för några månader och se om och hur du fortfarande kan röra den efteråt.

Många ungdomar tycker nog att vi slår in öppna dörrar här. Unga, klassmedvetna proletärer kommer att säga: ”Varför berättar du detta? Vi vet allt detta sedan länge och följer inte på något vis moralpredikarnas läror. Men vi vill veta hur vi skall handla gentemot den kapitalistiska samhällsordningen för att kunna inrätta vårt sexualliv. Det finns hundratals andra problem som är angelägnare för oss.” Dessa ungdomar har rätt. Vi borde i våra dagar ha gjort slut på detta problem för länge sedan. Om vi ändå gått in på det, beror det på att det förutom denna politiskt klara och sexuellt avancerade ungdom ännu idag fortfarande finns en mängd ungdomar, som lever under moraliskt stränga föräldrars, Kyrkans och reaktionära lärares tukt och därför inte kan lösa problemet. En del av ungdomen, exempelvis den nationalsocialistiska, har till och med skrivit in frågan om sexuell kyskhet på sin fana, även om den i praktiken inte håller fast vid den och stöter på mycket större svårigheter än den revolutionära ungdomen. I frågan om sexuell avhållsamhet ser vi en tydlig skiljelinje mellan klasserna. Den kommunistiska ungdomen och den röda sportungdomen avvisar avhållsamheten och tar ställning för ett sunt och tillfredsställande sexualliv.

Även om oklarhet råder här och där och även om moralpredikare då och då förirrat sig in i våra led, så har detta ingen betydelse och sker endast i begränsad omfattning. Uppmärksamheten gäller i första hand kampen för att störta kapitalismen. Den socialdemokratiska ungdomens stora flertal är lika förvirrad sexuellt som politiskt och står fortfarande under starkt inflytande från de småborgerliga ledarna, den socialistiska revolutionens farligaste fiender, eftersom de uppträder under socialismens mask. För att avlänka den socialistiska ungdomen från klasskampen, använder de sig huvudsakligen av det auktoritära förtrycket av sexuallivet; de stöder den småborgerliga ståndpunkten om familjen och om avhållsamhet, tills man får möjlighet till ”ansvarsfull parning och barnalstring”. Detta är naturligtvis en illusion, ty under kapitalismen har ungdomen inte denna möjlighet och kommer aldrig att få den. Det ämnar vi bevisa längre fram. Härigenom kommer emellertid gruppledarna mycket ofta i öppen konflikt med gruppens yngre medlemmar, som inte vill finna sig i detta tvång, så att grupperna faller sönder och klickar bildas. Ju längre åt höger vi kommer i reaktionens läger, desto ivrigare ser vi kyskhetsideologin försvaras. Den kristna, tysknationella och nationalsocialistiska ungdomen upphöjer denna fråga till en kampfråga för den ”tyska nationen”, medan den ”liberal-demokratiska” ungdomen, som ofta förfogar över nödvändiga ekonomiska medel för att råda bot på sin sexuella misär, respekterar moralen i ord, men i praktiken är lika förvirrad och svarslös som de andra. Vi ser alltså att frågan om ungdomens avhållsamhet inte är en ren medicinsk fråga, utan att den är

mycket intimt förknippad med inställningen till den sociala ordningen och den revolutionära klasskampen.

Vi har här öppet företrätt den principiella 'ståndpunkten att det inte finns någon lösning på ungdomens sexuella misär utan ett helt och fullt bejakande av deras sexualliv, utan tillfredsställande sexuella förbindelser. Vi skall i näst sista kapitlet bevisa att kapitalismen aldrig kan ge oss denna lösning. Men kan vi nu, under kapitalismens nuvarande villkor, helt allmänt säga till ungdomen: "Ni kan lugnt ha sexuella förbindelser"? Nej, det kan vi inte, eftersom alla förutsättningar saknas. Ungdomarna, även de proletära, är för det mesta dåligt förberedda och gjorda till sexuella krymplingar genom sin uppfostran; de är osäkra och oupplysta; de har inga bostäder och preventivmedel. Familjen hotar ynglingen, om han på allvar vill sysselsätta sig med sitt sexualliv; skolan krossar honom socialt, om han har sexuella förbindelser; lagparagrafer straffar den som upplyser ungdomen. Och det är inte enbart ett yttre tvång, ty det borgerliga samhällets strukturer är ideologiskt förankrade i ungdomens psykiska liv. En mängd ungdomar, särskilt ur småborgerliga och nationalistiska kretsar, bejakar själva den sexuella repressionen, trots sin sexuella nöd under vilken de ofta bryter samman. Vi måste helt kort tala om detta, eftersom det är mycket viktigt för vårt arbete bland den politiskt oupplysta och därmed medvetet eller omedvetet reaktionära ungdomen.

Mellan näringsbehovet och sexualbehovet finns det nämligen en grundläggande skillnad vid sidan av vissa likheter. När en ungdom är hungrig, då vet han att han är hungrig. /Han bejakar inte sin hunger och inte heller den ordning, som tvingar honom till hunger./¹² Han förtränger inte näringsdriften. Vad gäller sexualdriften är förhållandena mycket mer komplicerade. När en yngling är sexuellt utsvulten, dvs. när han lider av sexuell otillfredsställelse, då övervinner han — om han är frisk — hindren i sin väg eller så (vilket är vanligast på grund av det tidigare förtrycket av barnsexualiteten) förtränger han sin sexualitet. För att skydda sig mot sin framträngande sexualitet, accepterar han omedvetet det kapitalistiska samhällets krav på ett asketiskt liv och bygger själv upp ett bålverk mot sina egna sexuella önsknings. Detta gäller speciellt religiösa barn. Kyrkan finner sitt starkaste ideologiska stöd i förträngningen av ungdomens sexualitet; de avvisar alltså själva sexualiteten och bejakar den kapitalistiska sexualfientliga moralen under vilken de lider svårt. Enbart i det tyska centerpartiets ungdomsrörelser finns 11/4 miljon sådana ungdomar.

Om vi kommer i kontakt med dessa ungdomar och inte är tillräckligt skickliga, när vi förklarar orsakerna till deras isolering, deras ångest, deras onaniskuldkänslor, m.m., då kan det lätt hända att vi inte främjar deras sexuella revolt och gör dem till våra klassvänner och kapitalismens fiender, utan att vi i stället sårar dem i deras moraliska inställning och inte endast förlorar dem för vår sak, utan också gör dem till farliga fiender. Jag vill bara antyda denna svårighet i vårt sexualpolitiska arbete, för att ingen ska tro att vi redan nu utan vidare kan göra allmän propaganda för sexualakten.

¹² står ej i franska uppl. (ö.a.)

III. Till frågan om homosexualitet

Man hör ofta frågan om homosexualitet är naturligt eller inte, varför det straffas och om det verkligen är så skadligt att ha homosexuella förbindelser. För att besvara dessa frågor, borde vi här redogöra för hela polemiken angående denna fråga som rasar i sexualvetenskapen och bland jurister. Men det skulle föra för långt och vi måste alltså begränsa oss till några viktiga huvudpunkter, framför allt till den inställning vi har — eller på goda grunder borde ha — till denna fråga.

Den senaste vetenskapliga forskningen har visat att alla människor ursprungligen är bisexuella fysiskt och därmed även psykiskt. Intill graviditetens tredje månad kan varje embryo utvecklas till kvinnligt eller manligt kön, eftersom såväl kvinnliga som manliga könsorgan, med allt vad därtill hör, utvecklas. Först i tredje månaden utvecklas i allmänhet antingen de manliga eller kvinnliga anlagen kraftigare, medan de motsatta anlagen stannar i sin tillväxt. Det andra könets embryonära anlag försvinner inte, även om de inte kan fylla någon som helst funktion. Mannen har på ett visst ställe av sitt könsorgan spår efter en kvinnlig slida och kvinnans klitoris är bara ett outvecklat manligt könsorgan. Mannens bröstvårtor är outvecklade kvinnobröst.

Det finns människor hos vilka dessa annars utvecklade anlag till stor del har fortsatt utvecklas tillsammans med det egna könets anlag, så att de har båda könsorganen bredvid varandra eller kombinerade på något sätt. De kallas "hermafroditer".¹

Det finns män med bäcken av kvinnlig typ och med kvinnobröst. Det finns kvinnor med en fullt utvecklad penis. Det finns också människor, vars körtlar innehåller det andra könets vävnader. Dessa hermafroditer, personer med det motsatta könets organ, upplever i regel sig själva även i psykiskt avseende som det motsatta könet; med andra ord, de känner sexuell dragning till sitt eget kön. Men man träffar också på individer som upplever sig helt annorlunda. Denna gåta är ännu inte löst och är fortfarande mycket komplicerad.

Medan 'homosexualiteten hos de människor vi nyss kort beskrivit har kroppsliga orsaker och

¹ Man har gjort vissa framsteg i kunskapen om de här beskrivna syndromen sedan denna boks första utgåva. De försvagar författarens teorier om en eventuell förklaring av homosexualiteten. Framstegen består i kunskapen om kromosomerna.

Kromosomerna är små fragment, som finns i varje cellkärna. Deras utseende och antal är konstant för alla celler, utom för könscellerna, hos en individ. Människor har 46 kromosomer. De är fördelade på två grupper om 23 vardera. I varje grupp innehåller 22 kromosomer utmärkande kännetecken för individens kropp och karaktär. Den sista kromosomen är en könskromosom. Kvinnan har två "X"-kromosomer, mannen har en "X"-kromosom och en annan, mycket mindre "Y"-kromosom. Kvinnans särtecken är alltså 44 kromosomer + XX, och mannens särtecken är: 44 kromosomer + XY. Vid bildandet av könsceller delas emellertid kromosomerna i två grupper om 23; äggen delas i två grupper om 22 + X (kvinnans sista kromosom är alltid en X-kromosom) medan däremot sädescellerna delas i två olika grupper: 22 kromosomer + X och en annan grupp med 22 kromosomer + Y. På detta sätt avgörs individens kön: om en X-sädescell förenas med ägget, ger det upphov till XX, alltså en kvinna. En Y-sädescell ger XY, alltså en man.

Man kan idag utveckla kromosomerna i cellen för att isolera och fotografera dem.

Härigenom har man upptäckt vissa avvikelser: man har upptäckt kärnor som innehåller 47 kromosomer, alltså en för mycket. Denna extra kromosom kan exempelvis vara en könskromosom av typ X: könsformeln blir alltså XXY istället för XY.

I andra fall förekommer en omvänd avvikelse: det finns bara 45 kromosomer och kromosomen som saknas är en Y-kromosom, så att formeln blir X0.

Det kan alltså röra sig om en kromosomavvikelse som inte stör kroppens utveckling utan medför förändringar i könscellerna.

Man vet också att kromosomerna är normala hos hermafroditer, som är mycket ovanliga undantagsfall.

utgör en minoritet av fallen, är de flesta homosexuella helt normala till sin kroppsbyggnad. Detta innebär att de flesta homosexuella inte har några av det andra könets kroppsliga kännetecken, åtminstone inte enligt de hittills gjorda undersökningarna. Om sådana kännetecken kan märkas i vissa individers uttryckssätt, gång eller tal, kan man genom en noggrann undersökning av deras psykiska utveckling konstatera att de inte alltid varit sådana, utan att de intagit dessa attityder genom sin sexualdrifts speciella utveckling, /så att de nu till det yttre liknar det kön de inte hyser sexuellt begär till.² Dessutom finns det många män vars fysiska och psykiska beskaffenhet helt motsvarar deras könsorgan, men vilka 'hyser begär till yngre män med kvinnligt utseende. Gentemot dessa uppträder de som en man gentemot en kvinna. Och det finns helt kvinnliga kvinnor som gentemot hårdare kvinnor med manligare utseende uppträder som en kvinna gentemot en man. Dessa personer har inte blivit homosexuella av kroppsliga skäl, utan på grund av en avvikande sexuell utveckling i sin tidiga barndom, vilken bestod i att de mycket tidigt upplevt en svår besvikelse i sitt förhållande till det andra könet.

Sålunda kan pojkar lätt bli homosexuella efter att ha upplevt alltför många kärleksbesvikelser hos en hård sträng moder. På samma sätt blir flickor lätt homosexuella om de upplever för många besvikelser hos sin fader. Sådana barn vänder lätt ryggen åt det andra könet och riktar sig till sitt eget kön i sexuellt avseende. Dessa tidiga besvikelser förträngs i regel. Som vuxna minns individerna inte längre besvikelserna, de kan bara påminna sig dem när de återupplever denna tidiga period i sin utveckling genom en speciell sorts psykisk behandling: psykoanalys.

Båda slagen av homosexualitet är alltså avvikande former av den sexuella utvecklingen. Det är en sjukdom när individen lider av den, vilket nästan alltid är fallet. Det är fel att tro att detta lidande bara har sociala orsaker och beror på den juridiska förföljelsen av den homosexuella. Många 'homosexuella (det är svårt att ge en procentsiffra) är även i övrigt psykiskt och sexuellt störda, dvs. neurotiska. Många homosexuella som inrättat sig efter sin avvikelse och är tillfreds med sitt liv, protesterar mot att man betraktar homosexualitet som ett lidande eller som ett resultat av en avvikande sexuell utveckling. De ser i detta en nedvärdering av deras sexuella tendens; många av dem betraktar sig faktiskt som det s.k. "tredje könet", som en särskild sexuell sort. Vi måste motsätta oss detta av rent vetenskapliga skäl. Framför allt måste vi skydda ungdomen från en slutgiltig omsvängning till homosexualitet, inte av moraliska, utan av rent sexualeskonomiska orsaker. Man kan faktiskt konstatera att den genomsnittliga sexuella tillfredsställelsen hos en frisk heterosexuell individ är intensivare än tillfredsställelsen hos den friske homosexuelle. Och detta är av stor vikt för regleringen av den psykiska ekonomin. De många homosexuella som säger sig utgöra en särskild sexuell sort och inte en felaktig sexuell utveckling, måste vi svara med följande avgörande argument: Varje homosexuell kan upphöra att vara det genom en speciell psykisk behandling, men det händer aldrig att en normalt utvecklade individ blir homosexuell efter en liknande behandling. Om homosexualiteten är av färskt datum och ännu inte fullständigt har förträngt de heterosexuella förbindelserna, om dessutom individen i fråga inte trivs med den och vill bli kvitt den, då kan den i princip botas med en psykoanalytisk behandling, som får denna avvikande infantila utveckling av sexualiteten att gå tillbaka.

Vad vi hittills sagt är vetenskapligt bekräftat. Det kan konstateras ännu klarare, om vi nämner följande faktum: hos primitiva folk, som för ett tillfredsställande och lugnt sexualliv, som inte hindrar barnens sexuella utveckling, existerar inte homosexualitet, förutom i sin andliga form av vänskap. Enligt den engelska etnologen Malinowskis senaste undersökningar uppkommer homosexualitet hos primitiva folk inte förrän missionärerna, dessa kapitalets drevkarlar, börjar införa den kristna moralen i det naturliga sexuallivet och skilja könen från varandra. Detta

² står ej i franska uppl. (ö.a.)

bekräftas också av följande iakttagelse: nämligen att homosexualitet bara utvecklas i samma utsträckning som den normala förbindelsen mellan man och kvinna försvåras eller omöjliggöres (internat, armé, flotta, etc.). Vår preliminära slutsats av detta blir alltså att homosexualiteten (förutom de fall som har en kroppslig orsak) är en rent social företeelse, en fråga om sexualuppfostran och sexuell utveckling. Det bästa förebyggande medlet är gemensam uppfostran av båda könen och påbörjande av sexuella förbindelser i rätt tid.

Men det vore helt fel att av detta dra slutsatsen, att man måste förakta eller bekämpa de homosexuella. Det är också helt fel att fördöma homosexualitet som ett "icke-proletärt uppförande", för att man har omedvetna borgerliga moraliska fördomar. Så länge borgerlig sexualuppfostran skapar homosexuella, angår det ingen om dessa människor inrättar sitt liv efter detta och känner sig tillfreds med det, utan att skada någon.

Konstaterandet att homosexualitet är en avvikelse i den sexuella utvecklingen, att den alltså inte är naturligt betingad, berättigar inte någon att fördöma eller bestraffa den. Man bör försöka bota de homosexuella som vill bli kvitt sin egenart, därför att de lider av den eller inte når verklig tillfredsställelse, men man får absolut inte tvinga någon. Främst för att man inte har rätt till det, men även för att en påtvingad behandling inte ger något resultat. I ett klassamhälle blir homosexualiteten lätt en stor fara, eftersom det finns utpressare som hotar att avslöja de homosexuella och därigenom avtvingar dem pengar. Detta gynnas särskilt av den ekonomiska nöden. Det finns även många proletära ungdomar som av nöden drivs till att ge sig åt homosexuella ur rika kretsar. Homosexualiteten spelar också en icke föraktlig roll i politiskt reaktionära kretsar, som bland nationalistiska studenter och officerare. Detta hänger intimt samman med de i dessa kretsar starkt inpräglade sexualmoraliska hämningarna. Bortsett från detta är den homosexuella aktivitet, som massproduceras av de kapitalistiska strukturerna: Kyrkan, åtskiljandet av könen, repressiv sexualuppfostran, förvisso mindre skadlig än den allmänna fördumningen genom de religiösa dogmerna. Vi ser alltså skillnaden mellan kapitalismen och socialismen också i detta att hela fördumningsmaskinen, den s.k. "religionen", här står högt i ära och dessutom tillåts tjäna mycket pengar, medan homosexualitet bestraffas. I Sovjetunionen däremot är den homosexuella aktiviteten fri, men man straffar religiös fördumning av ungdom och barn under arton år.

IV. Svårigheterna med ungdomens kamratliga förbindelser

Vi har hittills undersökt könsaktens kroppsliga förlopp och måste nu diskutera de så kallade kamratliga förbindelserna mellan pojkar och flickor. "Kamratskap" är ett slagord och vi skall snart se att även om vi talar ett gemensamt tyskt språk, så har många ord trots detta helt olika betydelse, alltefter om de används av en borgare eller av en proletär.

Vad menar borgaren med kamratskap? Vi kan slå fast att borgaren inte kan erkänna något kamratskap mellan könen, så länge han verkligen försvarar den borgerliga sexualordningen. Låt oss som exempel ta en ung borgare, en borgerlig mellanskoleelev eller student och en borgerlig flickläroverkselev eller "familjeflicka".

Den borgerliga ynglingen har splittrat sin sexualitet i ömhet och sinnlighet, eftersom dubbelmoralen förbjuder honom att ha könsumgänge med flickor ur sin egen miljö. Det finns alltså två sorters flickor för honom: en sort för kroppen och en annan för "själen". Han "tillber" en flicka ur sin egen klass, som han inte vill underkasta ett samlags förnedring; och sin kropp tillfredsställer han hos flickan ur proletariatet, hos prostituerade, tjänarinnor eller kontorister. När han älskar, får han inte ha sexuella förbindelser och när han har sexuella förbindelser, kan han inte älska. Han skulle genast upphöra att älska sin "tillbedda", om hon gav sig till honom av kärlek. Denna uppdelning av sexualiteten går ofta så långt att många borgerliga ungdomar blir impotenta, när de skall ha samlag med en "anständig" flicka. Såvida kvinnan före äktenskapet tillfredsställer sexualitetens kroppsliga eller sinnliga sida, är hon föremål för sexuell utsugning, så mycket mera som denna tillfredsställelse oftast köpes. I äktenskapet är kvinnan mannens sexuella redskap. Om den "tillbedda" flickan gifter sig, förlorar hon mycket snart den aktning hon åtnjöt, ty oberoende av äktenskapliga konflikter kan den typiske borgerlige mannen inte frigöra sig från uppfattningen att samlaget är något förnedrande för kvinnan. Och sexualiteten förblir därför splittrad även i äktenskapet: den borgerlige mannen tillfredsställer för det mesta sin sinnlighet hos kokotter eller prostituerade, i varje fall hos betalda kvinnor.

Tvingad av systemet måste den borgerliga flickan undertrycka eller förtränga sin genitala sinnlighet. I stället för en sund naturlig sexualitet utvecklar hon den förtryckta "lilla kvinnans" typiska väsen; hon blir kokett, sexuellt överspänd, lydig, ja underdånig mannen hon älskar eller så utnyttjar hon sin sexualitet till att behärska männen. Blockeringen av den genitala tillfredsställelsen framkallar lystenhet; en sådan person måste börja svämma över av sexualitet. När en sådan flicka frigör sig från den borgerliga moralen och livsstilen och börjar leva ett sexualliv, då lägger hon tyngdpunkten på upphetsningen. Så uppkommer halvjungfrun som tillåter allt, undantagslöst allt, utom just lemmens införande i slidan.

I inget av dessa fall kan det vara tal om kamratskap mellan pojkar och flickor, lika lite mellan studenten och hans "utvalda" eller proletärflickan som mellan den äkta mannen och frun. Mannen utnyttjar hela tiden kvinnans sexualitet, det är alltid kvinnan som "ger" och mannen som "tar". Det borgerliga sexuallivet rör sig därför alltid inom denna motsättning: å ena sidan dyrkan av kvinnan och kärleken, å andra sidan förnedringen och smutskastningen av kvinnan och kärleken.

Sexualitetens uppdelning i föraktad sinnlighet och upphöjd kärlek (som under den borgerliga regimen ger upphov till hela filosofiska system angående frågan om "sexualitet" och "erotik") är i själva verket bara ett enkelt uttryck för mannens herravälde, som är nödvändigt för den privata ekonomin (arvsrätt i faderns linje). Den är dessutom en följd av borgarklassens strävan att avgränsa sig från den behärskade klassen genom en särskild moral. De egna kvinnorna får bara vara tillgängliga i äktenskapet och endast för de borgerliga männen. Sexuella förbindelser utanför

äktenskapet och med män ur arbetarklassen är bannlysta. Mannens herravälde har upphävt dessa inskränkningar för det manliga könet. Könsakten har verkligen blivit en förnedring för kvinnan, något brutalt. Därför försvarar kvinnorna sig känslomässigt mot den förnedring könsakten innebär för dem under dessa förutsättningar.

Till och med borgarna började så småningom inse följderna av sina moraliska principer.

De har aldrig varit och kommer aldrig att bli beredda att överge sina principer, men de försöker täcka över smutsen.

Den liberala bourgeoisie och de borgerliga kvinnorörelserna präglade slagordet om kamratskap mellan man och kvinna.

Kvinnan skulle inte längre vara en slav utan mannens ”kamrat”. Hon skulle inte längre vara ett sexualobjekt, hon skulle vara ”livsledsagare”. På denna grundval skulle den murkna äktenskapsinstitutionen återuppbyggas. De borgerliga motsatserna ”ande och kropp”, ”ömhet och sinnlighet”, ”erotik och sexualitet”, den verkliga borgerliga förnedringen av sexualiteten följdes av ett avståndstagande från ”enbart sexuella” förbindelser. På grund av den moraliska uteslutningen av ömhet, på grund av den ekonomiska förintelsen av kamratskap i förbindelserna mellan man och kvinna, har den fysiska kärleken blivit något i stil med tarmtömning, något som står i motsats till alla mänskliga känslor.

Stora delar av den reaktionära småbourgeoisien lever fortfarande idag som för tjugo eller fyrtio år sedan med en uppdelad sexualitet och, vad gäller männen, med en sexualitet, som är reducerad till att vara en enkel uttömning. En minoritet (särskilt ur den borgerliga intelligentsian) har under tidens lopp befriat sig från den borgerliga moralens kedjor. Men detta är för oss ointressanta specialfall. De har inget inflytande på sexuallivet i social skala, även om de ibland förverkligar kamratliga sexuella förbindelser. Så länge uppfostran i familjen och skolan förblir som den är (och det gör den så länge kapitalismen lever), så länge kommer det inte heller att kunna finnas något verkligt kamratskap mellan könen, förutom i de klassmedvetna skikten av proletariatet och den proletära ungdomen.

Vad menar vi, när vi säger att borgaren inte känner till något kamratskap mellan man och kvinna eller endast använder detta ord som motsats till rent sinnlig sexualitet? Det är självklart att vi avvisar den borgerliga fysiska sexualiteten, könsakten utan kamratskap eller ömhet, som bara är en sexuell urladdning och genomförs oberoende av med vem eller var. Detta är inget annat än borgerlig moral med omvända förtecken. Vi avvisar den inte endast för att den förnedrar kvinnan och är osund, /inte endast för att den är den politiska reaktionens sexualitet,¹ utan också för att vi åter vill ha fullständig och sund sexualitet. När vi tar ställning till den fysiska sexualiteten, får vi aldrig glömma att vi under kapitalismen inte har att göra med naturliga sexuella handlingar, utan med förtvinade och förnedrade konstgjorda former av sexuell aktivitet, framkallade av patriarkatet. Utmärkande för en sådan sexualitet är (på grund av bristen på ömhet eller sexualitetens särskiljande från ömheten): begär och lystenhet före, avsky, avsmak och t.o.m. äckel efter. *Ett sådant sexualliv ger ingen tillfredsställelse*. Det är alltså fel att uppfatta detta slags ”sinnliga sexualitet” som den naturliga givna. Sund sexualitet går alltid hand i hand med ömma och vänskapliga känslor. Den som haft en normal sexuell utveckling vore oförmögen att ha samlag utan personliga band av ömhet eller kamratskap. Det är inte sant att den naturliga sexualiteten, den fullständiga sinnliga och ömma kärleken, leder eller kan leda till ”ett-glas-vatten-teorin”. Det är därvid likgiltigt för oss, om sinnlig dragningskraft leder till kamratskap eller omvänt om kamratskap leder till fysisk tillfredsställelse.

¹ står ej i tyska uppl. (a.ö.)

Vi är övertygade om att kvinnan inte av naturen är underlägsen mannen, men att hon har försatts i verklig underlägsenhet genom årtusenden av ekonomiskt och sexuellt förtryck. Eftersom den sociala revolutionen avskaffar kvinnans politiska och sexuella förtryck, utgör den också grundvalen för könets verkliga andliga kamratskap. Med kamratskap menar vi antingen en förbindelse grundad på gemensamma intellektuella intressen eller vänskap grundad på sexuell överensstämmelse, även utan sådana gemensamma intressen. Det kan också finnas gott kamratskap mellan pojkar och flickor utan sexuella förbindelser; men där dessa förbindelser finns, ökar intellektuellt kamratskap den sexuella tillfredsställelsen på ett markant sätt. Det vore emellertid felaktigt att kräva, att man inte skall inleda någon sexuell förbindelse, om det inte också finns kamratskap i betydelsen intellektuell intressegemenskap. I ungdomsåren är det ofta först sexuell vänskap som leder till andligt kamratskap. Den proletära ungdomsrörelsen hade nått mycket längre idag, om våra pojkar och flickor konsekvent kunde utvidga sin sexuella vänskap till politiskt kamratskap. När vi ser pojkar som sinsemellan visar politiskt kamratskap, men bara accepterar flickorna av sexuella skäl, när vi finner 'hela grupper som inte accepterar flickor eller utesluter dem, då måste vi inse att det borgerliga särskiljandet av de intellektuella och de sexuella intressena försvagar och splittrar våra led.

Dessutom är flickorna mycket mer beroende av pojkar än dessa är av flickorna på grund av den sexualuppfostrande åtnjuter, även i proletära familjer. Och en kärleksförbindelse 'betyder i allmänhet mycket mer för proletärflickan än för pojken, inte bara fysiskt, utan också psykiskt. Det innebär alltså ett ansvar för pojken, när han inleder en förbindelse med en flicka. Under de nuvarande kapitalistiska villkoren för sexuallivet kan man inte komma ifrån detta ansvar (som inte har något gemensamt med moralisternas och kulturpratmakarnas sentimentala predikningar), på grund av flickans materiella och moraliska beroende, faran för graviditet och självmord av olycklig kärlek, m.m. Så länge flickor och pojkar är så sexuellt störda som de är idag, måste man kräva att ingen pojke tvingar en flicka till samlag. Man måste kräva att han, när han inleder en förbindelse, exakt vet (och även har talat med flickan om det) om hon tål en brytning utan att hamna i en depression. Vi avvisar naturligtvis åsikten att pojken måste gifta sig med flickan, om han haft sexuella förbindelser med henne. Däremot säger vi att han inte har rätt att störta någon i olycka.

En sexuell förbindelse som kommit till stånd genom tvång eller oärliga knep erbjuder vanligtvis inte den sexuella tillfredsställelsen som båda parter önskar sig. Vi får alltså inte bedöma problemet ur den abstrakta moralens synvinkel utan måste bedöma det ur sexualekonomisk synvinkel.

I politiskt avseende gäller det under kapitalismen i första hand att göra ungdomen verkligt beslutsam och kampberedd. Även ur denna synvinkel måste vi alltså bekämpa råheten mellan könen, ty den skadar det revolutionära arbetet genom att den skiljer pojkar och flickor åt och ofta gör dem till motståndare. Vi kan se på ungdomens sexuella förbindelser i Sovjetunionen, att sådana uppmaningar blir överflödiga efter revolutionen i samma utsträckning som en naturlig och förnuftig inställning till sexuallivet uppkommer hos ungdomen. De ständigt ökande möjligheterna till sexuell tillfredsställelse (höjning av massornas kulturella nivå, avskaffande av overtidsarbete och den uttröttande arbetslösheten, bättre bostadsförhållanden, åtgärder för sexuell omsorg, m.m.) undanröjer den sexuella lystenheten och brutaliteten, men därmed också nödvändigheten av de ständiga maningarna till ansvar. Sexuellt ansvar är automatiskt närvarande i ett sunt och tillfredsställande sexualliv.

Repression, moralpredikningar och hemlighetsmakeri skapar bara svårigheter utan att verkligen förhindra sexuella förbindelser.

Det finns oändligt många svårigheter med ungdomens kamratliga förbindelser; de är delvis ett resultat av den proletära och småborgerliga ungdomens katastrofala yttre livsvillkor och delvis av ungdomens inre sexuella struktur. De inre svårigheterna, som i sista hand framkallas av den kapitalistiska sexualuppfostran, berör inte bara den proletära ungdomen. Däremot vilar de yttre svårigheterna nästan enbart på ungdomen ur arbetarkretsar.

Jag frågade en gång ungdomarna i en "Fichte"-grupp om situationen angående de sexuella förbindelserna. De svarade att de led av brist på tillfällen och preventivmedel. Men de tillade att vad som orsakade dem åtskilliga svårigheter, var att flickorna "gjorde så mycket väsen av saken" och att de lät sig trugas för länge; något som pojkarna varken hade tid eller lust att göra och som de led av. Jag bad sedan flickorna lägga fram sina synpunkter. En av dem menade att de själva gärna skulle inleda sexuella förbindelser, men att de var rädda, eftersom pojkarna för det mesta bar sig åt som vilda djur, helt enkelt kastade sig över flickorna och sedan inte brydde sig om dem mer eller talade "illa" om dem sinsemellan.

Detta exempel kastar ett starkt ljus över den situation man ofta möter bland ungdomen. Det är varken pojkarnas eller flickornas fel, utan helt enkelt ett resultat av motsättningarna mellan den översvallande ungdomssexualiteten och repressiv och hycklande sexualuppfostran. Sådant skulle inte hända om det inte fanns en sexuell dubbelmoral och ett mycket starkt sexuellt förtryck av kvinnan i det kapitalistiska samhället, om ungdomen i tid hade fått lära sig att sexuell tillfredsställelse inte enbart är behovstillfredsställelse, som hunger eller tarmtömning, utan att deras andliga utveckling, livsglädje, arbetsförmåga och kampvilja i huvudsak är beroende av villkoren för •både deras sexualliv och deras materiella liv, om de hade förstått att en människas sexualitet och tillfredsställelse i denna ålder inte längre är en barnlek. Vad handlar det i om i detta exempel? Pojkarna föraktar flickorna öppet eller i hemlighet, även om de känner sig attraherade av dem. Borgarnas könsåtskillnadsprincip har gjort att pojkar kommer bättre överens med pojkar än med flickor. Flickorna känner sig eftersatta och har utvecklat mer ångest och rädsla för sexualitet än pojkarna, vilket inte på något sätt minskar deras sexuella begär, utan bara ökar konflikterna med detta begär. Om pojkarna öppet eller i hemlighet ringaktar flickorna, om flickorna ofta hyser ångest inför samlaget, om pojkarna sedan skryter med sina upplevelser och talar illa om flickorna, om slutligen den starka sinnliga dragningskraften mellan könen och begäret efter sexuell behovstillfredsställelse tillkommer, då kan resultatet av dessa motsättningar bara bli att pojkarna kastar sig över flickorna som djur och att flickorna "gör sig löjliga".

Det vore ett allvarligt fel att tro att detta är ointressanta privatsaker, ty motsättningarna har djupa rötter i kapitalismens sexualordning och uppfostran. De korrupperar vår ungdom och gör den dessutom mycket ofta oförmögen till kamp. Det är alltså en fråga som angår oss i högsta grad. Vi måste skapa en friare atmosfär i våra organisationer; pojkarna och flickorna måste kunna uttrycka sig öppet och tala om vilka relationer de vill ha till varandra och vad de inte tycker om hos varandra. Detta vore den bästa grundvalen för ett verkligt, inte fraseologiskt, kamratskap mellan pojkar och flickor, för ungdomens allt ansvarsfullare gemensamma kamp mot det kapitalistiska utsugarsystemet.

Skillnaden i antal mellan pojkar och flickor är ett särskilt brännande problem i grupperna, där flickorna oftast befinner sig i minoritet. Vi återkommer till detta viktiga problems organisatoriska aspekter i sista kapitlet men vill redan nu belysa själva •svårigheterna och deras orsaker. En ung gruppechef för en Röd Falk-grupp berättar:

"I vår grupp är det talmässiga förhållandet mellan pojkar och flickor 3:1. Det är en ohållbar situation för gruppens liv och individerna. Hälften av flickorna har varaktiga förhållanden med vissa pojkar i gruppen eller rörelsen. Dessa pojkar är för det mesta kamrater som inte har några

hämningar. Paren har därför ett ordnat sexualliv. Bara i enstaka fall har det förekommit att två vänner haft så starka hämningar, att de aldrig varit tillsammans (dvs. aldrig haft samlag). Detta berodde på att pojken hade ångestkänslor och ”inte vågade” eller på att flickan ännu hyste borgerliga äktenskapsföreställningar och var rädd för samlaget. Resten av pojkarna och flickorna, de som inte har någon partner, söker nu en flicka eller pojke inom rörelsen. Detta urartar hos många flickor, när de märker denna känsla hos pojkarna och de går utmanande från den ena till den andra, tar en idag och en annan i morgon. Dessa pojkar som nästan alla är överspända, är också tacksamma partners. Jag kan beskriva pojkarnas känslor mycket bra, eftersom jag själv gick genom samma utveckling. Att ständigt vara ”utan flicka” leder till underlägsenhetskänslor hos pojken. Han börjar jämföra sig med de andra som har partners och inbillar sig nu att han har ett eller annat fel. De som då och då hittar en flicka är otillfredsställda. Eftersom bara kroppen är tillfredsställd, blir de själsliga enstöringar; de börjar skryta med sina sexuella upplevelser och vill ofta hitta en flicka till varje pris. De går på dansställen och andra nöjesetablissemang; där finner de en borgerlig flicka och går förlorade för rörelsen. De försöker också ofta förtränga sin sexualitet genom att vara mycket aktiva i rörelsen. Några lyckas ibland övervinna sina sexuella underlägsenhetskänslor tack vare att de känner sitt värde i gruppen. Vad har vi för nytta av de bästa förklaringar, om vi inte har någon partner och om vår ideologiska övertygelse är sådan, att vi bara vill ha en Fichteflicka?”

Denna beskrivning avspeglar tydligt en situation som är förhärskande i nästan alla ungdomsgrupper. Låt oss sammanfatta den:

I. Såvida de unga finner en partner, har de ett ordnat sexualliv och inga svårigheter uppstår.

2. Pojkarna ”utan flickor” är ”överspända”, dvs. nervösa. Flickorna märker detta tillstånd, lösgör sig från sina fasta förbindelser och ger sig åt dessa pojkar. Vi ser här tydligt en av orsakerna till de oordnade sexuella förbindelserna, som varken tillfredsställer ande eller kropp. Vi vill emellertid ännu en gång betona att vi med ”ordnad” inte menar evigt trogen utan tillfredsställande. Man måste också komplettera denna ungdomsledares redogörelse med att ungdomarna löper stora risker, om de inte hittar en partner snabbt. Ty otillfredsställelsen framkallar inte endast sexuella underlägsenhetskänslor, utan också skrytsamhet. Den driver ut dem ur organisationen och framkallar — om det finns minsta anlag för det en psykisk sjukdom, som ofta förvärvas under barndomen och består av en översvämmande aktivitet av såväl medveten som omedveten sexuell inbillning. På denna grundval uppstår allvarliga sexuella störningar i förbindelse med onaniskuldkänslor. Därför är det mycket viktigt för dessa ungdomar att så snart som möjligt komma till en rådgivningsbyrå, som tillsammans med organisationens ledning kan vidta de nödvändiga åtgärderna, för att ge dem klarhet och lösa partnerproblemet i organisationen. Ju tidigare ungdomen får klarhet och ju snabbare organisationen reagerar, desto mindre blir faran. Ju längre isoleringen varar, desto nödvändigare blir en komplicerad behandling, som inte kan komma i fråga för massan av ungdomar i dagens kapitalistiska samhälle.

3. När dessa pojkar springer efter borgerliga flickor på dansställen, skall vi inte tro att denna lösning verkligen tillfredsställer dem. Vad gäller sexuella förbindelser, är det fel att tro att allt som glimmar på dansställena är äkta guld. Erfarenheten visar att när sexuella företeelser tränger sig fram till ytan i en social grupp, då är sexuallivet i själva verket stört, söndertrasat och otillfredsställande för varje enskild individ i gruppen. Vi bortser från det faktum att den proletära klassmedvetna ungdomen dessutom måste göra våld på sig själv, om den vill anpassa sig till småborgerliga underhållningskretsar och deras konventioner.

En gruppledare från Neukölln, som jag talade med om detta problem, ansåg att vissa proletära ungdomar inte alls behövde göra våld på sig själva för att anpassa sig till småborgerliga

underhållningskretsar och deras konventioner, eftersom de befinner sig mitt ibland dem. Den proletära ungdomen har ett behov av att apa efter borgarklassen i allt: kläder, dans, umgängesvanor, o.s.v. Därför är det också mycket svårt för den proletära ungdomsrörelsen att vinna över dessa ungdomar.

Jag tror att denna kamrat förenklar saken. Många av dess proletära ungdomar, som inte tillräckligt eller inte alls berörts politiskt av den revolutionära rörelsen, bär på en inre motsägelse. Å ena sidan gör den proletära tillvaron dem annorlunda än borgerliga ungdomar. Den skapar en revolutionär kärna i dem, som uttrycks i deras tankar, hållning och attityder. Men samtidigt är de utsatta för den borgerliga omgivningen med dans, m.m. och försöker då imitera den borgerliga livsstilen. Denna motsättning finns inte hos den unge borgaren och är egen för den unge proletären. Och det var just detta kamraten uttryckte: ”Där borta, på dansställena, där sitter de proletära pojkarna och flickorna som dockor, dels för att inte skrynkla sina kläder och dels för att visa gott socialt uppförande. Allt ser så skattretande ut, men de erkänner inte sin egen löjlighet. Det är ju modernt, så gör borgarna också”.

Det är vår plikt att förstå dessa motsättningar, att upptäcka metoder som kan lösa dem, att ge dessa ungdomar klarhet och få dem att ansluta sig till våra led. Vi skall undersöka detta i detalj i sista kapitlet.

4. Den första kamraten har fullständigt rätt, när han säger att den bästa förklaring är värdelös, om man inte kan finna någon partner. Och han har rätt i att samhällets uppdelning i olika skikt försvårar valet av partner. Men dessa svårigheter är grundläggande företeelser i det kapitalistiska samhällssystemet och kan inte avskaffas inom detta system. Ungdomen lider oerhört just därför att dess mognande sexualitet kommer i skarp motsättning till de rådande sociala förhållandena, både vad gäller uppfostran innan puberteten och den nuvarande sociala situationen.

En annan svårighet för den proletära ungdomsorganisationen är förekomsten av klickar. En ungdomsfunktionär berättar:

”När jag övertog ledningen för Fichte-ungdomsgrupp i Neukölln, fanns där ett koteri av pojkar och flickor. Alla var dugliga ungdomskadrer. Alla kamraterna var mellan sexton och sjutton år. Men de hade ett osunt förhållande. Flickorna togs inte på allvar av pojkarna. Ömsesidiga skämt och gräl ledde till en brytning mellan pojkarna och flickorna. Flickorna isolerade sig och gick ut på egen hand. Det blev omöjligt att övertala dem att fortsätta med sitt ungdomsarbete. Pojkarna kunde inte förstå varför flickorna inte längre kom till dem. På gruppens fester dansade flickorna alltid med pojkar, som stod utanför organisationen. Kamraterna blev också slappare i ungdomsarbetet från den ena månaden till den andra. Man kunde inte längre lita på dem. Efter några månader gick dessa kamrater över till de ”röda stigfinnarna”. Det osunda förhållandet mellan flickorna och pojkarna hade förorsakat en brytning. Kamraterna hade inte förstått att befästa sina förbindelser med flickorna, som ville leva i kollektiv gemenskap”.

Vi måste syssla med sådana företeelser, ty de är säkra tecken på gruppens förestående sönderfall. Såvitt vi kan överblicka hela läget, har de två orsaker:

— Det allmänna kvinnoföraktet i det borgerliga samhället, vilket är förbundet med det för privatekonomin outhärliga mansherraväldet. Detta kvinnoförakt insuper pojkarna från sin tidigaste barndom. Klasssamhället uppfostrar alltifrån barndomen pojkarna för den patriarkaliska familjens syften, som vi skall behandla i kapitel V.

— Det systematiska åtskiljandet av könen. Repression mot sexuella förbindelser mellan pojkar och flickor, som leder i riktning mot starka homosexuella bindningar mellan pojkarna, så att klickar av pojkar och flickor uppstår här och där. Här är systematisk politisk och sexuell

upplysning om klassamhällets mål av avgörande betydelse.

I sista kapitlet skall vi återkomma till de organisatoriska problem, som har samband med detta. Här bifogar vi en annan redogörelse från samma ungdomskader, eftersom den belyser de yttre svårigheter som förvärrar den klickbildning:

”En annan gång bestämde vi oss för att göra en resa till X. Vi hade beslutat oss för att tillbringa natten i ett ungdomshärbärge. En vecka senare höjdes en kraftfull protest: Varför kan vi inte sova i en lada? Eftersom vi nu redan anmält oss till härbärget, kunde vi inte ta tillbaka det. Resultatet blev att två grupper på egen hand sov i en lada. De krävde att vi i framtiden alltid skulle sova i lador, eftersom man är för bunden i ett ungdomshärbärge. Man måste lägga sig klockan tio. Man måste ta hänsyn till andra grupper, o.s.v. Vi ser att sexualdriften är starkare än disciplinen. Vi bör lägga märke till att det i de flesta fall var flickorna som krävde att få sova i en lada”.

Här bildades en klick, eftersom ungdomarna inte kunde ha •samlag i härbärget, medan de däremot var ostörda i ladan. Tänker man på under vilka avskyvärda förhållanden ungdomarnas sexualliv utspelas i städerna och vilka skador detta medför, då förstår man att ungdomarna försökte lösa rumsfrågan på detta sätt. Därför protesterar vi mot alla som idag upprörs över sådant och förbjuder det.

Det faktum att ungdomarna känner hur lite förståelse de får från de vuxna i förhållande till sina behov spelar en helt avgörande roll i denna fråga. Ungdomarna vill inte heller låta de äldre ta ifrån dem deras partner. En duktig men isolerad ungdomsfunktionär har svårt att kämpa mot allt detta. Vi konstruerar inte denna motsättning mellan unga och ”gamla”: den finns i våra egna led. Det finns ingen annan utväg, om man inte vill tala för döva öron, än att erkänna könsmognadens verklighet och räkna med den medicinskt och politiskt. Eftersom vår proletära ungdom redan är invändigt förstörd genom uppfostran och utvändigt förstörd genom utsugning, hunger och prygel på anstalterna, så får vi inte förora da ännu mer ”moral”. Det vore meningslöst och skulle bara göra ungdomarna till våra egna fiender i stället för kapitalets fiender. Vi måste ta med alla faktorer i beräkningen, även våra egna sexuella hämningar, om vi vill undanröja den så skadliga antagonismen mellan ungdomar och vuxna, pojkar och flickor, gruppmedlemmar och gruppledare, och omvandla den till en sluten front mot vår enda fiende: kapitalet och dess knektar. Den som inte vill eller inte kan se dessa saker som de verkligen är, den som sprider ut borgerliga moralpredikningar, han gör sig till ungdomens fiende såsom kapitalets omedvetna försvarare. Han måste bekämpas, ty han motarbetar den arbetande ungdomens sammanslutning för kampen mot klassfienden.

Ett särskilt grymt kapitel i den kapitalistiska ordningen är *vårdanstalterna*. Processen mot anstalterna (fallet Scheunen, m.fl.) visar den ledande roll, som här spelas av förvirringen rörande ungdomarnas och lärarnas sexualproblem. Ett exempel för att förklara för den proletära ungdomen i vilken utsträckning den sexuella frågan är en fråga om deras politiska ställning i det kapitalistiska samhället.

I juli 1931 rymde sex flickor från en vårdanstalt i närheten av Berlin, där flickor i åldrarna fjorton till nitton år (och nio ”lärarinnor”) befann sig. Det var ständiga stridigheter och slagsmål mellan eleverna och lärarinnorna. Vilken var den verkliga orsaken? Alla flickorna hade sexuella förbindelser med pojkar i omgivningen. Oftast gick de ut på kvällen och återvände sent på natten, i allmänhet genom fönstren. Många av dem gick till olika pojkar varje natt. Några hade varaktiga förbindelser.

Varken pojkarna eller flickorna kände till preventivmedel eller hur de kunde skydda sig mot könssjukdomar.

Av elva flickor var fyra smittade och några var gravida. Lärarinnorna hade homosexuella förbindelser med varandra, vilket flickorna (genom rummets placering) kunde iaktta, utan att lärarinnorna anade det. Det fanns också förbindelser mellan lärarinnor och elever. Genom tittandet blev flickorna mycket upphetsade och blev inte lugna, förrän de haft samlag med sina pojkar. Men många av dem led av sexuella störningar, så att de inte fick denna ro. Två flickor var homosexuella. Många andra, som hade samlag med pojkar, blev ständigt homosexuellt upphetsade av tittandet. De var inte medvetna om sambandet mellan deras upphetsade tillstånd och de framkallade (men omedvetna) homosexuella tendenserna. Men det framstod klart för dem, att konflikterna med lärarinnorna berodde på deras sexuellt upphetsade tillstånd.

En gång begärde de av ledningen ett informationsföredrag om könssjukdomar. Man talade länge och väl om saken, föredraget blev inte av. Därefter utbröt en revolt. Alla rutorna krossades och lärarinnorna misshandlades. Ledningen brydde sig inte alls om flickornas centrala problem, deras sexualitet, fast de visste vilken roll de förträngda sexuella behoven spelade i konflikterna med lärarinnorna. Blev en flicka ertappad, så undersöktes hon av en läkare nästa dag. Detta var höjden av vishet!

Flickorna fick inte dålig omsorg, men prygelstraffet gjorde dem upproriska och fick dem att rymma. Det förekom också vilda scener, när en flicka skulle hindras från att gå ut. Det är viktigt att veta, att — enligt vad flickorna själva sade — de själva provocerade grälen, när de kände sig förhindrade i sitt sexualliv av anstaltsmaskineriet.

Vems var felet? Flickornas? Inte alls. De försvarade envist sin rätt till naturlig sexualitet. (På anstalterna började svårigheterna alltid vid könsmognaden, alltså när flickorna började få sin menstruation). Var det lärarinnornas fel? Nej, de fick ju inte själva ha ett normalt, öppet sexualliv och tvingades nöja sig med homosexualitet. Skulden vilar endast på denna förtryckta ordning (i form av bestar som pratar strunt om ”kultur” och ”folkets väl”), som gör unga, friska flickor vilda och förvandlar lärarinnorna till lejonämjare. Och skyldiga är också alla dessa ”stora lärda”, som skriver tjocka luntor om ”objektiveringen av den transcendentala perceptiva viljans immanenta principer”, ”kulturpubertets”-predikarna, pratmakarna av guds nåde, alla dessa fåfänga och obildade lakejer till kapitalet, som missbrukar vetenskapen för att göra ungdomen verklighetsfrånvärd och därför har titlar och ära. Skyldiga är de socialdemokratiska ledarna med sin översvallande liberalism och sina sentimentala fantasier, som vill kröna det skamliga, raffinerade folkförräderiet med socialismens gloria.

”Den som hamnar där, tycker jag synd om.” Dessa ord från en flicka på anstalten uttalar domen över detta gissel, som vilar tungt över den arbetande och lidande befolkningen.

De sexuella förhållandena på dessa anstalter skiljer sig inte från de i tukthusen. Och lösningen är lika enkel som den man fann i Sovjetunionen: krossa den kapitalistiska statsapparaten och oskadliggör alla som motsätter sig frigörelsen från dessa brott. Då uppstår plats för åtgärder, som fullständigt förhindrar anstaltsuppföstran.

V. Innebörden av repressionen mot ungdomens sexualliv under kapitalismen

Vilket samband finns det mellan den kapitalistiska samhällsordningen, dess sexualordning och sättet ungdomens sexualitet behandlas på? Vilken innebörd har den sexuella repressionen mot ungdomen?

De flesta ungdomar (med undantag av de helt klassmedvetna unga proletärerna) accepterar repressionen mot sitt sexualliv som något naturligt och normalt, något man inte skall ändra på. Låt oss jämföra det lilla antal ungdomar som lever ett tillfredsställande sexualliv med de övriga som inte kunnat frigöra sig från den borgerliga familjens, skolans och Kyrkans inflytande, de som lever avhållsamt, onanerar eller trasslar in sig i en s.k. platonisk kärlek och försjunkar i dagdrömmar. Vi kan då genast slå fast att de ungdomar som har en klar föreställning om sexuella frågor — vars flertal kommer ur proletariatet — öppet revolterar mot hemmet, skolan och Kyrkan, medan de sexuellt hämmade ungdomarna — som huvudsakligen kommer ur småbourgeoisien — i allmänhet är ”mycket duktiga” söner och döttrar. Detta är ingen tillfällighet, det har en reell betydelse. Familjen och skolan utgör faktiskt i våra dagar ur politisk synvinkel inget annat än *den borgerliga samhällsordningens verkstäder för tillverkning av duktiga och lydiga undersåtar. I sin traditionella gestalt är fadern den borgerliga auktoritetens och statsmaktens representant i familjen.* Statens auktoritet kräver samma lydiga och underdåniga attityd av de vuxna, som fadern kräver av sina barn, när de är små eller unga. Frånvaro av kritiskt tänkande, förbud att protestera och frånvaro av personliga åsikter är karakteristiskt för relationerna mellan familjetrogna barn och deras föräldrar, liksom för auktoritetstroga anställdas och tjänstemäns relationer till staten eller för de oupplysta, icke-klassmedvetna arbetarnas förhållande till fabriken direktör eller ägare. I samma utsträckning som klassmedvetandet utvecklas i den proletära familjen, förändras också föräldrarnas inställning till barnen, även om detta är den svåraste borgerliga attityd att förändra och den som tar längst tid.

Sambandet med den sexuella repressionen är följande: förtrycket av de sexuella spänningarna och önskningarna kräver en stor dos psykisk energi av varje individ. Detta hämmar och skadar aktivitetens, förnuftets och den kritiska förmågans utveckling. Däremot, ju sundare och kraftigare sexualiteten utvecklas, desto friare, mera aktivt och kritiskt blir individens uppförande. Men just detta tolereras inte av kapitalismen, som ivrigt försvarar auktoriteten och traditionen. *Inskränkningen av den psykiska aktivitetens och kritikens frihet genom den sexuella repressionen är en av den borgerliga sexualordningens viktigaste uppgifter.*

Det är därför i ett helt tydligt syfte bourgeoisien står för ett bevarande och förstärkande av familjemoralen, med alla till buds stående medel. Som vi redan har sagt, är ju den borgerliga familjen framför allt dess undersåtefabrik.

Avhållsamhetsmoralen krävs särskilt strängt under puberteten, eftersom ungdomen för det mesta just i denna ålder börjar revoltera mot familjen; varje individs sexuella behov gör uppror mot förtryckarna. Just under pubertetsåren framträder de mest tillspetsade konflikterna mellan ungdomarna och deras föräldrar. Såvida han inte varit fullständigt förtryckt, som exempelvis i köpmanna- och tjänstemannakretsar, börjar han nu revoltera allt starkare mot tvånget att tillbringa söndagseftermiddagarna tillsammans med de vuxna /på ett värdshus under långtråkiga samtal/¹ alla ungdomar, pojkar och flickor, börjar förr eller senare och mer eller mindre klart ana, att de hör hemma någon annanstans, bland andra ungdomar, att de har långtråkigt tillsammans med de

¹ står ej i tyska uppl. (ö.a.)

vuxna, att de längtar efter luft, sol, motion och sexuella förbindelser.

Om vårt revolutionära upplysningsarbete inte når dessa ungdomar, sjunker de efter en kort och fruktlös period av kamp mot föräldrarna ned i den tröstlösa familjeatmosfären, som förhindrar allt politiskt liv och genomsyrar dem så med den borgerliga ideologin, att de på sin höjd ansluter sig till den borgerliga ungdomsrörelsen eller den reaktionära nazistiska rörelsen. Vi får inte undgå att se sambandet: den nationalsocialistiska rörelsen rekryterar främst ur den småborgerliga ungdomen och tar tillsammans med Kyrkan och Kapitalet ställning för bevarandet av den borgerliga familjen och ungdomens kyskhet; förutom revolutionära fraser står den nationalsocialistiska rörelsen för paroller som innebär kvinnans fullständiga förslavning (längre fängelsestraff för aborter, ”kvinnans plats är vid spisen”, vägran att ge kvinnor jämställdhet i politiska organisationer); den nationalsocialistiska ideologin skyddas alltså av den borgerligt-kapitalistiska familjeideologin.

Det är den revolutionära ungdomens uppgift att bringa klarhet i den övriga ungdomens led.

I denna kamp att frigöra alla ungdomar från familjens kedjor, som förbereder dem för den politiska reaktionen, måste vi vara beredda på att möta stora svårigheter.

Den borgerliga familjens uppgift är att uppfostra undersåtar och att göra de unga redo för äktenskapet. Men eftersom kvinnans och barnets sexualliv och ekonomiska tillvaro är ännu svårare utanför det legala äktenskapet, ofta t.o.m. mycket riskfylld för alla som inte åtnjuter detta skydd, så spelar familjen under kapitalismen en mycket viktig roll såsom en skyddsinnrättning för de förtryckta kvinnorna och barnen. Därför försvarar proletära kvinnor äktenskapet så ofta odh så lidelsefullt. Ty äktenskapsinnrättningen innebär oftast nöd och tortyr, inte bara i borgerliga och småborgerliga kretsar, utan också långt in i proletariatet. Det finns en motsättning i familjeinnrättningen, som samtidigt både stärker och undergräver den. Å ena sidan är familjen en av privatekonomins viktigaste strukturer, men å andra sidan förstörs den arbetande befolkningens familjer genom massarbetslösheten och den av lönesänkningarna framkallade nöden; de proletära kvinnorna och ungdomarna måste arbeta för sitt uppehälle eller stämpla på arbetslöshetsbyrå och blir så uttröttade av åratals arbetslöshet, att spänningarna som oftast finns i familjen ibland växer till outhärdligt hat. Många proletära familjer krossas alltså såväl av inre svårigheter som av det yttre ekonomiska trycket. Situationen är knappast annorlunda i småbourgeoisien, bortsett från äktenskapets småborgerliga upplösning, även om familjelivet i denna klass ofta döljes av hycklande känslsamhet och fraser om ”det ljuva hemmet”, m.m. Ju mer massornas ekonomiska nöd under kapitalismen direkt berör den småborgerliga familjen, desto snabbare faller de hycklande fraserna och desto klarare framstår situationen sådan den verkliga är. En mängd ungdomar går under moraliskt på grund av föräldrarnas våldsamheter och gräl, om de inte dras in i den proletära ungdomsrörelsen. Om de inte gör det, förbrukas deras bästa krafter i konflikterna med familjen.

Men ungdomarnas kamp mot den efterblivna familjen får inte låta oss glömma sakens andra sida, nämligen att ungdomarna samtidigt är djupt bundna till sina föräldrar och såväl moraliskt som materiellt beroende av dem.

Genom sin materiella självständighet blir den proletära ungdomen ofta mindre beroende. Kyrkan, beväpnad med hela sitt fördumningsmaskineri, sina fraser om Gud, sin eviga vilja och sitt visa förutseende, kastar sig genast in i striden för att förstärka barnens beroende av föräldrarnas skydd och deras underkastelse under auktoriteten, när det gäller att upphöja äktenskapet och familjen — som är mycket avlägset människornas kritiska förnuft — till de överjordiska regionerna. Ty, vi kan aldrig upprepa detta tillräckligt starkt och tydligt, för barnen och kvinnan utgör fadern i sin

nuvarande gestalt den rådande ordningens och moralens representant. Och eftersom påven stöder den rådande ordningen, är han bara konsekvent, när han uppmanar sina trogna att lyda Guds lagar, som kräver att kvinnan och barnen skall vara lydiga och underdåniga mannen och fadern liksom den evige Gud.

När vi på det antireligiösa museet i Moskva ser helgonbilder från tsartiden, som föreställer antingen Jesus i tsarkläder eller tsaren med ett Jesushuvud, då förstår vi lätt hela sammanhanget: Gud och Jesus är överjordiska projektioner av kejsaren och auktoriteterna för de vuxna och av fadern för barnen och ungdomarna. Kejsaren och auktoriteterna spelar samma roll i de vuxnas känsloliv och framkallar samma attityd av underkastelse och kritiklöshet, som fadern tidigare spelade i barnens liv.

Familjens politiska roll är inte uttömd med detta, men det är ändå dess viktigaste politiska funktion. Inte i någon annan av det borgerliga samhällets inrättningar tar sig ungdomens auktoritära underkastelse så kraftiga uttryck som i familjen; inte i någon annan inrättning börjar denna underkastelse verka så tidigt på barnets psykiska organism som i familjen. Vi ser alltså återigen att underkastelsen i familjen i allmänhet går hand i hand med en bindning till den rådande ordningen och att ungdomens revolt mot familjen ofta innebär ett första steg på vägen till den medvetna kampen mot den kapitalistiska samhällsordningen. Det är ingen tillfällighet att den revolutionära proletära ungdomen mycket tidigt lösgör sig från familjen genom sitt tidiga deltagande i produktionsprocessen, medan den reaktionära ungdomen i allmänhet är mycket bunden till familjen. Det är inte heller någon tillfällighet att den sovjet-ryska socialistiska staten lägger så stor vikt vid ungdomens självständighet, dess oberoende i förhållande till familjen, dess kritik av föräldrarna samt avlägsnandet av föräldrarnas makt över barnen. Familjen utgör för det mesta kapitalets och reaktionens bålverk inom den förtryckta klassen. Inom de egna fyra dystra väggarna glömmet den annars klassmedvetna fadern ofta sin revolutionära inställning. Hemma hos sig själv blir han den brutale patriarken och härskare över kvinna och barn. Och därmed tjänar han helt omedvetet den politiska reaktionen. Ty en sådan familjemiljö förlamar och förstör ungdomens entusiasm och kraft, som den så väl behöver för att bekämpa den härskande samhällsordningen.

Låt oss titta närmare på området, där föräldrarnas auktoritet tar sig skarpast uttryck: nämligen barnens sexualliv. Den sexuella ångesten och förtviningen samt uppkomsten av auktoritetsrädsla hos barnen på grund av deras sexuella önskningar, tankar och handlingar utgör kärnan i den psykiska apparat, med vars hjälp föräldrarna underkastar ungdomen kapitalet.

Det är av föga vikt om detta förtryck och denna underkastelse av ungdomen når framgång genom stränghet eller överdriven ömhet. De båda metoderna hänger intimt samman och används i regel samtidigt; eller så är den ena föräldern brutal och den andra mycket öm. Resultatet blir alltid osjälvständiga ungdomar. När borgerliga uppfostrare säger att sexuell frihet gör ungdomen omöjlig att uppfostra, svarar vi: Visst, men omöjlig att uppfostra för *kapitalisternas* syften.

Deras psykiska och sexuella misär är först och främst ett resultat av det sexuella förtrycket genom föräldrarna, till vilket sedan kommer det intellektuella förtrycket genom skolan, den andliga fördumningen genom Kyrkan och slutligen det materiella förtrycket och utsugning genom företagaren och fabriksägaren.

På grund av sin materiella nöd och hela sin sociala situation befinner den proletära ungdomen sig i klasskampens första led. Breda skikt av stor politisk betydelse kan emellertid inte utveckla sina politiska kampmöjligheter till fullo på grund av sitt beroende av de i allmänhet konservativa föräldrarna. Denna faktor spelar en oerhört mycket större roll bland den /småborgerliga än bland

den² proletära ungdomen. Det finns tyvärr fortfarande bara ett litet antal kommunistiska föräldrar, som kan tillämpa sin klassmedvetna uppfattning även gentemot sina barn. Detta fåtal utgör en modell, som alla borde efterbilda.

För att dra in dessa ungdomar i klasskampen, är det nödvändigt att ta särskild hänsyn till deras familjeband. Vägen till klasskampen går via kampen mot familjen och de proletära föräldrarnas förståelse av den borgerliga familjens reaktionära roll. /Och detta genom metoder vars exakta utseende vi inte kan förutsäga nu.³ Men eftersom bourgeoisie använder ett effektivt redskap för att uppnå underkastelse genom att inpränta rädsla för sexuella ting, är det inte möjligt att göra den småborgerliga ungdomen medveten om föräldraauktoritetens roll och därmed om klassamhällets auktoritära roll, om man inte inför dessa ungdomar erkänner att sexualiteten är en enkel och naturlig sak, som de måste ta ställning för och med full rätt försvara i kamp mot alla som förtrycker dem.

Innan vi går över till frågan om det är möjligt att avskaffa eller bara mildra ungdomens sexuella nöd under kapitalismen, måste vi diskutera en punkt som hittills försumrats i alltför hög grad i proletariatets kamp mot religionen. Ett klagörande av denna fråga kommer att påskynda ungdomens seger över sin intellektuella förslavning.

Medan skolan övertar föräldrarnas auktoritära och intellektuella förtryck av ungdomen, fortsätter Kyrkan framför allt med det sexuella förtrycket, som utgör den viktigaste individuella grundvalen — detta kan inte upprepas för ofta — för det kapitalistiska systemets andliga mörkläggnings av den kritiska förmågan.

Det är ingen tillfällighet — tvärtom — att de katolska ungdomarnas ”konfirmation” sammanfaller nästan exakt med den begynnande könsmodnaden. Stod barnen redan tidigare under Kyrkans inflytande, så hamnar de i pubertetsåldern helt i Kyrkans våld genom konfirmationen och bikten, den katolska Kyrkans allsmäktiga redskap. Det är ingen hemlighet att den viktigaste frågan i bikten inte är om man har stulit eller ej, utan om man gjort sig skyldig till ”orena” handlingar, dvs. om man onanerat eller haft utomäktenskapliga sexuella förbindelser. Bikten innebär en permanent påminnelse om de sexuella skuld känslor, som föräldrarna sedan den tidigaste barndomen inympat i barnen för att undertrycka deras nyfikenhet och sexuella handlingar. Under bikten får ungdomarna ständigt höra att det sexuella är en svår synd och att den högsta auktoriteten, Gud, ser allt och straffar allt ont pojkar och flickor gör. Vi tänker inte tala om den enorma olycka detta ställer till med för miljontals av dagens könsmodnande ungdom i världen. Här föds deras onaniångest, som sedan krossar dem och gör dem verkligt sjuka; härifrån utvecklas deras ångesttillstånd och allvarliga hypokondriska tillstånd; här lägges grundvalen för deras framtida sexuella störningar.

Om det mänskliga samhället idag inte styrdes av bankirer och präster som utnyttjar religionen på ett så glänsande skickligt sätt; om sexualvetenskapen inte stod i kapitalets tjänst, om den använde sin erfarenhet på ett riktigt och konsekvent sätt för att kritisera det borgerliga samhället, då skulle vi dra den självklara slutsatsen att Kyrkan, genom sitt inflytande över ungdomens sexualitet och sitt direkta, reaktionära inflytande över de utsugna, är en av klassamhällets skadligaste inrättningar. Därför vore inget straff hårt nog för dem som mycket ofta helt medvetna om den olycka de ger upphov till inte endast kan fortsätta sina obeskrivliga missdåd, utan också blir högt avlönade för dem.

Sambandet mellan den kyrkliga reaktionen och den sexuella repressionen är inte någon likgiltig

² /... / står ej i franska uppl. (a.ö.)

³ står ej i tyska uppl. (ö.a.)

fråga. Det gäller att lösgöra den kristna ungdomen, och den som står denna ideologiskt nära, från Kyrkans inflytande och att inordna dem i vår kamp mot Kyrkan, den borgerliga familjen, den reaktionära skolan och det kapitalistiska samhället, ty det rör sig om barn till utsugna arbetare, tjänstemän och bönder. Men vi måste med siffror och fakta kunna bevisa för dessa ungdomar att Kyrkan står i kapitalets tjänst.

När påven senast (i sin encyklika "Om det kristna äktenskapet" i december 1930) tog ställning för kapitalismens räddning och den kristna "moralens" och äktenskapets bevarande, sade han först:

"Kärleken förutsätter mannens herravälde över kvinnan och barnen samt kvinnans (och barnens) frivilliga underkastelse och beredvilliga lydnad, vilket aposteln beskriver med orden: "Kvinnorna (och barnen) skall vara underdåniga sina män (och fäder) liksom Herren, ty mannen är kvinnans överhuvud (och fadern är barnens överhuvud) liksom Kristus är Kyrkans överhuvud."

Sedan rekommenderar han "andliga övningar" mot massornas nöd och manar dessutom de rika:

"De som lever i överflöd får inte använda sina pengar och ägodelar till onyttiga utgifter eller helt enkelt förslösa dem. De måste använda dem till att på bästa sätt sörja för dem som saknar det nödvändigaste."

Om vi säger ungdomarna i de kristna ungdomsrörelserna att de står i motsättning till Kyrkan, eftersom de har sexuella aktiviteter precis som den ateistiska ungdomen, bara mindre medvetet och mera stört, då svarar de oss, att de med Kyrkans och den Helige Andes hjälp skall få kraft att inte onanera och att övervinna sin sexualitet. Då måste man inte bara tala med dem om de risker detta krossande av sexualiteten medför för deras hälsa, utan man måste också förklara det lurendrejeri de är utsatta för, genom att visa och bevisa sanningen om Kyrkan för dem. Som exempelvis följande faktum: medan man 1930 strök mer än 1.693 miljoner mark ämnade åt invalider, arbetslösa, barnutspisning, m.m. ur statsbudgeten, medan skolor och sjukhus stängdes, medan människor dog på gatan och antalet självmord bland ungdomar ökade fruktansvärt, ökade Kyrkan sin inkomst genom statliga bidrag från 40 miljoner mark 1923 och 71 miljoner mark 1928 till 86 miljoner mark 1929. Dessa ungdomar borde själv försöka förstå varför Kyrkan i tider av yttersta nöd inte följer sina egna uppmaningar, varför den inte avstår från något åt de fattiga utan tvärtom ökar sin inkomst på deras bekostnad. Ty dessa inkomster säkras genom beskattning av den fattiga befolkningen. Med andra ord: de fattiga ger, utan att ana det, staten de ekonomiska medlen till sin egen förslavning.

Som detta exempel visar (olyckligtvis kan vi inte inom ramen av denna bok framlägga allt material, vilket vore önskvärt) måste man utveckla hela den kyrkliga och kapitalistiska bakgrunden, när man talar om ungdomens sexuella misär. Annars hamnar vi fel och tränger inte fram till frågans kärna. Man löper då risk att inte ge riktiga svar, när ungdomen undrar hur de skall finna en lösning på sin sexuella nöd.

Den grundläggande frågan är följande: *kan borgarklassen lösa ungdomens sexuella problem inom sina egna ramar?* Vi svarar: Nej, under kapitalismen, så länge borgerlig ekonomi och borgerlig uppfostran råder, finns ingen lösning på detta brännande problem för massan av ungdomar. I liberala borgerliga kretsar talas det visserligen mycket om ungdomens misär, men vi måste se lite närmare på hur de tänker eller säger sig tänka, och hur de handlar i verkligheten. Är de verkligen beredda att ge ungdomen total självständighet och ett sexualliv som motsvarar deras ålder? Är de verkligen beredda att medge ungdomen sexuella förbindelser, när de är nödvändiga och när avhållsamheten skadar deras hälsa? Är de beredda att upphöra att skrämna ungdomen med upplysningsfilmer om könssjukdomar, som är så allmänfarliga att några ungdomar alltid blir illamående under visningarna? (I dessa filmer lägger man 98 % av vikten vid injägandet av

sexualliv och framförandet av avhållsamhetsideologin. Endast 2 % lägges på de nuvarande möjligheterna till tillfrisknande och 0 % på förebyggandet av könssjukdomar). Är de beredda (och förmår de) att officiellt avskaffa den sexuella dubbelmoralen, så att ungdomar ur småbourgeoisien kan ha sexuella förbindelser med flickor ur sin egen miljö och inte med prostituerade? Är de beredda (och ger deras system dem möjlighet) att förutsättningslöst ge ungdomen fria preventivmedel i de sexualrådgivningsbyråer som måste upprättas? Kommer borgarklassen att stryka abortparagrafen och kommer den att tillåta avbrytandet av graviditeten för ungdomar, gratis och på allmänna kliniker, om ett preventivmedel inte fungerar? Kan borgarklassen lösa ungdomens bostadsproblem, så att denna inte längre behöver föra en karikatyr av ett sexualliv i portgångar och bakom staket, så att alla unga får möjlighet att vara ensamma med sina partners? Är de slutligen beredda att uppfostra sina barn sexuellt på ett sådant sätt, att de senare kan inleda och även föra ett riktigt sexualliv?

Statistik från en sexualrådgivningsbyrå i Berlin fastslår att 44 % av alla rådsökande bor i ett rum och kök och i 20 % har bara ett rum med del i ett kök. De bor i 240 fall med 3 personer och i 76 fall med 4. 5 % av alla rådsökande bor bara i ett rum med kokvrå med 3-5 personer. En tredjedel har ingen egen säng, utan delar den med andra, ofta med mer än en person.

327 fall med	3 personer
354 „ „	4 „
187 „ „	5 „
81 „ „	6 „
47 „ „	7 „

Nej, på grund av sitt ekonomiska system som vilar på en privilegierad minoritets utsugning av majoriteten, kan borgarklassen inte lösa ungdomens sexuella problem. Den kan inte ens tillfredsställa den proletära ungdomens hunger. Och detta är dock en första förutsättning för sexualfrågans lösning.

Enligt uppgifter ur ”Statistisk årsbok för tyska riket 1930” begick 11.239 män och 4.797 kvinnor självmord 1928; av dessa 3.563 män och 1.440 kvinnor mellan 15 och 30 år. Vi vet att de föll offer för den materiella och sexuella nöden. I genomsnitt 47 människor varje dag! Sedan dess har antalet ökat oerhört. Så ser de ömhjärtade demokraternas ”pacifism” ut, de som inte tål att se blod.

Vi tänker inte föra en lång, teoretisk diskussion här om orsakerna till att borgarklassen aldrig kan ändra sin sexualordning. Det har gjorts på annat håll. När sexualiteten frigör sig från sina gamla borgerliga kedjor, då är det inte borgarklassen som uppmuntrar eller önskar detta: det sker mot dess vilja. Det är inte bara ett tecken på den borgerliga moralens förfall, utan på hela det borgerliga systemets förfall.

Ungdomar utan klart klassmedvetande, som exempelvis de socialdemokratiska, påstår ofta — genom att hänvisa till de sexuella friheter som uppnåtts och vilka ungdomen åtnjuter idag — att ungdomens sexuella frigörelse är möjlig under kapitalismen utan en social revolution. Dessa ”friheter”, anser de, utgör det bästa beviset. Vi måste visa dessa ungdomar, att de misstar sig. Ty detta är ingen sexuell frigörelse. Det är visserligen sant att ungdomen lever annorlunda sexuellt idag än för trettio år sedan. Det är också sant att familjen och Kyrkan har förlorat mycket av sitt inflytande över en viss del av ungdomen. Men detta har bara skett tack vare det revolutionära upplysningsarbetet. Vi får emellertid inte kalla dagens sexuella gyckel för ”sexuell frigörelse”. Hur ser verkligheten ut? I vilket psykiska och fysiska tillstånd ger sig ungdomen i kast med detta ”friare” sexualliv? Har inte ungdomens svårigheter blivit större, eftersom deras sexualitet blivit så

störd i familjen under barndomen och sedan i skolan, att de blivit invärtes oförmögna att inleda och genomföra ett tillfredsställande sexualliv? Har å andra sidan inte ungdomarnas växande deltagande i ungdomsföreningar medfört en lättnad tack vare ungdomskamraternas riktiga inställning, men har detta inte också lett till en skärpning av problemen på grund av den ovana omgivningen? Har samhällsvården i form av naturvetenskaplig upplysning, socialhjälp, m.m. ökat i samma utsträckning som den borgerliga moralen förföll och ungdomarna började strömma till ungdomsföreningarna, instinktivt medvetna om den olösliga motsättningen mellan den nuvarande familjen och ungdomen? Har inte de sexuella störningarna och självmorden av sexuella orsaker ökat oerhört under de senaste åren? Den socialdemokratiska ungdomen måste inse hur auktoritär och sexuellt moraliserande dess partis inställning till den är. Borgare och präster av alla slag kommer att säga: ”Ja, ungdomens sexuella misär kommer sig av att dess moral är uppluckrad och det är bolsjevikernas fel.” Vi svarar dem (och vi kan bevisa det in i minsta detalj) att det är det sexuella och materiella förtrycket av ungdomen, som har undergrävt denna moral; att det rör sig om — vilket redan den amerikanska borgerliga domaren Lindsey insåg en oundviklig sexuell revolt av ungdomen, men en revolt som inte alltid leder till ett klart klassmedvetande, eftersom vi inte omvandlat denna fruktlösa sexuella revolt till en fruktbar revolutionär kamp. Denna omvandling hade gett en mening åt helheten. Det borgerliga samhällets ekonomiska utveckling, kapitalismens oförmåga att på ett tillfredsställande sätt reglera människornas ekonomiska relationer och dess fortskridande sönderfall garanterar, helt oberoende av vårt ingripande, denna morals slutliga upplösning.

Vi har inte undergrävt moralen och inte heller förorsakat de ekonomiska kriserna. Vi har inte krossat familjen. Det kapitalistiska systemet gör själv allt detta. Vi uppfyller vår plikt som revolutionär ungdom och revolutionärt parti, endast om vi påskyndar denna smärtsamma process, som störtar massorna i elände, om vi dödar det som håller på att dö och bygger upp en ny mänsklig samhällsordning. En samhällsordning som definitivt gör slut på klassherraväldet, den ekonomiska utsugningen och den intellektuella och sexuella förslavningen, som äntligen tillfredsställer människornas sociala strävanden och säkerställer tillfredsställelsen av deras grundläggande behov såsom hunger, kärlek, kulturella strävanden ...

VI. Den sociala revolutionen som förutsättningen för sexuell frigörelse

Om ungdomens sexuella problem inte kan lösas under kapitalismen, måste vi kunna bevisa för massan av ungdomar att socialismen kan lösa detta problem. Det är inte svårt för oss att bevisa detta idag: vilket land på jorden har gjort lika mycket för ungdomen som Sovjetunionen?

I vilket land är ungdomen verkligen fri? Vilket land har på allvar gripit sig an ungdomens sexuella frigörelse och vilka länder eller partier har nöjt sig med prat eller till och med stärkt det kapitalistiska förtrycket av sexuallivet? Sovjetunionen har befriat ungdomen och Italien har skärpt förtrycket. Detta är fakta.

Varför har Sovjetunionen redan nu kunnat vidta en lång rad åtgärder med sikte på sexuell frigörelse? Det har kunnat göra detta, eftersom det inte har något intresse av den sexuella repressionen, eftersom det har avskaffat den kapitalistiska ordningen och verkligen genomfört den socialistiska revolutionen. Vi kommer inte att bli förstådda av ungdomar som saknar inriktning eller är politiskt obildade, om vi inte kan förklara den socialistiska revolutionens natur mycket noga för dem. Den revolutionära ungdomens djupgående politiska bildning är en första förutsättning för detta. Denna är emellertid ännu inte genomförd på ett sätt som motsvarar dagens politiska situation. Om vi vill organisera ungdomens sexuella kamp, om vi vill upplysa ungdomen om hela bakgrunden till dess sexuella misär och därigenom vinna över den till oss, då måste vi först kräva att organisationerna inrättar politisk skolning och själva aktivt bidra till att förverkliga denna skolning. Annars står vi avväpnade inför en ung nationalsocialist, som är lika genomsyrad av "teorin" om skillnaden mellan svindelkapital och skapande kapital som av den lögnaktiga ideologin om "den tyska mannens ära". Ty vi måste kunna visa honom att det inte finns någon skillnad mellan judiskt kapital och icke-judiskt kapital, att Thyssen är en lika stor utsugare som Rothschild och att judarna själva är uppdelade i klasser. På samma sätt måste vi kunna visa honom att kapitalet, med hjälp av kyskhetsideologin, gör honom till en trogen anhängare av just det han tror sig bekämpa.

Grundvalen för allt socialt liv, alltså även för sexuallivet, är ekonomin, produktionen av de livsnödvändiga artiklarna. Det sociala livets och även sexuallivets form bestäms av produktions- och distributionssättet. I det mänskliga samhällets första början, när produktionsmedlen ännu var outvecklade, utfördes arbetet gemensamt och produkterna fördelades efter arbetsprestationen (urkommunism). En arbetsfördelning uppstod när redskap började användas; då uppstod bytet av produkter och därmed marknadsekonomin. Ju större framsteg redskapens tekniska utveckling gjorde, desto mer delades arbetsprocessen upp. De mest skilda hantverksgrenar uppstod. Men när de stora maskinerna uppfanns, då fanns redan å ena sidan grupper som hade tillräckliga medel för att kunna skaffa sig maskiner och å andra sidan småhantverkare som ruinerades, eftersom deras produkter var mycket dyrare än de maskintillverkade. Maskinernas ägare kunde alltså låta de ruinerade hantverkarna arbeta med maskinerna som arbetare. På detta sätt delades samhället upp i en kapitalistklass, produktionsmedlens ägare, och en lönearbetarklass, proletärerna som bara ägde sin arbetskraft. Så uppstod kapitalismen, marknadsekonomins högsta stadium.

De adliga feodaltherrarna tillägnade sig dessutom böndernas jord, så att de ruinerade bönderna i massor utvandrade till städerna, där den unga industrin blomstrade. De blev fabriksarbetare, proletärer. Den unga kapitalismen var en skamlös utsugare. En arbetsdag på 16 till 18 timmar, frånvaro av socialförsäkring, barnarbete, hunger och elände kännetecknade den tidiga kapitalismen. Nu började proletariatet organisera sig och tillkämpade sig arbetarskydd,

löneökningar och minskning av arbetstiden i olika resningar och revolutioner (revolutionen i Tyskland och Österrike 1848, Pariskommunen 1871, den ryska resningen 1905, o.s.v.). Revolutionen 1918 medförde 8-timmarsdagen, som senare visserligen åter gått förlorad till större delen. Borgarklassen har aldrig gjort något för proletariatet: arbetare och anställda har alltid själva tvingats kämpa för att förbättra sitt läge.

De tekniska framstegen som ersätter den mänskliga arbetskraften kommer under kapitalismen aldrig arbetarmassorna till godo. Tvärtom, med förbättringen av maskinerna ökar arbetslösheten. Lönerna höjs inte, utan faller avsevärt i förhållande till arbetsproduktiviteten. Arbetsdagens längd minskas inte. (När man hos oss talar om att införa femdagarsvecka saknar det betydelse, eftersom resultatet inte blir någon löneutjämning och arbetarna skulle tjäna mindre än tidigare). Detta är den kapitalistiska arbetsrationaliseringen.

Kapitalismen raglar från kris till kris. Kriserna blir alltmer tillspetsade. Den kapitalistiska ekonomins nuvarande kris är en olösbar världskris. Å ena sidan växer arbetsproduktiviteten ständigt. Å andra sidan saknar arbetarna tillgång till de producerade varorna, eftersom de är lönearbetare och alltid bara får just vad de behöver för att inte svälta ihjäl. Vad de producerar /utöver detta¹ tillhör enligt kapitalets lag ägarna av produktionsmedlen, kapitalisterna. Genom den kapitalistiska rationaliseringen och eftersom nästan alla underutvecklade länder bygger upp sina egna industrier, förlorar kapitalisterna ständigt avsetningsmarknader. Det blir alltså ett över-skott på varor. Men massorna kan inte köpa något, eftersom de är arbetslösa eller deras löner ständigt sjunker. Bara ett exempel på den kapitalistiska ekonomins anarki: I Argentina sänks hela skeppslaster spannmål i havet, eftersom spannmålspriserna annars skulle falla, samtidigt som miljoner dör i Kina.

Under kommunistpartiets ledning gjorde den ryska revolutionen 1917 slut på detta tillstånd inom Sovjetunionens gränser. Fabriksägarna och de stora jordägarna exproprierades. Fabriken tillhör idag arbetarna och jorden tillhör bönderna. Utsugningen avskaffades. Ett centralt ekonomiskt råd reglerar ekonomin och produktionen i enlighet med massornas ständigt växande behov. Förbättringen av maskinerna och landets socialistiska uppbygge har under loppet av fjorton år gett arbetarna en arbetsvecka på fem dagar (fyra dagars arbete, en dags vila) med stigande löner, en avsevärd förbättring av samhällsvården samt avskaffat arbetslösheten. Sovjetryssland är det enda land som inte har några ekonomiska kriser, eftersom det har förintat kapitalismen. Arbetskraften och varorna är tvärtom otillräckliga (trots en oerhört snabb produktionsökning), eftersom 160 miljoner välavlönade arbetares och bönders anspråk ökar mycket snabbt.

Om 130 miljoner människor, som under tsartiden gick klädda i lumpor och levde av kvass och majsbröd, plötsligt vill äta smör, ägg, kött och vill ha skor och bra kläder, då är en tillväxtkris oundviklig. I de kapitalistiska länderna: överskott av varor, men mycket liten köpkraft hos massorna; i Sovjetryssland: stor köpkraft hos massorna, men brist på varor. Dessutom förstördes den tsaristiska industrin av imperialisternas intervention och måste först återuppbyggas, och å andra sidan måste sovjetstaten skydda sig mot imperialistiska angrepp genom en snabb industrialisering och tvingades alltså exportera spannmål för att köpa maskiner. Resultatet blev en brist på konsumtionsvaror i förhållande till de växande behoven. Men kälkborgaren kommer aldrig att kunna förstå skillnaden mellan massornas frivilliga försakelser i sitt eget intresse och deras nöd i kapitalets intresse. I Sovjetunionen finns ingen klass som har intresse av dessa försakelser, förutom den arbetande befolkningen själv. Om man förbättrade arbetarklassens situation i Tyskland, så att alla kunde köpa vad de behövde, skulle varubrist snart uppkomma. Och om

¹ står ej i franska uppl. (ö.a.)

man avväpnade imperialisterna skulle Sovjetunionen gå förbi de mest utvecklade kapitalistiska länderna, vad gäller att förse hela befolkningen med de bästa näringsmedel och konsumtionsartiklar av god kvalitet.

Arbetstiden för ungdomar har minskat på följande sätt i det kommunistiska Ryssland: före kriget var arbetstiden för ungdomar mellan 14 och 18 år i genomsnitt 9,8 timmar; 1918, efter revolutionen, var den 7,8 timmar; 1923: 5,4 timmar; 1928: 4,9 timmar; 1930: 4,3 timmar och arbetstiden fortsätter att minska. Ungdomar mellan 14 och 16 år arbetar 4 timmar om dagen, är helt befriade från nattarbete och varje form av hälsovådligt arbete samt får 1 till 1 1/2 månads betald semester. I det kapitalistiska systemet minskas arbetstiden aldrig eller endast på lönerns bekostnad och ungdomarnas löner sjunker. Men i Sovjetunionen höjs de unga arbetarnas löner, trots att deras arbetstid minskas. Lärlingarna på industriskolor fick följande löner (enligt uppgifter i Kosarew: Frihetens ungdom och slaveriets ungdom, Ungdomsinternationalens förslag):

	Per månad i rubel och kopek				
	1926	1927	1928	1929	1929 i% jämfört med 1926
Industrigren	19,74	22,26	27,66	31,26	158,2
Transport	17,87	20,37	26,03	27,67	156,3
Metall	26,85	30,95	39,96	41,49	154,8
Litografi	24,19	28,72	30,95	30,37	125,8
Bomull	21,88	24,77	31,68	30,40	138,8
Ylle	19,95	22,03	24,82	23,59	118,0
Lin	24,83	31,47	30,86	34,72	140,0
Gummi					

I Sovjetunionen står arbetarfakulteter, tekniska högskolor och vetenskapliga institut av alla slag gratis till arbetarungdomens förfogande. Vi måste också uppskatta det växande antalet teatrar, klubbar och bibliotek till deras rätta värde för ungdomen.

Vi ser alltså att den proletära ungdomen har stort intresse av att noga lära känna ungdomens situation i Sovjetunionen, så att tiotals miljoner ungdomar i Tyskland slutar tro på historier som att Stalin är en blodig diktator som med sin piska håller den arbetande befolkningen i schack, eller att bolsjevikerna är personer som ständigt springer omkring med en kniv mellan tänderna. Inte ens alla ungtkommunister känner idag till att de högsta tjänstemännen i Sovjetunionen inte har rätt att uppbära högre lön än 300 rubel (=600 mark) i månaden. Vi har alla bevis och argument för socialismen och mot kapitalismen i vår hand, men vi förstår inte att använda dem, eftersom vi inte är tillräckligt skolade.

Det finns många ungdomar, som skulle säga: Ja, vi är verkligen för sexuell frigörelse, men vi är inte för socialismen. Vi måste alltså visa dessa ungdomar mycket klart att de följer en hägring och att det inte finns någon annan väg till ungdomens sexuella frigörelse än revolutionens.

VII. Politiseringen av ungdomens sexuella problem

/Varför finns det ingen annan väg än revolutionens? kommer många kristna, liberala och opolitiska ungdomar att fråga. Det finns bara ett svar på detta: kommer kapitalisterna frivilligt att avstå från äganderätten till maskinerna, fabrikerna, husen och jorden? Kommer de frivilligt att överlämna produktionsmedlen och jorden till dem som genom sitt arbete skapar samhällets rikedomar? Nej, aldrig. Tvärtom kommer de att bli desto brutalare och grymmare mot den förtryckta klassen, ju svårare de får att hålla sin ekonomi på fötter. Det framgår tydligt nu 1931. Om massan av ungdomar inte vill gå under fullständigt, fysiskt och moraliskt, om de vill ha en ekonomi som inte bara tänker på deras fysiska behov utan också på deras intellektuella och sexuella behov, då måste de bli medvetna om att revolutionär kamp mot den härskande klassen är oundviklig.

Vi måste själva mycket klart förstå (och få såväl massan av likgiltiga som politiskt reaktionära ungdomar att förstå) att en verklig lösning på ungdomens sexuella problem inte är möjlig förrän massan av ungdomar har tillräckligt med bostäder, kläder och näring, förrän den har möjlighet att inhämta det mänskliga samhällets kunskap och kultur, som idag bara är tillgänglig för rikemansbarn. Först då finns den ekonomiska och sociala grundval, på vilken man kan bygga upp ett tillfredsställande och lyckligt sexualliv, ett sexualliv i samklang med ungdomarnas innersta natur. Och detta, bland andra, är ett av revolutionens viktigaste mål.¹

Vi måste nu komma till klara slutsatser och fråga oss vilken utväg som står arbetarungdomen till buds i det kapitalistiska samhället. Eftersom den kommunistiska ungdomsrörelsen står på den sociala revolutionens sanna linje, borde den bli ungdomens vägvisare även på det sexuella området. Arbetarungdomen skulle erkänna denna ledning, om den kommunistiska rörelsen vände sig till den med detta lika brännande som svåra problem på ett riktigt, bestämt och öppet sätt; om ungdomarna kände att den var medveten om deras nöd och stödde *deras sak*.

Vi måste göra verklig självkritik och fråga oss varför vi just vad gäller denna fråga ända tills nu gömt oss i mörkret, varför vi inte trott på den samlade arbetarungdomens väldiga kampmöjligheter. För det första måste vi slå fast, att vi gentemot det sexuella problemet uppfört oss precis som en sovande man, som förgäves försöker vifta bort en irriterande fluga med handen. I de revolutionära ungdomsrörelserna har man alltid kunnat märka att det sexuella problemet stör och hindrar kampen för Revolutionen. Man har alltid sagt: ”Vi måste skjuta problemet åt sidan, vi har inte tid att sysselsätta oss med det nu, vi har viktigare saker för oss.” Men om problemet dyker upp gång på gång, ständigt mer brännande och brådskande, om till och med (det måste vi erkänna öppet) ungdomsorganisationerna ofta faller samman på grund av de ungas sexuella svårigheter, då måste vi fråga oss varför detta problem är irriterande. Bara för att det är irriterande har vi inte rätt att säga att vi inte har tid, att vi har viktigare saker för oss, att sexuallivet är en privatsak, o.s.v.

Sexuallivet är inte en privatsak, just därför att det berör ungdomen så starkt och i sina nuvarande former hindrar den politiska kampen. Vad skulle vi säga, om man gjorde ett sådant ställningstagande till andra svårigheter? Vi skulle med rätta säga att det var undvikande och vi skulle bekämpa alla sådana falska undanflykter. Vi skulle försvara vår konsekventa ståndpunkt, nämligen att det inte finns några oövervinnliga svårigheter för en bolsjevik, att vi inte känner till några olösliga problem och att sådana åsikter bara är en opportunistisk, borgerlig undanflykt. När dessa problem dyker upp, faller de inte ned från himlen utan kommer upp ur vårt samhälls-

¹ /... / Detta avsnitt står sist i kap. 6 i tyska uppl. (ö.a.)

systems motsägelsefulla verklighet och de kräver ett svar. Vi har inordnat sporten, teatern, religionen och radion i vår klasskampsfront. Varför är vi inte konsekventa när det gäller ungdomens sexuella problem? Om vi alltså erkänner att vi undviker detta problem, låt oss nu försöka förklara varför.

En yttlig orsak är att vi tror oss kunna ägna all vår tid åt revolutionärt arbete genom att strunta i det sexuella problemet och att vi vill avgränsa oss från de borgerliga typer, för vilka det sexuella problemet står i centrum för allt intresse och vilka bara pratar strunt om sexualiteten. Därigenom begår vi ett allvarligt fel, för många bland oss vill utestänga sexualiteten i allmänhet såsom något oväsentligt, t.o.m. ”borgerligt”. Vi har haft fel. Det visar verkligheten. Vi måste lösa det sexuella problemet med revolutionära metoder, genom att nå fram till en klar sexualpolitisk teori och därifrån till en sexualrevolutionär praktik och integrera båda i den samlade revolutionära rörelsen. Vi är övertygade om att detta är den riktiga vägen till en slutgiltig lösning.

Många kamrater hänvisar i sitt avståndstagande till Lenins samtal med Klara Zetkin. Han uttalade sig där skarpt mot sexuella debatter och diskussioner i arbetargrupper och ungdomscirklar och konstaterade att det för ögonblicket fanns viktigare saker att göra. Vi ansluter oss helt till Lenins dåvarande ståndpunkt, ty han bekämpade det ytliga och ovetenskapliga svamlandet om sexuella ting. Och det bekämpar även vi. Dessa sexuella ”diskussioner” är i själva verket inget annat än en ersättning för sexuell aktivitet, helt vanlig intellektuell onani. Men vi förstår genast hur vi bör behandla problemet, om vi citerar ett annat uttalande av Lenin i samtalet med Klara Zetkin:

”Kommunismen skall inte föra med sig askes, utan livsglädje, kraft och även ett fullödigt kärleksliv.”

Om kommunismen skall förverkliga sexuell livsglädje, då måste vi ju också kämpa för denna glädje.

Problemet står alltså så här: vi kan inte diskutera det sexuella problemet hur som helst, vi kan inte heller undvika det. Men om vi inte talar om det, kan vi inte klara upp det. Vad skall vi alltså göra? Vi måste tala om det sexuella problemet på ett politiskt sätt. Då kommer vi att diskutera och sedan handla på ett riktigt sätt. Innan vi går vidare och bevisar att detta är den enda lösningen, måste vi också nämna de mera djupgående orsakerna till att vi undviker detta problem.

Var har vi alla blivit uppfostrade? Under vilka villkor har vi vuxit upp? Vi har vuxit upp i familjer och uppfostrats i det kapitalistiska systemet. Somliga invänder att det är stor skillnad på en proletär familj och en borgerlig familj. Så enkelt är det inte. Vi måste först fråga oss i vilket avseende den proletära familjen verkligen är proletär och i vilket avseende den är nog så borgerlig. Vi behöver inte tänka länge, för att finna svaret. Vi behöver bara betrakta livsstilens och tänkesättens olika beståndsdelar var för sig. Har vi gjort oss kvitt den borgerliga privategendomsideologin? Ja, i stor utsträckning, då det finns en klar skillnad i egendomsförhållandena mellan den borgerliga och den proletära familjen. Har vi lösgjort oss fullständigt från religionen? Redan här är saken inte längre så enkel. Det finns tusentals proletära familjer som är religiösa och ju längre in i det småborgerliga proletariatet vi tränger, desto djupare sitter religionen. Och hur är det med sexualmoralen? Har den inte djupa rötter i just den familjs natur, som även proletären måste bilda i och med livsvillkoren i det kapitalistiska samhället? Är inte den sexuella repressionen och inplanterandet av den borgerliga sexualmoralen nödvändiga förutsättningar för det borgerliga äktenskapets och familjens bevarande, som vi just sett? Motsättningarna mellan arbetarens livsstil och den borgerliga familjemoralen, som han underkastats, är visserligen mycket stora. Dessa motsättningar finns inte i medel- och storbourgeoisien, men den borgerliga sexualmoralen finns även i proletariatet. Av alla borgerliga

ideologier är det denna som sitter djupast, eftersom den inympats med våld sedan den tidigaste barndomen. Det är en av borgarklassens mäktigaste ideologiska stöttepelare inom den förtryckta klassen. Vi ser varje dag att till och med klassmedvetna ungdomar har mycket svårt att frigöra sig från den.

Den borgerliga sexualmoralen (vars väsentligaste innehåll är att inte betrakta sexuallivet som något naturligt, men ändå intimt förknippat med den nuvarande samhällsordningen, utan att förneka sexualiteten och hysa blyghet och ångest inför den) sitter mycket djupare hos oss kommunister än vi tror. Vi får inte låta oss luras av blyghetens motsats: tillgjordheten. Det är bara borgerlig sexualitet med omvända förtecken. Därför hade Lenin helt rätt, när han betecknade "ett-glas-vatten-teorin" som "nog så borgerlig". De sexuella missbildningarna var och en av oss fallit offer för som ett resultat av den sexuella repressionen och vilka hänger samman med omedvetna eller förträngda attityder, gör att vi inte helt behärskar vårt eget sexualliv. Och detta är de djupgående orsakerna till att vi inte öppet och konsekvent angriper problemet, till att ingen av oss vågar ta upp paroller om sexuell frigörelse i vår propaganda. Vi måste förstå varför även många kommunister ler så underligt och gör lustiga grimaser, så snart det handlar om sexuella ting. Vi måste göra slut på detta, hur stora svårigheter vi än kan ha att övervinna våra egna hämningar. Ju längre in i de oupplysta och icke-klassmedvetna ungdomsskikten vi tränger, desto större hämningar kommer vi att stöta på i denna fråga.

Men *praktiken* kommer att visa, som den redan gjort i vissa fall, att vår uppgift, som är att ge ungdomen den outhärliga politiska kunskapen, underlättas i takt med att vi lyckas övervinna deras sexuella hämningar och moraliska fördomar. Vi kommer bara att nå framgång, om vi mot den hycklande och negativa borgerliga ideologin kan ställa upp en öppen och klart sexualbejakande ideologi. I denna kamp kommer många reaktionära åsikter att falla sönder, ty för det första har den kristna och nationalsocialistiska ungdomen inga hållbara argument att ställa upp mot våra och för det andra (det viktigaste), även om de skenbart förnekar sin sexualitet, så bejakar de den också — i hemlighet.

Vi skall nu ta upp problemet som det ställes i den kommunistiska ungdomsrörelsen och försöka ge konkreta svar. Vi utgår från debatten om Den första flickan, som organiserades av Bogdanow vid massdiskussionskvällen den 21 april 1931 i Berlin. När vi förtydligat vår inställning, kan vi lättare ta itu med andra frågor, som berör Fichtegrupperna och även de kristna, småborgerliga och nationalsocialistiska grupperna.

Kamrat Hermann, röd stigfinnare, konstaterade med flera andra:

"Vi saknar en bok där man behandlar frågor som rör den tyska ungdomen, pojkars och flickors ställning i de proletära organisationerna och i ungdomsrörelsen i allmänhet, sexuella förbindelser mellan ungdomarna samt ansvarsfulla kadrer. Dessa problem spelar naturligtvis en viktig roll för oss och måste diskuteras. Man har här rest frågan, hur den tyska ungdomens sexuella nöd skall övervinnas och vad man försöker göra åt detta problem. Jag är övertygad om att man inte kan komma till rätta med ungdomens sexuella nöd på ett tillfredsställande sätt i detta samhällssystem. De flesta allvarliga depressioner orsakas ju av materiella bekymmer, exempelvis en ung flicka som vill ha ett barn, men inte kan förverkliga sin önskan. De flesta frågor betraktas även hos oss ur borgerlig synvinkel och de stora moralföreläsningarna kommer inte bara från föräldrar, utan också från våra egna partikamrater. Och de tycks inte vara på upphällningen. Jag tror att en aktiv kommunist, en militant kader, har mycket ont om tid till att syssla med sina kärlekshistorier och att han i detta avseende inte kan nå full tillfredsställelse. Vår uppgift är främst att få flickorna med oss och göra dem till likaberättigade kamrater, ty de hämmas fortfarande av sin borgerliga uppfostran i alltför stor utsträckning. De har fortfarande alltför starka underlägsenhetskänslor för

att kämpa sida vid sida med pojkarna, som vi önskar. Därför måste vi få dem att bli medvetna om att de har samma rättigheter inom organisationen.

Det sexuella problemet spelar alltid en viktigare roll för flickorna. De känner dessa saker tydligare än en pojke, som går från den ena flickan till den andra. Men flickorna håller mycket oftare fast vid en bestämd kamrat. Det är utan tvekan vanligast, men det finns undantag. Jag anser att mycket sundare förhållanden måste skapas och att de sexuella spänningarna har för stor betydelse hos den proletära ungdomen, som borde betrakta klasskampen som sin främsta uppgift. Jag anser att de sexuella spänningarna avleder alltför många från denna uppgift och att de har förstört många bra militanter, som helt enkelt försvunnit från organisationen. Värdefulla krafter, som säkerligen kunde ha utträttat mycket för organisationen, har låtit sig avledas från kampen genom sådana personliga historier.”

Denna kamrat formulerade i huvudsak problemet riktigt. Den sexuella nöden kan verkligen inte lösas på ett tillfredsställande sätt i detta system. Men vi skall genast fortsätta med vår självkritik och — genom att stödja oss på de av vår kamrat angivna skälen — visa att vi har borgerliga fördomar, hur riktiga våra politiska idéer än är.

Han citerar exemplet med en flicka, som inte kan förverkliga sin önskan att få ett barn på grund av ekonomiska bekymmer. Det är visserligen helt sant för många unga flickor, men *det är inte det centrala problemet*. Vi inbillar oss inget: ett mycket stort antal flickor vill ha sexuella förbindelser utan att få barn. Ungdomarnas besvärliga humör kommer sig av att de inte kan reglera sin obändiga sexualitet på grund av den materiella nöden, brist på tillfälle, pengar eller preventivmedel. Vi bortser från de psykiska störningarna. Därför hade kamrat Ernst rätt, när han sade:

”Naturligtvis råder stor sexuell nöd i Tyskland liksom i alla kapitalistiska länder. Den berör ungdomarna djupast, eftersom dessa bor hos sina föräldrar och saknar egen lägenhet. Många har varken arbete eller pengar till sitt eget uppehälle och kan därför inte leva ihop med vem som helst. Många förhållanden som skulle vara livskraftiga under något så när säkra materiella omständigheter går under, helt enkelt för att omständigheterna omöjliggör dem.”

Ställer man frågan om de unga flickornas längtan efter barn i förgrunden, innebär det att man hamnar bredvid problemet, även om denna längtan kan spela en viss roll. Borgarklassen undviker typiskt det sexuella problemet genom att framhäva moderskärleken och längtan efter barn och genom att skjuta allt annat i bakgrunden. Faktum är att längtan efter barn oftast inte dyker upp förrän de sexuella behoven är något så när tillfredsställda. Vi vill inte prata strunt med ungdomen; det gäller alltså inte frågan om barnalstring, utan om preventivmedel, sexuell tillfredsställelse i pubertetsåldern och *kärlekslivets reglering*. Alla förutsättningar för att lösa dessa problem saknas under kapitalismen. Lägenhetsbygget är i händerna på spekulanter, som utnyttjar massornas misär. Endast byggnadsindustrins socialisering och bostadsegendomens överföring i samhällets ägo, vilket har skett i Sovjetunionen, kan lösa detta problem. Förutsättningen är alltså expropriering av husägarna och avskaffande av privat äganderätt till jord och mark. Men endast den sociala revolutionen kan förverkliga detta. Utdelning av de bästa preventivmedel till ungdomar, så snart de vill inleda sexuella förbindelser, är ytterligare en förutsättning för ett ordnat och tillfredsställande sexualliv. Men den politiska reaktionen är lika hård och terroristisk på detta område som på alla andra viktiga områden för borgarna. Möjligheten att kunna avbryta en oönskad graviditet på allmänna kliniker är också en grundläggande förutsättning. Ungdomar som lider av hunger och nöd, som är avskurna från all kultur och driver omkring på gator och krogar, kan inte föra ett ordnat och tillfredsställande sexualliv. De är antingen sexuellt vanvårdade (vilket inte är deras fel, utan samhällets) eller sexuellt störda. Eftersom föräldrarnas

och skolans borgerliga sexuella repression orsakar störningarna och det sexuella våldet, måste man omvandla hela det ekonomiska och sociala livet för att kunna avskaffa dem. Kvinnorna måste frigöra sig materiellt och befria sig från mannens makt och föräldrarna måste förlora sitt brutala herravälde över sina barn. Förutsättningen för det är samhällelig uppfostran av barnen och en fullständig förändring av inställningen till *barnsexualiteten*.

Kamrat Hermann betonar att de stora moralpredikningarna kommer både från föräldrarna och från partikamraterna. Det är absolut sant. Många äldre kamrater, som är gifta och har familj, uppför sig inte riktigt gentemot ungdomen. Vi måste erkänna att detta är en bit kontrarevolution i vårt eget läger, som i sista hand bara tjänar den härskande klassen. Vi skulle kunna uträtta mycket på detta område, om vi organiserade stora offentliga diskussioner mellan ungdomarna och deras föräldrar, om ungdomarna — som inte vågar protestera hemma eller tröttar ut sig i fruktlösa gräl med sina föräldrar helt öppet kunde framlägga sin nöd och sina klagomål under ungdomsmassornas och föräldrarnas kontroll. Vi kan vara säkra på (det har praktiken redan visat) att föräldrarna inte offentligt kan försvara sin åsikt hemifrån särskilt länge. Ungdomarna står då som segrare och det skulle frigöra krafter för ungdomsorganisationerna. Föräldrarna skulle också komma i kontakt med den proletära rörelsen, många av dem för första gången, och kanske inse sin egen situation. Är inte ungdomens sexuella problem därför ett viktigt politiskt problem? Vi kan inte förneka det.

Kamrat Hermann sade också att en militant hade mycket ont om tid till att syssla med ”kärlekshistorier” och att han i detta avseende inte kunde nå full tillfredsställelse. Det är visserligen sant, men är här ofullständigt uttryckt, så att man lätt kan göra felaktiga generaliseringar. Den militant som sysslar med den kommunistiska ungdomen har ett enormt ansvar i klasskampen, som gör honom till ett föredöme för andra även i dessa frågor. Det gäller alltså att göra de största personliga offer och att underordna privatlivet under klasskampen. Men när vi närmar oss denna fråga, måste vi skilja på flera olika fall: proletära ungdomar med reaktionära föreställningar, klassmedvetna, likgiltiga eller borgerliga.

Men låt oss först hålla oss till den militanta kadern. Våra militanter är förvisso överlastade med brådskande partiarbete; de har inte tid till några ”kärlekshistorier”. Vi har tre sorters kadrer i den proletära ungdomsrörelsen: först den som inte har något sexualliv och använder all sin kraft till partiarbetet; därefter den som har ett diskret, ordnat sexualliv med någon kamrat och även han ägnar all sin kraft till partiet. Slutligen har vi den som ständigt befinner sig i en mer eller mindre smärtsam motsättning mellan sina partiplikter och sina kärlekshistorier. Om vi iakttar dessa kamrater — inte ytligt, utan hela deras levnadsbana — kan vi konstatera att den bästa militanten, dvs. den som inte bara slutför sitt arbete grundligast utan också är uthålligast och stannar kvar i rörelsen, är den som har ett ordnat sexualliv. Sexualiteten har upphört att vara ett problem för honom. Den första typen är också en bra militant, men erfarenheten visar att han är det bara under en kortare tidsperiod. Det beror på att han först försökte dränka sina personliga svårigheter i arbete, för att sedan på ett eller annat sätt bryta samman eller försvinna ur rörelsen. Av medicinsk och politisk erfarenhet framgår klart att det inte är överansträngning, som är den enda eller den viktigaste orsaken till dessa sammanbrott, vilket man i allmänhet tror. Det är privatlivets svårigheter som, i förbindelse med partiets stora krav, gör militanten ur stånd att fortsätta kampen. Man står faktiskt inte ut med den totala frånvaron av sexualliv i längden utan att känna av mycket kraftiga störningar. Vi intar här denna ståndpunkt inte bara av intresse för militanternas hälsa, utan också av intresse för det revolutionära arbetet. Ständiga byten av militanter skadar detta arbete. Vi har intresse av att varje militants arbetsförmåga varar så länge som möjligt och ett något så när ordnat sexualliv är en av de viktigaste förutsättningarna för detta.

Man tror sig spara in krafter genom att fullständigt utesluta sexuallivet. Det är fel. Om man inskränker sitt sexualliv alltför mycket, blir i stället arbetsförmågan lidande. Genom den kraft ett något så när tillfredsställande sexualliv ger, tar man snabbt igen den tid man förlorar i sitt privatliv.

Det finns ögonblick i partiets liv, ibland veckor och ibland månader, då uppgifterna är så stora, att man måste inskränka den sexuella tillfredsställelsen till ett outhärligt minimum eller t.o.m. helt avstå från den. Man måste räkna med detta, men det får inte förekomma i normala tider. Kamrater vid god hälsa uthärdar för övrigt dessa perioder lättare, eftersom situationen tvingar dem att inleda tillfälliga förbindelser. De varaktiga förbindelserna behöver då inte bli lidande, såvida man behandlar saken helt öppet. Vi ser alltså att vi inte kan behandla dessa frågor abstrakt, utan alltid måste behandla dem konkret i samband med situationen i vilken de dyker upp.

Vi måste tillägga att de militanter, som är i ständig konflikt med sitt partiarbete och sitt privatliv, i allmänhet är kamrater som inte frigjort sig från vissa av sexuallivets borgerliga komplikationer, särskilt vad gäller kvinnorna. I de flesta fall rör det sig om någon form av sexuella störningar. Det är alltså inte sexualiteten som bereder dem svårigheter, utan tvärtom störningarna de lider av. I sådana fall är goda råd dyra, ty borgerliga missbildningar och sexuella störningar låter sig bara botas individuellt genom långvarig psykisk behandling, vilket inte kan komma i fråga för massorna. Men vi får inte heller här bli skeptiska. Vi är övertygade om att vi, genom att skapa en sexuellt öppnare och friare atmosfär i organisationen, kan hjälpa många av dessa kamrater att finna en utväg ur sina svårigheter och att bättre fylla sina uppgifter i partiet.

Kamrat Hermann ansåg också helt riktigt, att en av våra viktigaste uppgifter är att dra med oss flickorna och göra dem till kamrater med samma rättigheter som vi. Och samma kväll träffade kamrat Lotte pudelns kärna, när hon sade:

”Hur ser det Kommunistiska ungdomsförbundet ut i verkligheten? Det är viktigt att på debattens dagordning sätta upp följande fråga: Hur skall vi få in fler flickor i KUF, för om det bara finns 2 flickor på 38 pojkar i en grupp, då ser problemet redan lite annorlunda ut. I går kväll ägde den första tyska arbetarungdomens kongress rum. Flickorna från KUF samlades i går kväll i Berlin och där fanns praktfulla flickor. I förhållande till det totala antalet kvinnor är alltför få organiserade, men de som väl gått in i organisationen arbetar med större uthållighet och entusiasm än pojkarna. Om vi undersöker grupperna, finner vi att förhållandet i allmänhet är 20 pojkar på 2 flickor. Därför har flickorna en helt bisarr ställning i gruppen och detta leder till komplikationer. Pojkarna går till andra flickor, som inte är med i gruppen och som de inte får in i den genast. Dessa pojkar faller ofta ifrån.”

Vi måste alltså konstatera:

1. att flickorna är svårare att få in i organisationen än pojkarna;
2. att det ojämna antalet skadar organisationsarbetet mycket allvarligt, eftersom pojkarna går till andra flickor och lämnar organisationen;
3. att det viktigaste praktiska problemet vi måste lösa är att få in flickor i organisationen, för att göra slut på detta sjukliga tillstånd.

Kamrat Lotte undersökte också varför vi inte lyckas få flickorna med oss. Hon menade att det berodde på att våra metoder inte var sådana, att ungdomar trivdes hos oss en längre tid. Den kommunistiska ungdomen måste försöka finna nya metoder. En av orsakerna utgörs av de alltför långa och alltför lärda referaten, som är utformade så att ”ingen förstår dem”. Hon sade helt riktigt: ”Om våra metoder vore mer levande, då skulle vi förbättra alla våra förhållanden, även

dem mellan pojkar och flickor. Men vi måste finna metoder som rycker med ungdomen och får den att släppa loss. Det är fel att först hålla en politisk föreläsning och sedan ge de personliga problemen fem minuter.”

Varför är det svårare att få in flickor än pojkar i organisationerna? Det är bekant, och det sades rent ut denna kväll, att många flickor hellre går till något dansställe. Kamrat Lotte betonade att man måste finna rätt metod, för att få bort flickorna från dansgolven. Man bör inte bara skicka dit flickor, utan även pojkar. Vi är övertygade om att hon har rätt. Hon har övervunnit rädslan för att erkänna ungdomens sexuella behov och för att ta hänsyn till dem i syfte att skänka liv åt och organisera upp det politiska arbetet. Vi måste fråga oss, varför flickorna föredrar att gå ut och dansa framför att gå med i en politisk organisation? Om vi avfärdar frågan med slagord som ”borgerlig” och ”ickeproletär”, kommer vi inte någonstans. Ännu mindre om vi betraktar flickorna som efterblivna eller föraktar dem. Vi har inte lagt märke till att ungdomen tänker mer på sina sexuella bekymmer än på politiska angelägenheter. Vi har begått felet att avfärda sexualiteten som en ”borgerlig angelägenhet”. Därför måste vi lära oss att betrakta ungdomarnas sexuella svårigheter som lika viktiga för dem som deras materiella misär. Båda svårigheterna har sin rot i det kapitalistiska samhället, den ena indirekt och den andra direkt. Vi måste inse att flickornas svagare politiska intresse beror på den starkare sexuella repression de utsätts för under barndomen jämfört med pojkarna. Och av detta måste vi dra slutsatsen att det sexuella förtrycket är en viktig politisk fråga. Vi måste slutligen säga vad alla ungdomar redan vet, nämligen att ett obestämt antal flickor och pojkar går in i organisationen av samma subjektiva orsaker, som driver ut dem på dansgolvet: behovet av en sexualpartner, av ett sexualliv. Att de oftast är sexuellt störda förändrar inget och hindrar dem inte från att leta efter detta sexualliv. Vi får inte betrakta denna verklighet genom borgarnas vanställande bordellglasögon. Som revolutionärer måste vi entydigt och utan tvekan ställa oss på verklighetens sida. Om det är sant, att sexualiteten är det som påverkar ungdomen starkast, då måste vi handla därefter och få in dem i organisationen genom deras sexuella funderingar.

Ungdomarna kommer mycket ofta (oftare än man tror, eftersom de inte säger det till någon och eftersom man inte talar om det så ofta) till organisation mera på grund av sina sexuella behov än av någon politisk drift. Ungdomsorganisationerna klagat i allmänhet över att många ungdomar försvinner ur organisationen, när de inte finner vad de kom dit för i personligt avseende. Kamrat Lotte hävdade att flickorna och pojkarna mellan 18 och 20 år inte längre finns i Ungdomsförbundet.

”De finns inte i Förbundet. De finns inte heller i Partiet. De har gått förlorade för oss. Vi måste hitta medel och metoder, som kan gripa tag i dem.”

Detta överensstämmer med andra iakttagelser. Pojkar och flickor mellan 15 och 16 år går in i ungdomsorganisationen, men försvinner sedan när de är 18 till 20 år gamla. Endast några få dyker åter upp i partiet.

Detta hänger också samman med det dagliga arbetets natur i ungdomsrörelsen. Idag ser det ut på följande sätt: en mycket liten del av kadrerna är överlastade med arbete till bristningsgränsen, medan den stora massan bara dyker upp till första maj-demonstrationerna och inte gör mycket resten av tiden. Dessa överksammas kamrater har sagt, att de är rädda för att belamras med arbete och att de inte vill pressas som citroner, som vissa uttryckte saken. Vi står här inför ett mycket betydelsefullt organisatoriskt problem, ty det handlar om en *riktig arbetsfördelning*. Om detta kan vi här bara säga en sak: Om det finns nästan lika många flickor som pojkar i organisationen, om flickorna och pojkarna står i gott kamratligt och sexuellt förhållande till varandra, då kommer alla att vilja delta, det blir lättare att fördela uppgifterna och därigenom att avlasta somliga och få

andra intresserade, genom att ge dem politiska uppgifter. Ett öppet bejakande av sexuallivet i organisationen — alltså motsatsen till åsikten att sexualiteten är en privatsak, som om möjligt bör förträngas — kan alltså vara utomordentligt nyttigt även av rent organisatoriska skäl.

Om vi bedriver vårt politiska skolningsarbete på ett energiskt och fruktbart sätt, behöver vi inte vara rädda för att erbjuda ungdomen förströelse, i former som passar den och som vi fortfarande måste fundera mycket mer på. Men vi kommer inte att nå framgång, förrän vi fullständigt har undanröjt skenheligheten i våra egna led.

Vi måste göra två saker: inte bara organisera konferenserna om politisk ekonomi och organisationen på ett mera levande och för ungdomen lättillgängligare sätt, som kamraten föreslog. Vi måste också ta hänsyn till ungdomens väsentliga behov och hålla konferenser om sexualpolitik inom ramen för vårt kulturella arbete. I detta måste vi utgå från de rent personliga frågorna, som sysselsätter ungdomarna, för att nå fram till storpolitiken, till den ekonomiska och sociala ordningens avgörande frågor. Därigenom kan vi undvika att de flesta ungdomar har tråkigt eller endast motvilligt går på konferenserna, som så ofta är fallet nu. Då uppnår vi också vad vi verkligen vill uppnå: *ungdomarnas känslomässiga och objektiva anslutning till alla arbetares sak och till kommunistpartiet*. Flickor och pojkar får därigenom en orubblig känsla att endast den Kommunistiska ungdomen och Kommunistpartiet verkligen förstår deras personliga problem, både medicinskt och socialt, att endast dessa inom möjlighetens gränser kommer till deras hjälp genom att inom ramen för massorganisationerna upprätta sexualrådgivningsbyråer för ungdomen, genom att skapa en friare, sundare och mera passande miljö för ungdomen, men också genom att erbjuda dem en utväg ur misären. Denna utväg leder dem visserligen inte raka vägen till paradiset, men den utgör en verklig lättnad för ungdomarna och ett erkännande av deras innersta natur. Den innebär kamp mot den härskande klassen, mot Kyrkan, skolan, den borgerliga familjen och den reaktionära politiken. Kamp inte endast för ungdomens, utan för alla förtrycktas, för de lidande massornas materiella och sexuella frigörelse.

Vi ser då ungdomens massor strömma mot oss och finner oss placerade inför ett delikat problem: hur skall vi skaffa organisatoriska medel och krafter, för att verkligen kunna organisera dessa ungdomar och tillfredsställa deras sexuella och politiska kunskapsörst? Men vi kommer att klara av även denna fråga, under förutsättning att vi inte fruktar attackerna från borgarklassen och de småborgerliga socialdemokratiska ledarna, som med säkerhet kommer att anklaga oss för ”bordelliv”. Avhåller vi oss från att göra propaganda

för exproprieringen av fabriks-, hus- och jordägarna och från att genomföra den när tiden är kommen, bara för att borgarklassen kallar oss slödder, tjuvar och rövare? Förvisso inte! Och lika lite kommer slagordet ”bordelliv” att hindra oss från att göra bruk av alla medel, för att förverkliga arbetarnas befrielse även från den sexuella repressionen. Vi måste äntligen upphöra med att vilja bevisa för borgarklassen, att även vi har ”moraliska” principer. Vi måste tvärtom bekämpa denna ”moral” med alla medel, avslöja den som bordelliv i ordets sanna betydelse, röja den ur vägen och ersätta den med vår egen moral, som tar ställning (vilket framgår av denna broschyr) för ett ordnat och tillfredsställande sexualliv.

Vi kommer att finna den riktiga utvägen ur svårigheterna och verkligen förbereda oss för ungdomens sexuella frigörelse, först när vi talar lika öppet som kamrat Fritz under denna diskussionskväll: ”Man kan även iaktta hos ungdomar, hur man fullständigt isolerar flickorna, om det bara finns en eller ett par i gruppen, hur man vill få dem att eftersträva så att säga rent andliga mål. Jag tror att det är mycket viktigt för flickorna att inte bara utföra teoretiskt eller t.o.m. praktiskt arbete. Pojkarna och flickorna är faktiskt ömsesidigt upphetsade, när de är vänner och arbetar tillsammans. Naturligtvis får det inte vara något flödande, det måste vi bestämt motsätta

oss. Vi måste också förhindra att flickorna, som utför ett viktigt arbete och bara kan ägna några korta ögonblick åt sin sexualitet, blir sårade för att kadrerna tror att de är lättfotade i sitt privatliv. Pojkarna går från den ena flickan till den andra och tänker inte mer på det. Men särskilt om en flicka är ny i gruppen glömmes hon inte så lätt att en kader, som hon kanske uppskattade högt i början, använt henne som enkelt tidsfördriv. Då kan det gå för henne, som det gick för Sanja. Jag tror att det ofta går, som det gick för *Den första flickan*. Vi måste se till att det rent numeriska förhållandet mellan pojkar och flickor blir bättre, så att inte några enstaka flickor står mot ett stort antal pojkar. Men om det är lika många flickor som pojkar i cellen, får vi inte heller komma med de vanliga borgerliga förebråelserna: ”Idag går han ut med en flicka och i morgon med en annan!”. Såväl flickorna som pojkarna stannar ju kvar i cellen och det är en genomborgerlig fördömning att tro, att man måste ha haft sällskap med en flicka en viss tid. Vi har en proletär världsåskådning, för oss finns inte några sådana fördömingar.”

Kamraten har formulerat frågan absolut riktigt och även besvarat den rätt. Borgaren kräver ”ansvar” av ungdomen, men han menar avhållsamhet. Han säger att man inte får ”leva ut” sin sexualitet, men med ”utelevandet” menar han alla utomäktenskapliga sexuella förbindelser över huvud taget. Vem är i verkligheten mera ansvarlös och lysten än moralisten? Vem förför flickor, vem utnyttjar dem som redskap, vem firar sup- och bordellorgier? Vi vill inte förföra, inte tvinga, inte förvandla sexualiteten till en klosettangelägenhet. Detta är vårt ansvar. Vi vill att pojkar och flickor skall få ett tillfredsställande sexualliv. Om man vill, kan man kalla det att ”leva ut”. Det bekymrar inte oss.

Många pojkar och flickor känner till skillnaden mellan ett sjukligt och ett sunt sexualliv. Om vi i vårt sexualpolitiska och politiska skolningsarbete hade frågat ut pojkarna och flickorna i basorganisationerna noggrannare och om vi hade litat mindre på så många intellektuella kamrater med ett komplicerat känsloliv, då hade vi för länge sedan funnit den rätta politiska inställningen till ungdomens sexuella problem. Det gäller inte att nedvärdera de intellektuella kamraterna, men vi måste säga (och våra intellektuella kamrater, studenterna, läkarna, lärarna, juristerna, m.fl. borde själva känna till det) att vi kommit ur borgerliga familjer, och att dessa just på det sexuella området för in mycket mer osäkerhet och borgerliga värdeomdömen (överskattning av de s.k. andliga förbindelserna mellan könen) i det proletära lägret än på något annat område. I sexualideologiskt avseende är de också mycket mer hämmade än den vanliga arbetaren. Många av de moraliska fördömingarna mot ungdomens sexualliv kommer ofta från sådana intellektuella kamrater, som inte själva klarat av frågan.

För att återvända till den föregående kamratens anmärkningar, måste vi säga att han uppfattat det absolut centrala problemet i boken *Den första flickan*. Vi skall nu helt kort gå in på denna bok. Vad beskrivs i boken? Vilka frågor ställer den och vilka lösningar ger den?

Den första flickan är en glänsande skildring av den ryska ungdomens kamp mot reaktionen och för uppbygget av socialismen. Enbart av detta skäl förtjänar den att läsas av alla ungdomar. Men den behandlar också den sexuella frågan på ett principiellt sätt. En kommunistisk cell blir utomordentligt upplivad, sedan en ung flicka gått med i den. Först då börjar den verkligen leva. Även om det tydligt framgår ur varje rad, att det var ”den första flickans” sexuella utstrålning, som gav upphov till denna rörelse, så sägs det aldrig rent ut. Vi kan vara säkra på att en sexuellt mindre tilldragande, men lika hårt arbetande kamrat inte hade spelat Sanjas roll. Den i boken beskrivna cellens problem var samma allmänna problem, som också vi har: bara en flicka på sju pojkar. Det kunde inte sluta lyckligt. Cellen blomnade först upp, men när flickan blivit vän med pojkarna, började den numeriska obalansen störa cellen. Flickan började ”leva ut” sexuellt, som man säger. Vi kan inte bevisa det, men vad vi vet av medicinsk erfarenhet får oss att tro att den

huvudsakliga orsaken till detta frenetiska letande efter sexuella förbindelser med vilka män som helst låg i en störning av hennes sexualitet. En av pojkarna, som blivit särskilt kär i henne, blev svartsjuk. Det vore helt felaktigt att vilja förneka detta faktum. Utan att nämnas framgår det klart ur hela deras förhållande. Det är ingen tillfällighet, att just den pojke som älskade henne mest, sedan sköt henne. Även de andra pojkarna i cellen var intresserade av gruppens ära, men ingen grep efter geväret för att döda henne, utom en. Varför måste det bli en så olycklig lösning?

Pojkarna i cellen var fångna i den borgerliga uppfattningen, enligt vilken venerisk smitta är vanärande och alltså måste behandlas i hemlighet. De såg inte orsaken till cellens nedgång i det faktum, att det bara fanns en flicka och att pojkarna inte hade några flickor; att pojkarna och flickan inte vågade angripa denna för dem så brännande fråga lika kraftfullt, som de exempelvis kämpade mot desertörerna; slutligen var pojken som dödade flickan med ett gevärsskott fullständigt omedveten (vilket var ännu farligare) om sin svartsjuka, som drev honom till denna handling som en sista länk i en lång orsakskedja. Det är absolut inte i marxismens och leninismens anda att strunta i fakta, enbart för att klasskampens faktum står i främsta ledet. Det kommer an på en riktig värdering av olika fakta. Förutom kommunisternas band till varandra i den gemensamma kampen för revolutionen, måste vi erkänna svartsjukan som ett faktum i det mänskliga livet, förstå dess betydelse och inte helt enkelt förklara att den är "icke-proletär", att den alltså inte existerar. Om frågan hade ställts och behandlats öppet i Sanjas cell, om cellens medlemmar inte allihop lidit av ett kapitalistiskt arv: osund rädsla inför sexuella frågor, om de inte på ett eller annat sätt varit sexuellt störda, särskilt flickan, om de kunnat undvika könssjukdomar, då hade Sanja inte behövt dö och partiets arbete hade inte vräcks över ända.

Vi måste med all vår kraft frigöra oss från det typiskt borgerliga begreppet "lössläpphet", som fortfarande spökar i våra egna kretsar. Vi får inte försöka ta reda på hur många gånger och med vem den ena eller andra pojken eller flickan haft samlag, utan endast om dessa sexuella förbindelser ger upphov till personlig olycka eller stör det politiska arbetet. För att uttrycka oss klart, helt i kamrat Fritz' anda, säger vi: När pojkarna och flickorna idag går med en och i morgon med en annan kamrat i gruppen, när detta inte skadar partiets arbete, när förbindelserna mellan kamraterna i gruppen blir starkare, när pojkarna och flickorna stannar kvar i gruppen, när arbetet går framåt och deras personliga utveckling inte tar skada, då uttrycker man den politiska reaktionen i det egna lägret, om man motsätter sig detta. Det betyder att man lider av småborgerliga moralföreställningar.

Vi förlorar fotfästet, så snart vi kommer med någon form av föreskrifter i tomma intet. "Att idag gå med den ena och i morgon med den andra" kan vara nyttigt i vissa fall, men skadligt i andra. Vi måste göra ungdomen lika upplyst och självständig i dessa frågor, som krävs för uppgifterna i det revolutionära arbetet.

Som en första ansats är det lämpligt att göra upp en lista på alla 'slagord, vars uppgift är att dölja hyckleriet och den överdrivna blygheten i diskussioner om de sexuella frågorna och som därför fördunklar problemet i stället för att belysa det. Slagorden är kända: "andlig kärlek", "kamratskap". "Lär känna könen", "den sinnliga kärlekens utveckling till individuell kärlek", "lär känna dig själv", o.s.v. När en person använder dessa slagord, utan att yttra sig klart om problemets grundval, när vi märker att han vrider och vänder sig inför frågan om samlaget, då måste vi med den vanliga kommunistiska uppriktigheten säga 'honom, att han antingen skall sluta prata som om han inte förstår något eller uttrycka sig klarare. Om inte kommer vi aldrig till något slut.

Om någon presenterar sig och väger: "Vi behöver all vår kraft till revolutionen", då ger vi honom rätt, tusen gånger rätt. Men om han 'säger: "Det finns inget privatliv" eller "ditt privatliv är din

privatsak”, då frågar vi honom, om det är hans allmänna uppfattning. Vi diskuterar med honom, för att övertala honom om att ungdomens sexuella fråga och hela den sexuella frågan ställs på helt olika sätt före revolutionen, under revolutionen och efter revolutionen. Vi skulle också kunna bevisa för honom, att han tänker omarxistiskt och nog så borgerligt, om han generaliserar frågan och inte vill se konkreta fakta.

Före revolutionen står den klassmedvetna kommunistiska ungdomen inför uppgiften att mobilisera massan av ungdomar för revolutionen. I denna fas utgör ungdomens sexuella fråga en del av den proletära rörelsens allmänna kamp. Före revolutionen kan vi inte hjälpa ungdomen särskilt mycket i sexuellt avseende, men vi måste politisera frågan, förvandla ungdomens dolda eller öppna sexuella revolt till en revolutionär kamp mot den kapitalistiska samhällsordningen.

I revolutionens ögonblick, när allt är vräkt över ända, när allt murket störtar samman, när vi står på ruinerna efter ett korrumperat, grymt och ruttet utsugarsamhälle, då gäller det att inte moralisera, när ungdomens sexuella motsättningar först växer. Vi måste då se den sexuella revolutionen i förbindelse med den historiska omstörtningen och ställa oss på ungdomens sida, hjälpa den så mycket som möjligt och hela tiden veta att det är en övergångstid. Att frukta övergångstidens svårigheter, att bli rädd för ”den förvildade ungdomen” och falla tillbaka i borgerliga ideologier, i askes och moralism, innebär att placera sig i de historiska händelsernas kölvatten och motsätta sig historiens gång.

Efter revolutionen, när det från utsugarna befriade folket äntligen börjar bygga socialismen, omvandla ekonomin i socialistisk riktning och förinta kapitalismens ruttande rester på alla områden, då ställs frågan på ett helt annat sätt. Då måste alla arbetares samhälle även börja tänka på den framtida sexualordningen och förbereda den. Denna ordning kan inte vara något annat än det tillfredsställande kärleksliv, som Lenin talade om och vilket skapar vital kraft och livsglädje. Även om vi inte kan säga så mycket om detaljerna i detta liv, så står det dock klart att människornas sexuella behov på nytt kommer att tillfredsställas i det kommunistiska samhället. Det är också säkert att sexuallivet — befriat från den borgerliga förnedringen och privatekonomin och frigjort från pengarnas och våldets makt — kommer att inta en ny plats i det mänskliga samhället, på en högre nivå, tillsammans med de kulturella aktiviteterna och idrotten, när arbetets socialistiska rationalisering och den ökade produktiviteten minskar arbetstiden och arbetstempot. Och människorna kommer på nytt att kunna njuta av sin sexualitet, eftersom det sexuella förtryckets ekonomiska bas, privatekonomin, som gjort dem oförmögna att njuta och därför sjuka eller galna i ordets verkliga betydelse, nu har avskaffats. Vi målar inte upp en utopi. Vi ser tydligt utvecklingen mot detta mål — idag, fjorton år efter den proletära revolutionen i Sovjetunionen. Vi står inför beviset, att endast socialismen kan förverkliga den sexuella frigörelsen. Därför gäller det under kapitalismen att sätta alla krafter i rörelse, för att övertyga de miljontals förtryckta om detta perspektiv och mobilisera dem till oförsonlig kamp mot allt som motsätter sig denna frigörelse. Ungdomarna marscherar i första ledet i denna kampfront just på grund av det kraftiga materiella, auktoritära och sexuella förtryck, som de är underkastade och vilket förenar dem med varandra. Vi kommer att vinna ungdomen till oss och entusiasmera den för revolutionens sak, i samma utsträckning som vi förstärker dess sexuella nöd och övertygar den om att det enda vi i dagens kapitalistiska samhälle med full rätt kan säga är: inom det kapitalistiska samhället finns ingen sexuell frigörelse för ungdomen. Om du vill avskaffa den sexuella misären, kämpa då för socialismen. Socialismen förverkligar den sexuella livsglädjen, oberoende av de med oklara åsikter i sexuella frågor. Den undanröjer de människors herravälde, vilka vänder ögonen mot himlen, när de talar om kärlek, men i verkligheten krossar ungdomens sexualitet.

Anmärkning till kapitlet om fortplantningen

Vi publicerar här originalets fullständiga text. Sedan bokens utgivning har mycket förändrats vad gäller preventivmedel. Det finns idag nästan hundra procentigt säkra preventivmedel. Vi avstår här avsiktligt från att tala om de ineffektiva metoder, som av en viss press och i vissa kretsar framställs som ”säkra metoder om man kan använda dem rätt”: temperaturmetoden, ogino-metoden, avbrutet samlag, m.m.

Det finns för närvarande fyra säkra preventivmedel:

— Den manliga kondomen, som ännu används, är ett säkert medel under vissa förutsättningar. Men det är absolut det som kan underkastas mest kritik. För att det skall vara effektivt måste man följa vissa regler: smörja in kondomen precis innan samlaget, undvika påsbildningen i dess yttersta ända vilken kan göra att kondomen spricker, sätta på den innan varje inträngande i slidan och slutligen dra sig tillbaka ganska snabbt efter utlösningen.

— Det kvinnliga pessaret är mest känt av de s.k. ”tillfälliga propparna”; men det finns andra blad- och valvliknande.

Dessa gummiföremål, som finns i olika modeller, täpper tillfälligt igen livmoderhalsens yttre mynning och förhindrar sädescellernas inträngande, genom att de är impregnerade med ett sperma-dödande medel.

Pessaret är en rund propp av varierande storlek (50-95 mm i diameter). Den är mjuk och anpassar sig lätt till slidan mellan livmoderhalsen och blygdbenet.

De andra typerna täcker bara livmoderhalsen som en huva. Alla dessa proppar måste absolut sättas på plats innan varje samlag och får inte tas bort förrän tidigast åtta timmar efteråt. De är obrukbara, om man använder dem utan det spermadödande medlet.

Dessa pessar är mycket lätta att sätta på plats, men det krävs ett läkarbesök med en fullständig gynekologisk undersökning, för att kontrollera att det inte finns något hinder och för att mäta storleken. De kräver också lite övning: kvinnan måste lära sig själv sätta in och ta ut pessaret. Detta är mycket lätt och pessaret används allmänt i Frankrike idag. Alla spermadödande medel som finns i form av ägg, kräm, gelé och tabletter, är inte alls så effektiva om de används ensamma och utan pessar. Ett pessar är dubbelt så säkert.

— Spiralen är en liten plastsak, som kan ha varierande form: ett ”s”, en spiral, en åtta. Den placeras inne i livmodern av en läkare, en gång för alla, så länge befruktning inte är önskvärd.

Spiralen kan ibland förorsaka besvär och i vissa fall stötas ut.

Därför har den alltid en liten tråd eller mjuk stjälk, som ligger i slidan när spiralen sitter på plats, så att kvinnan lätt kan kontrollera att den inte stötts ut.

— Pillerna består av olika hormoner och förhindrar ägglossningen.

De utgör ingen hälsorisk, men kan förorsaka mer eller mindre besvär; men eftersom det finns flera olika sorters piller, tål olika kvinnor vissa sorter bättre än andra.

För att vara säker måste man ta dem varje dag från cykelns femtonde till dess tjugofemte dag, utan att glömma någon.

Pillernas verkan är bara tillfällig; när man slutar ta dem, har man faktiskt ökad fruktbarhet under de följande månaderna. De är ganska dyra.

Pillernas effektivitet är nästan fullständigt förutsatt att man tar dem på rätt sätt. Det är just nu det

säkraste preventivmedlet, men också det dyraste.